CEYLON UNIVERSITY MAGAZINE

THIRD TERM
1958 — 1959

Edited
by
ABHAYA ATTANAYAKE

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

He needs to know

In this modern age of scientific achievement, the means to convey new ideas to students and the general public were never more important. Ceylon's social, industrial and economic development has been accompanied by a like advance in the technique of information and explanation.

As told by Shell with its films, exhibitions, publications, lectures and in other ways, the remarkable story of oil and its ever-widening benefits to the community affords one example of how the people of Ceylon are kept abreast of modern progress.

SHELL *in the Progress of Ceylon*

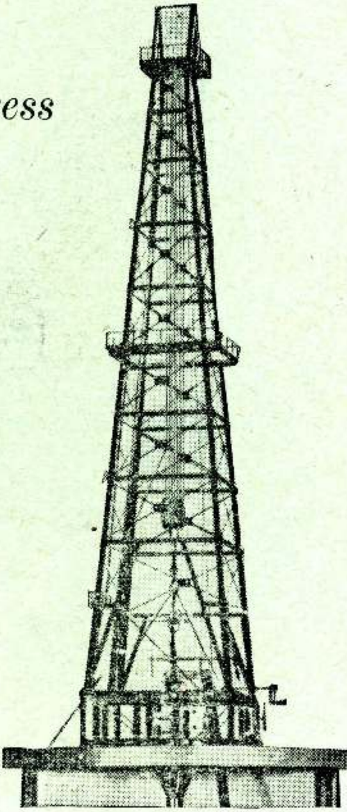

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

BALLERINA

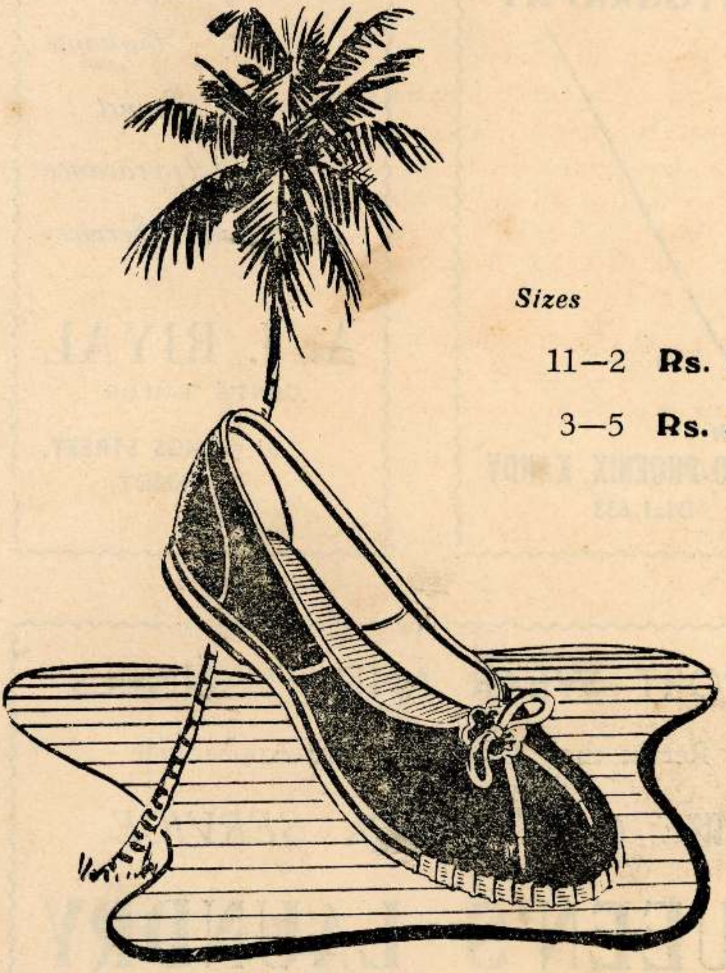

Sizes

11—2 **Rs. 3-90**

3—5 **Rs. 5-50**

SWARNA STORES

Authorised Dealers for **Bata**

52, DALADA VEEDIYA, KANDY.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

FOR UP TO DATE
PHOTOGRAPHY

Consult
STUDIO-PHOENIX, KANDY
Dial 633

*Tailoring is of
Custome
Type for Smart
Appearance
and Long Service*

A. J. RIYAL
GENT'S TAILOR

51, KINGS STREET,
KANDY.

SPORT WEAR AND FLANNELS
Retain their Original Smart Appearance
WE GIVE QUICK SERVICE

QUEEN'S LAUNDRY

DYERS AND DRY CLEANERS

No. 2, Torrington Road,
KANDY.

Outstation Orders Executed Per V.P.P.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Sarvasya locanam sāstram

CEYLON UNIVERSITY MAGAZINE

(*Published by the Union Society*)
PERADENIYA

THIRD TERM
1958—1959

Edited
by
ABHAYA ATTANAYAKE

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

STUDENTS' COUNCIL—COMMITTEE

THIRD TERM 1958—1959

President	:—	Mr. C. Jayasinghe
Vice-President	:—	Mr. A. T. Benedict
General Secretary	:—	Mr. M. T. W. Amarasekare
Junior Treasurer	:—	Mr. N. Thavanitharajah
Librarian	:—	Mr. W. K. H. Samarasena
Editor	:—	Mr. S. C. A. B. Attanayake
Committee Members	:—	Mr. W. Wajirasena
		Miss P. Ratnasuriya
		Miss M. Williams
		Mr. G. Wickremaratne

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Contents

EDITORIAL		1
ASOKA'S DHAMMA	*W. E. P. Henry*	5
AN EXPLORATION	*G. S.*	11
AND NOW WITH TWO MORE	*Dias Gunaratne*	15
A FINAL YEAR'S LAMENT	*Manoharan Gowindaraj*	19
KALDOR AND THE NEW TAXES	*L. B. C. Monerawela*	20
WORLD WITHOUT BARRIERS	*J. B. Dissanayake*	27
THE IDEA OF A NATIONAL MUSIC	*H. L. S.*	30
MATERIALISM AND MYSTICISM	*Claver Perera*	32
THE STUDENT OF GEOGRAPHY AND THE DOCUMENTARY FILM IN CEYLON	*Lakshman De Silva*	36
"MOTHER'S ILLNESS"	*Viswakarma*	39
කබුකි	ඩී. පී. සෙන්දනායක	1
සාහිත්‍යයේ පරමාර්ථය	ආරියසිංහ ලියනගේ	9
චූටි මල්ලි	සුදු අක්කා	13
සැනසුම (පද්‍ය)	විමල් දිසානායක	22
නූතන සිංහල කවිය හා විචාරකයා	ආර්. ඇස්. ජයරත්න	23
විශ්ව විද්‍යාලය හා දේශපාලනය	විදුදය	31
ජීවිතයක ලකුණු සොයා (පද්‍ය)	"ලලිත"	34
சூரிய காந்தி	சி. தில்லைநாதன்	1
சந்தேகம்	வி. வச்சிரசேனன்	2
புலவனுரைத்த அரசியலறம்	சி. தில்லைநாதன்	5

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Better be a Bemax Man

Everyone recognises the apparently effortless co-ordination of mind and muscle that distinguishes the first-class tennis star. **BEMAX** can play a major part in helping to achieve that pitch of perfect all-round physical fitness It is stabilized wheat germ, the richest natural source of the B vitamins—essential for muscular efficiency and nervous control—and provides, generously, additional protein and minerals the active body needs.

Sprinkle **BEMAX** on your foodevery day.

Many of the world's finest sportsmen train on **BEMAX** Stabilized Wheat Germ.

The Richest Natural Vitamin-Protein-Mineral Supplement.

Available at all leading stores or from the sole agents.

COLOMBO AGENCIES LTD.

355, DEANS ROAD COLOMBO

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

CEYLON UNIVERSITY MAGAZINE

MARCH PERADENIYA 1959

EDITORIAL

A few Editors in the past have drawn the attention of the authorities to the question of setting up a University Theatre which could also be used as a Cultural Centre. The urgent necessity of such a Theatre is seen by the absence of any creative talent in the University. Yet the authorities seem to consider the lighting up of the University roads more important and urgent, than building a Theatre. The vast sums of money spent on this project could have easily been utilized for the setting up of a University Theatre.

It is presumed that the University was set up with the object of giving our young men and women, *a decent education*, so that, they may be of some use to the country or at least to themselves. Yet as things are at present one cannot definitely say how far this objective has been achieved.

Various meanings have been given to the word "*education*." For most of our Undergraduates it just means "*book learning*." Most of them confine themselves to their rooms and books or to the library, the whole day through, and are indifferent to everything else that happens around them. The success of their University career is judged ONLY by the results of the final examination. By this it is not meant that one's studies should be ignored or that one should be interested only in Cultural or other extra-mural activities. Books should be given priority but other activities should not be

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ignored *altogether*, so that the students will be moulded in such a way so as to face the future world unabashed in any atmosphere. When things are in such a state, it is no surprise that people frequently comment on the lack of creative talent in the University.

The University authorities have taken a step further. They have taken education to mean *studies* and *sports* I may be wrong in saying so, but the large sums of money spent on encouraging and fostering sports activities and their tendency to ignore cultural activities drives one to this conclusion.

Only a few students are interested in any sort of cultural activity and even these few do not receive the necessary facilities or the encouragement from the authorities. A certain high official of the University had seen "MANAME"—a play produced by the *University Sinhalese Drama Circle* and which created so much of interest throughout the island—only when it was staged at the Campus and, it was the *thirty nineth* performance! This alone shows the amount of interest the higher authorities take in cultural activities.

Sometime back, the Gandharva Sabha organised an Oriental Dancing class and an Oriental Orchestra, but due to lack of funds and the absence of a place to conduct these classes, besides other minor difficulties they had to face, both these attempts to give our Undergraduates a chance of developing their talent (if any), had to be abandoned. Even University plays both English and Sinhalese, have to be staged at one of the Halls of Residence, the Open Air Theatre or at Kandy at the cost of much unnecessary expenditure and inconvenience.

The need for a University Theatre was stressed by Dr. E. R. Sarathchandra—one of the few staff members keenly interested in cultural activities—in an article in the journal, "Some Aspects of Traditional Sinhalese Culture." In that he says "*The University has a much greater role to perform in fostering active movements in literature and art than perhaps its members realise............some of the obvious ways of establishing communication between the University and the community at large would be the production of plays in Sinhalese and Tamil, by the organization of music and dance concerts and by the encouragement of folk art in the surrounding villages, not*

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

merely by academic studies and research." He has also said that we will be able to obtain help for the purchase of equipment for theatrical activities from the Rockfeller Foundation. Yet this seems to have in no way influenced the attitude of the authorities to the question of setting up a University Theatre. In fact no theatre is envisaged in the near future.

Last year a number of resolutions asking for a University Theatre and a Cultural Centre were passed in the Halls of Residence and the Students Council, but they seem to have only helped the Vice-Chancellor to fill his waste paper basket. Of course, he promises to give them due consideration, but unfortunately no action is being taken. In addition, the students too forget about it till another set of resolutions are passed next term, only to face the same fate as the ones before.

For how long are we going to repeat this ? A rather difficult question to answer. May be for another ten or twenty five years or even more ! Yet our Campus politicians are busy otherwise. They go on a protest march and burn the effigy of the Prime Minister—though they are not taken seriously, except of course by their party bosses. Then they pass a resolution on a national problem already settled by the Government and about which every peace loving individual wants to forget. Thereby creating communal disharmony, illfeeling and distrust—things which were never heard of, in the University in the past when Undergraduates recognised themselves as one student body bounded by a strong sense of unity and not as Sinhalese, Tamils or Muslims. By trying to show the outside world that "these people are mature enough to take a firm stand on a national problem" and to please their party bosses, we have lost the *unity*, which we need to fight the authorities to improve our lot.

We should solve *our* problems first and then think of *national* problems, shouldn't we ? Then let us voice our greivances unitedly. Let *time*—the only saviour we could think of, heal the wounds of hatred and illfeeling, We sincerely hope that these "politically mature gentlemen" will not repeat the mistakes they committed once, making the Undergraduates the laughing stock of the country and give us their co-operation to fight for what we *really* need.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Now that we know for certain that just passing resolutions by the Students Council will not in any way help us to acheive our objective—A University Theatre, let us think of more *effective* and *practical* means of getting it done.

The formation of a *federa:ion* of the Cultural and Literary Societies will be one such means. Such a federation will be in a better position to convince the authorities the urgent need of a University Theatre. They will also be able to organise a Campus—wide campaign and *literally* force the authorities to set up such a theatre with the least amount of delay. The societies concerned could discuss the matter and decide on what course of action they should take.

Until such time a Theatre is built, the Open Air Theatre should be supplied with the necessary facilities such as dressing rooms, electricity and water supply. We hope the authorities will give this immediate attention.

In almost every foreign University, the authorities take much pain to encourage and foster cultural activities. It's a pity that in Ceylon—a country which boasts so much about its ancient culture—it is considered a sphere reserved only for the *unemployed*. We sincerely hope that at least in this "period of transition" of which our Prime Minister very often talks, this attitude of our people and especially our *University authorities* and *our Undergraduates* change and also realise that education is much, much more than what they take it to be.

PLEASE PATRONISE OUR ADVERTISERS

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ASOKA'S DHAMMA*?

The edicts of Asoka provide an invaluable wealth of information for the reconstruction of the history of Asoka's religion, social life, administration, as well as to a certain extent the contemporary history. They bear quite a good deal of references—the authenticity of which is least challenged, if not unchallenged—as to his religious attitude. It is an accepted notion that Asoka was imbibed with liberal and universal ideas to the extent where religion was concerned. It is this single fact alone that makes it impossible for any one with reliable certainty to ascribe his Dhamma as relating to one particular religion. As a matter of fact some scholars have shown that "Asoka's Dhamma may be described as the common property of all religions." [1] Others have related his Dhamma to the Rājadhamma given in the epic literature.[2] Besides these, a third opinion is put forward which states that Asoka's Dhamma was the "Gihi vinaya" of Buddhism in a primitive aspect.

Let us see what light is thrown by his lithic records either to support or to reject these views.

His Monor Rock Edict I [3] is considered adequate testimony to his conversion to Buddhism. His high esteem towards Buddhism, and Sangha is quite explicit in a number of inscriptions. His visit to Buddhagaya and Lumbini Park are commemorated by the erection of stone pillars with inscriptions at those sites. The Bairat P. E. marks the event of his visit to the relics of a past Buddha, Karnakamuni. The most satisfactory evidence comes from the Bhabra inscription which expresses his veneration and sincere faith to Buddha, Dhamma ann Sangha. Furthermore the Bhabra inscription states that "all that is said by Buddha is well said." Here then is his confirmation of his faith in Buddhism. This is a declaration of Asoka of his true faith in Buddhism and his acceptance of the doctrines of Buddhism. The obvious conclusion, to be arrived at from these instances, is that Asoka was undoubtedly a Buddhist (most possibly in the ninth year of his reign.)

---

*This essay is based mainly on the evidence supplied by the Asokan edicts.

1. Asoka—D. R. Bandarkar, p 97
2. Asoka and his inscription – Barua, p. 226
3. "I have been a upasaka for over two and a half years But I did not progress well for a year. But since I have visited the Order (sangha) over a year ago, I have been progressing well in the path of Dhamma.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Though Asoka was a Buddhist, he was not the narrow-minded religious bigot. He had liberal ideas. In fact, the Buddhist attitude of life lays much emphasis on this fact—to cultivate liberal ideas. Although his tolerant attitude and liberal ideas towards other religious sects are quite apparent in a number edicts,[4] it is also equally apparent that he had special predilection towards Buddhism.

The latter view is borne out by a number of instances. His visits to Lumbini Park (where Prince Siddhārta—later Gautama Buddha—was born), to Buddha Gaya (where He attained enlightenment), to Nigliva (where the relics of a former Buddha were enshrined) are commemorated by edicts.

He, thus, has visited only those places connected with Buddhism which undoubtedly implies his special regard to Buddhism. Nevertheless, no evidence—either inscriptional or literary—has so far been brought to light commemorating his visits to a place connected with any other religious sect. If his Dhamma was something other than Buddhism, why should Asoka inscribe " All that is said by Buddha is well said," instead of "all that is said by ancient Rshis (or sages) is well said " or a similar statement. ?

Now coming to his Dhamma itself, the greatest difficulty some scholars have encountered in ascribing Asoka's Dhamma to the Buddhist doctrine is his failure to mention in his edicts the Buddhist terminologies like Nirvāna, Noble Eightfold Path, the Four Noble Truths etc. The doctrines of Anātma and Paticcasamuppāda are not mentioned either. As a matter of fact some scholars contest the assumption that his Dhamma was Buddhism.

Of course from a superficial glance, the question seems too formidable and unanswerable. But it should be noted that a satisfactory answer to this question and a fairly reasonable explanation as to why he refrained from the use of the terminology is supplied by Dr. D. R. Bhandarkar.[5] His edicts were set up primarily to be read by his officers and the common man in his vast empire (hence the use of Monumental Prākrit too.) Consequently the deep doctrines of Buddhism such as the Four Noble Truths, Noble Eightfold

4. R. E. VII, R. E. XII.
5. Asoka—Bhandarkar. P. 114

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Path etc. were perhaps considered to be unintelligible to the vast majority of the readers, and his effort would have been futile. On account of this fact he chose some ethics of Buddhism which were practicable for the common man. In this selection, he has primarily guided, as is well seen in his edicts, by the concept of the "righteous life," the keynote of the life of a Buddhist layman It is generally held by scholars that these ethics are mostly taken from Sigālovāda sutta and Lakkhana sutta of Digha Nikāya and Mangala sutta of sutta Nipāta—all teachings basically devoted to "Gihivinaya" or household descipline. The following ethics, taken from his edicts are illustrative of this statement.

"Reverence to mother and father; reverence to teachers; seemly behaviour towards Brahamanas, sramanas; seemly behaviour towards slaves and servants; heartening to mother, father, elders and teachers; non-slaughter of animate beings; non-injury to creatures; modesty; chastity."

If his Dhamma is subjected to an analytical study the following guiding concepts will, no doubt, emerge as the fundamentals of his Dhamma.

i. Love towards living beings	ii. Liberality
iii Righteous life	iv. Abstinence from what is bad.

Are'nt these undisputably and essentially Buddhistic? Of course, Christianity was non-existant in his day Some major precepts in Ajivism, the sect of Nigantha Nātha Puttha etc. prevalent at the time do not tally with the moral code depicted in Asokan edicts. Hence these sects too can safely be set apart as not connected with Asoka's Dhamma. Next comes the religion of the soil for more than thousand years—Brahanism. It strongly advocates the sacrifical slaughter of animals which runs in direct contrast with Asoka's RE 1.[6] In fact, sacrifice properly performed by immolating a living animal is a corner-stone in Brahmanism. Can we then, in the light of this, expect Asoka's Dhamma to have been connected with Brahmanism, when an extremely important tenet in that religion is quite explicity contradicted? These facts thus lead us to conclude that Asoka's Dhamma was derived from nothing but Buddhism. Of course, this does not mean that he persecuted

6. "No sacrifice be performed by immolating a living thing whatsoever."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

other religious sects in India. In reality he allowed free scope for all the religions in his domain and this is clear from his inscriptions.[7]

By reading his edicts, one cannot conclude that Asoka completely refrained from inscribing the so-called deeper doctrines of Buddhism. Certain inscriptional contents seem to bear a close affinity with some of the tenets of the Nobel Eightfold Path. His reference to the leading of the righteous life has already been pointed out. The sum total of his Dhamma was for the people to lead a righteous life. From his edicts its is quite clear that the path for the righteous life is righteous action. According to Buddhism, Right Action ensures that "disciple's conduct should be peaceful, honourable and pure. He shall above all abstain from injury to living being" and this runs parallel to Asoka's Dhamma.

RE XII may be sited as a distinct reference to the first concept in Noble Eightfold Path—Right understanding or view. It runs as follows:—

"The growth of essence of things is of various kinds. The root of it is the control of speech, intending that there may be no honouring of one's own sect or condemnation of other sects irrelavantly." In brief this means that if one has a proper understanding of other religions, he cannot condemn them. All religions contain some amount of truth and plausible teachings. Before condemnation or exaltation, one should attempt to grasp a proper understanding of the religion he condemns or exalts. This seems to be a modification of the Right understanding in the Noble Eightfold Path, so as to be applicable to religious toleration. Isn't it possible then for us to take this as the practical side of a theoritical tenet?

The probable conclusion from these instances is that Asoka did not want to inscribe the more profound teachings of Buddhism in their true form, which might sometimes have become unintelligible to the common man. Instead, he simplified these teachings in order that even the worker in his empire would be benefitted, without being forced to grasp the fundamentals involved in it, since they are of an advanced nature.

[redacted]

7. RE XII; Barabar cave dedications.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Ceylonese chronicles, mention the fact that he patronised the third Buddhist Council held in Rājagaha and that he purified the Sangha. But this event is not definitely mentioned in his edicts. If he was a Buddhist and his edicts portray Buddhist teachings, why has he failed to mention this in his edicts (provided this event in the literary sources is historical)? Of course, criticisms are levelled against his failure to mention this momentous event, while he mentioned such a trivial event like a visit to Lumbini. Based on this, scholars sometimes doubt his religion too.

Let us then read his edicts with greater care to find the explanation to this discrepancy In fact the Minor Pillar Edict I, II and III, may be taken as references to this event.

M.P.E. I. Whoever will split the sangha, the monk or nun, he (or she) for certain should be made to reside in a non-residence, after being compelled to put on white robes.

M.P.E. II. The Order shall not be divided. The sangha of the Orders of Monks and Nuns has been made united It is my desire that the sangha may be united for long ages.

M.P.E. III. Whosoever the monk or nun will split the Order he (or she) must be made to reside in a non-residence after being compelled to put on white robes.

These three edicts bear out the following facts :—

I. He brought about unity in the Sangha which implies that there had been a schism prior to this event.

II. Precautionary measures were taken in the form of a decree against schisms, with explicit punishments in case of violation of this decree.

These facts seem to corroborate the literary evidence to a certain extent. The holding of the third Council,[8] under his pat-

8. Scholars believe that his failure to mention the word "council" in his edicts was due to the fact that this may be a new word created later. Hence that word may not have been in the vocabularly at the time. This seems to be a plausible explanation.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ronage may be assumed historical for the purification of the sangha is attested to here. The literary tradition further narrates the dispatch of his missions (as a consequence of this council) to the neighbouring areas. On this the edicts are absolutely silent. Consequently, no opinion whatsoever can be formed on this. As regards this question we may conclude, on reasonable and legitimate grounds that Asoka purified the Sangha (very probably by holding a council) and arranged preventive steps against a future schism. The sending of missions abroad remains conjecturel and hypothetical.

According to this line of investigation, it seems acceptable that he was a Buddhist and his Dhamma was derived from the Doctrines of Buddhism. It is true that some of the morals had their parallels in Hinduism and some other sects. In the same way all morals in his doctrine do not conform to any one religious sect except Buddhism. On this basis, which is more probable, whether he collected the essence of all the religions and formulated his Dhamma or he derived the Buddhist ethics, to form his Dhamma? Which was easier? Of course, the latter seems more probable. It was purposeless for him to review all the religions in search of morals, when morals, sufficient for his purpose could easily be derived from Buddhism.

W. E. P. HENRY.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

AN EXPLORATION

I

And what if we had gone
Into the high land,
And the vapours sapped us
Dry there ?

*

At the counter
I listened to the travellers' tales,
Stored away vague images,
Puzzled them into my dreams, and found them
Snugly fitting into place.

So I rose and said
I'm going up, would she join ?
Very quiet, and a nice pair of eyes too,—
Nice and wide, a bit too open. though;—
She'd love it, really,
Very much, but was strange to the place.
Have the weather eye open, boy, you know,
You never know !

When the talking ceased, the sun
Burst in beauty through the mountains.
With the mists gone we turned
Up the valley ; climbed hand on hand
Sliding in soft places,—
And our poles - a yard long—going in !

The noon—sky was a dazzle of whiteness,
Infinite whiteness flickering in the sky,—
And we at the centre of things
In the huge valley of the cosmos,
Draining perspiration dry stop a bald hill,
Looked down the valley—way we had trudged,
Pointing into the distance the last inn—
" 'Tis there, beyond the palms, where the dead-bed curls,"—
And traced with a slow pant the scrawl of our ascent,—
Spilled over with the sand.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

II

We picknicked in the bushes, sitting around,
She and I and shared the pack,—
By Gad, but she was a neat hand !
But looking at me like that, you never know !
Smoked a cigarette, hummed a breezy tune,
And gazed about
Taking in the beauty of the afternoon—
The heat growing,—and the view
From the shrunken mound, empty of houses ;
Only a hut afar off buried in a shroud of trees.
Gone to earth in cranny, out of sight.
Out of sight of man
No human habitation,
Only the rocks along the way, the dying stream.

And the heat humming in our ear,
Buzzing and humming, and revolving round our head,—
And the gnarled trees withdrawn in siesta, so,

We lay down a moment
Cuddling the dead shrub,
With our hats on, for the heat, over our faces,
Dreaming of cold beer at the inn
Way back

III

And the thunder came.
And we looked up at the skies,
And looked at each other,
And looked around wondering,
And looking around,
Felt lonely

*

And the wind gone berserk, tearing up the Valley,
Churning our blood and driving our wits a-scatter,—
And I had a time I can tell you, clutching my pole,
And keeping my hat to my head, and watching her step,
—And there she was clapping her hands, and looking about,
And eyeing the hills and the clouds, and the clouds and me,
For all the world, she owned it.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

I thought we should be getting back, So ...
We turned about, down the slippery slope, taking it easy,
Coming down "Easy
Does it," I said,
When she took my hand.

"Jim!" she said.

We came sliding down
With the dry grass waking up a little,—
"Jolly uncomfortable thing this rain is.
Ain't it?" I said.
"And we came from town all the way!"

—But there she was sliding
Down like a child of ten,
Slipping and running and calling to me to come;
With her curled head of hair swinging from side to side,
Leaping to the grip of her feet
From the muscle of boulders.

The rain it kept beating in blindly,
The wind and the thunder and the rain—
It's too big for the likes of us humans,
And we so far out of town—
"My God,' she cried, 'the water!"
I called out her name,
And the poor lassie running like that—
Slipping and running and sliding,
Running like a child of ten!

IV

Back in the town I told them,
Said she was lost, and they told me,
"Lost in the thunderstorm, where!—
Thought she was safe with you, boy!
And you in the town with them all,
And a place still to keep—!"
"'Twas just a notion," I said, "and how should I know!
The sun it was bright and I had a chill in the bones,—

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

And there she was smiling,—and there was I,— I with my pack —."

When you are caught in the grip of conceit,
And begin to imagine things,
With the sun in your head and the wind in your eyes,
You shake out your frame and you wonder
Whether God is in you.

And you pay, and you pay,
When out of a dream in the night
You are torn, and you pray
That God may not bend on the morrow
Your head as you walk to the town
God, and she with her eyes !
And all for an hour of fun !—
But they went in the morning and found her
Down in the stream by the hut,
Bending her head to the water.
Washing her clothes in the water,
Washing the mud from her dress

G. S.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

AND NOW WITH TWO MORE—

Like it or not—this government has blessed the country with two more Universities. So far the Peradeniya University (the Colombo—Peradeniya University) enjoyed the unique previlage of being *the* University of Ceylon. But alas! It was rather taken unawares when Vidyodaya (University of Ceylon) and Vidyalankara (University of Ceylon) appeared in the scene.

University status to Pirivenas! What an act! Of course some could welcome it as one long awaited for and much belated. Others did draw a parallel between the appearance of a University and—what a thing—a mushroom. To still some others it was an incompatible and incomprehensible reality—nay, a thunderbolt. And some of us were just flummoxed and fumigating.

Like it or not—we repeat—one has to face facts. It is neither our intention nor our purpose here either to justify or nullify (for could we do it either?) the arguments in favour of this type of *creation.* Taking here facts in existence, we (as all good realists!) just want to have a glance at the present—and—if possible— a peep into the future.

And welcome! ye twins down there—here you have our warm congratulations and best wishes and here's our love and regards for the Undergraduate fraternity who come into existence this term and would—if all things go well—be succeeded by representatives from generations after.

At home Needham has come and gone and what are his findings and recommendations? Is he ready with his Aladdin's lamp to bring about a cultural renaissance here at Peradeniya? And what has he got to say in regard to the Autonomy (or is it political control?) of the University? The medium—or the media—of instruction here?; the ever clamoured for granting of the external degrees and meeting of the practical needs of the country—science and technical education—and all that? Doubtless he (of course with Chatterjee and Seneviratne) has found some ingineous solutions (perhaps to be put into effect, but most probably to exist as a commission report) to transform this University to serve better

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

purposes and give out better products. And could we be satisfied that he has found his *manthram* to make the Undergraduate population here happy and creative and get rid of the eternal frustration which they are subjected at present ?

Dead End in Education ? No. A lcgical impossibility............ for there has never been a beginning. 'Through *Samsara* with no end, no beginning............we wander............' Education policy of this Government (stress on technical education and all that is all in a mess. Don't be mad. It is just the gap between word and deed. Mrs. Wijetillake and the Editor of the Ceylon Daily News should know things better. For *if* we could afford to have a stagnant economy there is no reason why we shouldn't have "stagnancy" in education too.

Again at home. Dons and students here, they are a set! Do the Dons and the students here have enough social intercourse so that at least either party could understand the other ? or, do they *realy* take any interest or stand in the country's problems and struggles ? And have they got any significant creative ability or originality ? All nonsense. How many times have we repeated that this is a Colony imported and cultural desert ? Undergraduates here placed in a relatively advantageous position, do they make use of the opportunities and facilities available ? No. It is tradition old chap............and one *has* to keep the tradition............that we have just to exist here...... .....and thats' *all!*

Pirivena Universities! True, the pirivenas served the Nation— or a section of it—in difficult times when the intellectual and academic life was in an ebb in this country and at a time when the establishment of a University of Ceylon was even beyond imagination. And they have preserved some of our national tradition and outlook. The Nation has to be grateful to them. But the question is whether these institutions would—while maintaining the essence of their national and oriental outlook—make a sincere effort to get rid of the unhealthy elements within them, petty prejudices, outdated attitudes, approach and methods of education (which may have served them to produce bhikkus versed in the oriental studies, but certainly *not* individuals who comprehend the art of life) to be *on par* with modern Universities.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Perhaps we should have had some University Colleges—based on oriental traditions if necessary—which could have, in due course, attained the University status. Even now, there is the alternative bringing together the three Universities in Ceylon under a common board of control—of course allowing for their separate autonomy—consisting of representatives from the Faculties in each of them. This would make way at least for a uniform academic standard. Moreover, this seems to be all the more necessary since the indicative are that, these Universities—rather than making a point and a united effort at producing the necessary intelligentia for the country—seem to adopt an unnecessary attitude of antagonism to each other, or one creating unhealthy competition on bias. And the country at large, we think, would not appreciate such activity. These Universities are created not to serve the purposes of the high-browed Ph. D's or Tripitakachariya's alone, but those of the Ceylonese Nation as a whole. It is surprising that the dons (in trouser, national or robe) in these Universities and others concerned do not realize this fact—or is it only their complexes and colourings which prevent them from getting together?

C. R. Hensman in a memorandum on the University in Ceylon says, "..........at its' least comprehensive, then *every University in Ceylon must be corrected to the national society* But we also live in the more inclusive society of South Asia; still more, in that of the ex-colonial world, the *economically underdeveloped* region of the world in its period of intensive reconstruction and recovery and are a *microcosm of the whole contemporary Civilization* ....

And moreover, if we accept this type of Sinhala only and Buddhist dominated type of University, it is nothing but right that the opportunities should be made available for the creation of Tamil only – and perhaps Hindu or Catholic dominated—Universities.

Hensman continues "............Ceylon is perhaps, one of the most complex social entities in the world. That is why, when we think of the University in Ceylon, as a form for the social role of the intellegentsia, we have to take into account (I) the often contrary social, economic and political goals possessed by social groups within the nation (II) the actual co-existence of the indigeneous groups with sets of assumptions about man's ultimate

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

destiny............A University or Universities can be a true form only if they maintain a neutrality in regard to more ultimate assumptions, loyalties and goals. They will have to be secular institutions but not syncretistic............

True that the control of this University is lopsided and healthy competition might reform it too, The Peradeniya University has nothing to lose, but so much to gain by the creation of these Universities. The problem is whether the desirable type of useful and 'National minded' graduates would get out of these Universities after three or four years of a non-residential course at Peliyagoda or Maligakanda. And, it is to attain this end that we have to act now, for it is indispensible for the welfare of the Nation.

Hensman says "............It seems as if several Universities and with them several University Colleges are needed to represent adequately so rich a national tradition"

But we add " And let the first duty of these Universities be to teach wisdom, not a trade, character, not technicalities. Let them guide the individual towards the comprehension of the art of life. Let them make their products shed details in favour of principles and lastly remember Whitehead's " culture is activity of thought, and receptiveness to beauty and human feeling. Snaps of information have nothing to do with it."

DIAS GUNARATNE.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

A FINAL YEAR'S LAMENT

Four years have ended, must I leave this place,
'Tis Tempus fugit, but at what a pace ?
The finest moments of my youth here spent
Its hard to leave, alas, my soul is rent
I came here, raw, rum, fresher from school,
Took up the rag by acting like a fool ;
First I learnt Classic under Rodrigo,
And changed to Geography three years ago.

We lived at Marrs, the finest Hall of all,
Where freedom rules, and frightened Wardens fall ;
Climb up the roof, play police and the rogue—
Ascend the ceiling, " ghosts " are then in vogue.
One night young Raja brings in a buffalo,
To find next week, the brute stand at his door ;
These were the harmless jokes we cracked up here—
Celestial abode of the Gods, " hear, hear."

Though revolutionaries here abound,
On leaving, wed the richest women found.
But on this revolution let us frown
And spend our leisure, hiking up and down.

But now I'm hiking far, and once for all,
Soon, a lonely man without a Hall.
My friend, you ask me what I learnt up here,
I'll tell you quickly open ears and hear.

These four years' learning, all they taught was this—
" Do not question, Ignorance is Bliss."

MANOHARAN GOWINDARAJ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

KALDOR AND THE NEW TAXES

In introducing the new taxes in his budget, the Finance Minister says that Ceylon's existing system of taxation is a typical capitalist one where the burden of taxation is unequitable and the rich are lightly taxed. Therefore in keeping with the Government's policy of "Democratic Socialism" and in order to prevent tax avoidance he proposed certain changes in taxation,—to create an integrated, equitable and efficient structure of Taxes. He proposes to broaden the tax base by the disallowance of certain kinds of expenses from tax exemption and the introduction of new taxes on Net Wealth, personal consumption expenditure and gifts. These taxes will be assessed by aggregating the income, wealth and expenditure of a family and will be determined on a "quotient system." The marginal rate of taxation has also been brought down from 58% to 60%.

For the realisation of the new tax on capital gains, i.e. any appreciation in value of assets—buildings etc., there should be a change in the ownership of property as a result of a sale, transfer under deed of gift, liquidation of business etc. This is operative from 1st April 1957. Since Capital gains are to be calculated only after the realisation of the full effect of this tax on Revenue it will not be felt immediately. The Finance Minister has roughly estimated the revenue from this tax at Rs. 25 million.

The Profits tax is abolished from 1st April 1958 and in its place is introduced a Wealth tax—imposed to avoid the present system of discrimination between property owners and the man who derives his income from work and effort. The proposed tax takes into account the taxes on income and capital gains and the rates proposed are well within the total yield from the property, whether in the form of money income or expected appreciation.

The new Expenditure tax is designed to curb extravagent expenditure and stimulate capital formation. Exemption is allowed on this tax upto Rs. 2000/- per year. This tax too will be estimated in the same "quotient system" as Income tax where each unit will be granted a tax free allowance of Rs. 8000/- in addition to basic allowance of Rs. 3000/- for each family irrespective of the number

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

of units. The argument in favour of the Expenditure tax most emphasised is the fact that expenditure is more difficult to conceal than income and therefore, it can be administered more effectively.

The Gifts tax takes the place of estate duty, i e. tax on ownership of property passed at death. Under the existing system only gifts or bequests made within 5 years of a person's death was taxable. It has been argued that there is no reason to differentiate between the transfer of property through gifts and transfer of property by bequests.

Those who are aware of Kaldor's proposals for tax reform both in the U. K. and in India will note that the Finance Minister has not completely followed Kaldor's proposals. The Kaldor Scheme is a comprehensive plan covering almost every type of income producing source, designed to tap it on some co-ordinated fashion. Kaldor has been working on these plans for over 20 years, gradually blocking loopholes and tightening up the various measures. He has put forward his views in his book, i.e. the Expenditure tāx and also in the two reports on British and Indian taxation. This scheme is devised to minimise tax evasion and the pivot of the scheme lies in the New Income and Wealth tax which replaces the old Income and Profits tax. The Capital Gains tax, Expenditure tax and Gifts tax are introduced to fortify the main scheme and make evasion impossible.

Kaldor states "the five taxes: Income tax, Capital Gains tax, Annual Wealth tax, Personal Expenditure tax and General Gifts tax would all be assessed simultaneously on the basis of a single comprehensive return and they are self checking in character, i.e. concealment or understatement of items in order to minimise liability to some taxes may involve added liability with regard to others."

But this scheme has yet not gained support elsewhere. Kaldor was an authority of one of the Royal Commissions on Taxation of Profits and Income in England and he submitted a dissent. In 1955 he was in India to advise the Indian Government on taxation. But India has accepted only some of his proposals and that too with substantial modifications e.g. the marginal rate of Income Tax suggested by Kaldor is 40%—80%. But in India they have kept it at 84%.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

In India, Kaldor's report on taxation was published and discussed before the proposals were embodied in the budget. But in Ceylon publication was postponed at his wish and also to avoid pressure being brought against the Minister prior to the budget. Thus Ceylon is the first country where the Kaldor system, with some modifications but the essentials still intact is to be implemented. The Finance Minister thinks Kaldor's system is more equitable in distributing taxes between property and work and calls his budget the first Socialist Budget saying that it lays down the basis for a properly constituted Socialist Society.

The Kaldor plan is essentially meant for a Capitalist set up. This is seen by Mr. Kaldor's insistence that the Marginal rate of taxation should be reduced from the present 85% to between 40%—50%, so that it will serve as an incentive for the rich to save and invest on productive enterprises. Kaldor did not intend to build a Socialist Society through this tax but he had in mind the maximization of private investments subject to certain requirements, i.e. that private investment should be productive. He wanted to introduce a scheme of National Investment for the private Capitalist, a system evolved to push him towards productive investment and thereby to get more revenue for the Government as the economy expands. The low rate of Income tax was meant to make evasion not worthwhile and to siphon the surplus towards risky investments—to produce the necessary incentive to Capital accumulation and productive investment, as seen in the introduction of tax on Expenditure. The Wealth Tax is such that development is profitable. The basis adopted by Kaldor is that the higher the rate of earnings on one's wealth, the less is the tax. Thus he takes it for granted that it is the richer people who possess Entrepreneurship, though this is not always so. The rich usually prefer to invest on shares of existing companies, which is safer. Usually the entrepreneur has to float his capital.

Our Finance Minister hasn't kept to Kaldor's schedule of rates. He has fixed the maximum rate of Marginal tax at 60%—a compromise between our present level of 85% and Kaldor's 50%—60%. He has also raised the wealth tax to 2% from 1½%—2%.

Under the proposed taxes, the bachelor is the worst off. But even a bachelor in the higher brackets of income will not

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

suffer as much as the less fortunate counterparts in the lower brackets.

Income		Present Tax.	Proposed Tax.
Rs.	5,000	200	125
	6,000	280	225
	20,000	2,500	5,050
	100,000	46,700	52,800
	150,000	87,900	82,000
	300,000	215,400	172,800
	1,000,000 & over	1,660,000	192,000

Thus we see that upto Rs. 6,000/- he is better off under the proposed taxes. But from Rs. 7,000/- to Rs. 100,000—he is worse off. Again from Rs. 150,000/- he is better off. Kaldor does this deliberately as he thought that these with higher slabs of Income were the elements that can save and also take risks.

It is the same in the case of married people. At Rs. 5,000/- there is no change under the proposed taxes. From Rs. 5000/- to Rs. 10,000/- they are better under the proposed system. But from Rs. 15,000/- to Rs. 100,000/- they will pay more in the future. Then from Rs. 150,000/- again they will be less burdened under the proposed Taxes. The present rate paid per Rs. 150,000/- is Rs. 86,625/- while under the proposed taxes it will be Rs. 76,800/-. At Rs. 1,000,000/- they now pay Rs. 809,125/- as against Rs. 586, 800/- in the future. Therefore married people are better off after the Rs. 100,000/- slab. Here too married people with 4 children are best off. They are exempted from taxes until the Rs 8,000/- slab. is reached. At the Rs. 1,000,000/- level they will gain as much as Rs. 300,000/-

Let us consider the wealth tax. If it is operative at Rs. 50, 000/- and we assume a return of 10% on the taxes as paid in 1957, then it works out thus (Figures given by Dr. N. M. Perera during the Budget Discussions) ;—

Income	Profit Tax	Wealth Tax
Rs. 50,000/-	Rs. 3,064/-	Rs. 2,000/-
Rs. 150,000/-	Rs. 17,630/-	Rs. 17,000/-
Rs. 200,000/-	Rs. 28,714/-	Rs. 27,000/-
Rs. 400,000/-	Rs. 65,963/-	Rs. 67,000/-

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

On an income of Rs. 750,000/- the Profits tax is Rs. 122,208/- and the wealth tax, Rs. 137,000/- i.e. a person has to pay more on the wealth tax. At an income of Rs. 1 million the Profits tax is Rs. 163,255/- and the Wealth tax is Rs. 187,000/-—again he has to pay more. For incomes over Rs. 1 million the Profits tax is Rs. 437 877/- but the Wealth tax is Rs. 387,000/- — a person has to pay less on the Wealth tax. The higher the return on your wealth, the lower the Wealth tax.

What is expected to be paid as Wealth tax is more or less balanced by what is paid today on Profits tax. Thus under the proposed taxes the higher brackets of income receivers are better off. Therefore the Kaldor system of taxes instead of soaking the rich has given them a better deal.

The Capital Gains tax is estimated at Rs. 25,000,000/-. The Wealth tax is expected to yield Rs. 20,000,000/-. The Profits tax yielded Rs. 53 million—8 million more that these put together.

Thus the proposed taxes may be equitable between property and work, but it is not equitably distributed between the rich and poor. The rich man and his family is better off than a poor man and his family. The richer you are the better off you are. A child born to a family with an income of Rs. 60,000/- gets a bigger tax free allowance than a child born to a family earning Rs 10,000/-. The weightage is in favour of the rich family. If these taxes were equitable the allowance for wife and children should be the same irrespective of their incomes. If it was progressive allowance should be made to the lower income groups.

What do we gain by these new taxes? The expenditure tax is fixed on a very generous scale—4 units can spend upto Rs. 35,000/- plus Medical Bills. The tax on the first 2 slabs over Rs. 35,000/- aren't heavy too. It has been pointed out that the new taxes will result in the value of property depreciating, because with low incomes it is not worthwhile to pay the taxes and people will rush to sell their property. The proposed taxes are aimed to collect Rs. 66 to 70 million at the end of three years. But there may be further defects within these three years.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

There is a further implication of the Wealth tax. The other taxes plus this will make a man reduce his wealth because of the wealth tax. But he must be free to alienate his property to lessen the taxes. The law against fragmentation of land disallows this. It is hoped that this tax will result in a compulsion upon private capitalists to invest their savings on industry. But there is hardly any industry in Ceylon in which they can invest. They prefer to buy estates etc. which are safer investments. Therefore as there aren't any avenues for productive investment in Ceylon, if these taxes are to yield the expected results, there should be a National Plan of Development.

Therefore it is doubtful whether these taxes will provide the extra revenue i.e. Rs. 60 million in 1960. The abolition of the Profits tax will result in a loss of Rs. 53 million to revenue. The present income tax between 60% to 85% which according to the Finance Minister is Rs, 5 Million, but according to Dr. N. M. Perera is Rs. 33 million will also be lost. Though it is assumed that the additional taxes accruing from the disallowance of so many existing deductions will make up for these losses, what about the vast sums that have to be spent on the reorganization of the Income Tax Department? In India the expansion of the Inland Revenue Department has cost more than the taxes collected.

The amount that can be collected is difficult to estimate as they depend on external forces, i.e. Expenditure tax depends on the amount spent: the Capital Gains tax depends on the transfer of an asset etc. In India where the wealth tax operates the margin of error from the estimated revenue was 28%. Even in U. S. A. the idea of this tax was dismissed when it was mooted in 1942, due to the difficulty of administrating it. The Indian Finance Minister in introducing the taxes stated, "This is a form of taxation which has no backing of historical experience, but given effective administrative arrangement, it can be a potent instrument for restraining ostentatious expenditure and for promoting saving and fostering a higher rate of Economic growth."

It can also be argued, that if the money is allowed to remain with the people they would spend it and thus it will circulate and provide employment. Thus it can be said that the Expenditure tax can create further unemployment.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Kaldor admits "it would be impossible to think of replacing the present system with an Expenditure tax system at one stroke." Further regarding the administrative difficulties he states, "a personal expenditure tax would undoubtedly be a more complicated system to administer than the present Income tax. It makes greater demands on the tax payers in the preparation of the returns, as well as revenue officials checking it. The tax payers returns must take into account the state of the Bank and Cash balances at the beginning and end of the year, purchase and sale of capital assets during the year, money borrowed or lent as loans repaid etc.

Is it reasonable to believe that the administrators on the one hand and tax payers on the other, will adjust themselves to a new system without a crisis? Can the incentives for evasion of the whole set of taxes be held sufficiently in control to ensure that the inequities of a new system that does not work will be less than those existing with the present standard of enforcement of the taxes?

We see that the Kaldor system of taxation is essentially a long term plan. We cannot hope to bridge the present budget deficit of Rs. 486.6 millions by implementing this. It will take time for the Income Tax Department to be expanded and organized to cope with the new taxes. Further these taxes cannot be implemented till they are passed in Parliament in the form of a Bill, as it was done in India. Now it remains to be seen whether the defects of the proposals will be set aright in the ensuing legislation.

L. B. C. MONERAWELA.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

WORLD WITHOUT BARRIERS

At a time, like the present, when nationalism, patriotism and loyality to the religion are proclaimed from house tops as essential virtues that should be cultivated by every citizen of Ceylon, it may be worth while to pause for a moment and look at these from a different angle.

In this country today, the Sinhalese are the most vociferous in advocating that these 'virtues' should be cultivated. I am personally aware of people who almost regard the nation, the country and the religion as the 'Three Ratnas,' the three most valuable possessions. Indeed, it is not difficult to find among our people those who proclaim that they will not hesitate to lay down their lives for the nation, the country or the religion. I wonder how many of them have ever considered for what purpose they are so readily willing to sacrifice their lives. Has it ever occured to them that nationalism, patriotism and loyalty to religion are mere nubulous words without any basic tangibility ?

Take, for instance, the word nation and try to define it. You will see that no comprehensive or precise definition is possible. Man, guided by the motives of the self, parcels out humanity into a set of artificial compartments and calls each division a nation. The division of human beings in the world by way of country and religion is also equally artificial. Each group thus artificially divided and separated, contends with the other groups and even attempts to annhilate each other. How artificial and how meaningless these divisions are, would become extremely clear if one were to examine a new born human baby to find out its nationality, country or religion. At birth, one human child is undistinguishable from another human child as to its nationality, caste, country and religion. As the child grows, the environment which includes his parents, his teachers and his society, introduces into the child's mind an artificial division. The child unknowingly accepts that division, and as he grows he believes that he belongs to that division, and later proceeds to protect that division. This is how feelings of nationalism, patriotism and religious loyalty arise in a child. One who fights for the protection of such an artificially created division, fights, therefore for the protection of a non-existing phantom.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

This attitude of man can be lightly dismissed as an act of self-deception and insanity if it were not for the tragic consequences it has on the well-being of mankind. Millions and millions of human beings have been killed in wars that were waged for the protection of these phantom divisions. One feels ashamed when one reads in our history that countless Tamils were massacred by our national hero, king Dutugemunu, for the protection of Buddhism, a religion which is supposed to be based on compassion and love towards all living beings. The shame is aggravated when one reads further that this massacre was condoned by the Buddhist clergy at that time. Even today, the majority of Buddhists in Ceylon—both the clergy and the laity, praise the heroic act of Dutugemunu in killing the Tamils and are proud of their national hero! How strange it is that man, the loftiest product of the earth's evolution, can descend to such level!

Seeing this insanity all around us, not only in this country but in all parts of the world, one is urged to ask question from oneself whether it is not possible for man to be free from the artificially created barriers of nation, country and religion and live as members of one nation—the nation of human beings. While the majority are for retaining barriers and continuing internecine struggles, it is refreshing to note that there are small but sincere groups working independently in different parts of the world to bring about better understanding among human beings who are torn asunder by these artificial divisions of race, nationality and religion. I had the very good fortune of attending recently a seminar held by such a group.

The seminar, which lasted for three weeks from the middle of May, this year, was one that was organized by the Quakers. It was held in the salubrious Himalayan town of Darjeeling in North India. Situated 8,000 feet above sea-level and in full view of the majestic snow-clad peaks of the Himalayas, Darjeeling was a most fitting venue for such a seminar. Thirty two participants from three Western countries and nine Asian countries attended the seminar as resident members. The main topic of discussion during the three weeks was unity in changing world. The barriers that divide the human family into differing contending groups were exhaustively discussed in a most friendly atmosphere. No one in

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

the seminar felt that the others with whom he was dining together, taking part in household duties together, going for walks together, living together and discussing together were aliens in any sense of the term. The seminar was, at least to me, a convincing proof and object lesson that mankind is one and that when person sees for himself the artificiality and the falseness of the barriers that divide man from man, he can live in perfect harmony with all other human beings.

J. B. DISSANAYAKE,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

THE IDEA OF A NATIONAL MUSIC

"National" has to be defined: a music or any other element of culture is national in the sense that it is modified by the environment in which it survives. The term is not used here to appeal to any kind of sentiment. A very apt word *deshiya* of Indian musical theory—a word which is often misused by the nationalist and the culture hero of the platform and the newspaper. Thus a music indigenous to a community is not the only variety of "national music" conceivable. Any music diffused (to borrow a term from anthropology) from a given culture A to another culture B is national to the culture B if it becomes an integral part of culture B, and in that process gets modified in certain ways.

A number of local musicians attempted the creation of "a national music." Examples are Ananda Samarakoon, P. L. A. Somapala and Sunil Shanta. Their systems failed to take root and these musicians themselves are almost forgotten. A young and gifted musician who is at present engaged in the task is W. D. Amaradeva. The method of Amaradeva is more scientific than the methods of his predecessors were; in a talk on the *Creation of Music*, illustrated by Amaradeva himself, Dr. E. R. Saratchandra, a few months back explained this method to a packed audience at the University Arts Theatre.

Amaradeva would carefully listen to a *vannama* or a folk song and conclude as to what Indian *rāga* that particular *vannama* or folk song would approximately belong to. Then based on the characteristics of that *rāga* he would create a second step (*uttarānga*) to the folk song which consists of only the first step (*purvānga*). This briefly is Amaradeva's method. His attempt is (1) to place the folk song on a classical foundation and (2) to expand the folk song and make it more complex so that it would create *rasa* in the sophisticated listener.

It is easy to grant that Amaradeva would achieve the first objective listed above. But the achievement of the second would be doubtful: will his creation evoke *rasa* in the sophisticated listener?

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

There is another more important question: Will his creation stand the crucial test of time? In other words will it be of any lasting interest? If one is to express an opinion on what he has already created out of the folk songs, they will not have much survival value, among other reasons because they are not capable of evoking any deep feeling in the experienced listener. This does not rule out the possibility of Amaradeva creating compositions that *will* have lasting value, in the future. But judging by what happened in the past, his existing *janagayana*, (as well as his other light songs and the whole heap of light songs of the numerous radio singers who sing in the " Amaradeva style ") will soon be forgotten.

It is proper at this stage to refer to a variety of national music that is of much great survival value than that of the musicians referred to above. It is *nādagam* music, which of course it is easily said, is highly Indian, But *nādagam* music was modified by local conditions when it absorbed characteristics of both our folk songs and Western Church Music. Thus it exhibits peculiarly local characteristics. The very fact that these three elements were blended to form a new whole is a remarkable achievement. *That* is what is precisely national about it. This fact should be understood by the purists who think that cultures exist in water-tight compartments. The *nādagam* songs contain a large classical element which, it is concievable, is the cause of its high survival value.

Thus certain conclusions are possible. Any national music should be something lasting. No music is lasting unless it has some classical foundation. And in Ceylon, Indian classical music has already taken root. It is not necessary to deliberately manufacture a music merely to show that we have a music of our own. Music performs a certain function and if there is any music which is capable of performing that function it is best that particular music is adopted. The Indian system is already established here and is likely to continue to serve us the function of a music in the future too As time goes on it is likely that both light and classical varieties would absorb local elements from time to time however insignificant the absorbed element may be. Such a body Indian music modified by our environment—would be a genuinely national music for Ceylon, national in the sense defined at the beginning of this essay.

H. L. S.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

MATERIALISM AND MYSTICISM

The human race has lost the power to live in peace—it has lost the meaning of peace, because it does not know where to find peace. If happiness was just material progress or scientific development or knowing everything there was to know, of everything there was then today our world would be at the threshold of an everlasting peace. But the farce of summit conferences and the unending rejection of each others 'notes' by the Great Powers is the revelation of a huge contradiction that hangs over an age which has gathered a tremendous amount of facts and figures about the Universe. Nuclear power has come to be associated not with the larger survival of the human race but with its fatal annihilation. Medical authorities (Dr. Linus Pauling writing in the 'New York Times') have asserted that nearly a hundred thousand children of the coming generation would die of leukaemia if nuclear tests continued to poison the atmosphere. We are very close to the moon but I really wonder how many would know what to do with the moon once they have got to it.

A materialism is consuming the West and sterilizing its power to exist. European civilization has lost its classical discipline, its medieval mysticism and spirituality, it has even lost its humanism, its power to conceive of and comprehend the human beauty. What remains is a sheer animalism a mechanism, and a craving for fact-finding. The supposed christianity of the so-called free nations of Europe and America is often little more than a political opportunism; and actually, the West is no more spiritual or no less materialist than is Russia—and the conflict between the two is only a conflict between scandalously un-Christian capitalism and an atheistic socialism. At least Russia is professedly and openly materialistic; the West pretends a Christianity. The Christian nations of Europe have forgotten the realisation it proclaimed some time ago that man does not live by meal alone and that (as Lawrence said) "The human soul needs actual beauty even more than bread." I suppose Lawrence exaggerated it somewhat—but the human soul needs both bread and beauty for survival, that is both material progress and some element of mysticism or spirituality. Cournot the famous mathematician believed that without spirituality "all the speculations of the reason lead to nothing but affliction of spirit."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

To locate the beginnings of trends is never quite possible but we might say that the modern materialism emerged full force somewhere around the close of the eighteenth century. In 1829 Carlyle made a significant observation in his interpretation of the contemporary temper: " men " he said " are grown mechanical in head and heart, as well as in hand " (Signs of the Times'). But it is only in our own age that this materialism has matured into a universal challenge to the whole of humanity irrespective of racial, religious, or class distintinctions.

The dual cleavage in political and social ideology, the economic disparity between the wealthy and the oppressed, and a host of other purely materially analytical interpretations have been claimed as causes for the modern unrest, fear, insecurity—and generally, the craving for a safer world. I think that all these contain only part of the truth. Man in any stage of development desires comprehension as well as a self-transcending mysticism. That is to say that facts, figures, and theories satisfy his intellect but not the ultra-material element that exists in him. The human mind wants to feel—though often unconsciously—that there is someone or something entirely superior to himself—some force which he cannot quite comprehend. Even love is a search for this power, because the lover in a sense eternizes or seeks to eternize his beloved; and this is true even in an age of science when people like to feel that they comprehend everything. The modern mind does not entirely comprehend the scientific wonders of our age, but it is prepared to be baffled by them. The popularity of science fiction reveals a very powerful characteristic of the modern mind. The infinitely powerful monsters of science fiction novels and films, monsters that devour entire cities and against whom even guided missiles are powerless (as in the recent science fiction film 'Rodan' reveals on the one hand the fear that haunts the modern mind, and on the other what we might call a 'condition' for a belief in an infinite power—whatever that power might be. In other words, there is a desire for mysticism. So that mysticism is not so primitive a thing as modern materialists think it to be. The fact is that even materialists unconsciously try to find some mysticism or spirituality, but not knowing where to find it, search for it in the material. It is here that disillusion comes. Fundamentally, I attribute the loss of

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

peace to this loss of 'Spirituality' or, if you do not like that word, call it an ultra-material awareness of our being and the being of the world around us.

There is in our age an artistic and a religious deficiency; a statement of Kierkegaard is very enlightening. "Poetry is illusion before knowledge; religion illusion after knowledge. Between poetry and religion the wordly wisdom of living plays its comedy. Every individual who does not live either poetically or religiously is a fool." The deficiency is that ours is not an age of great literature. I mean artistic literature not scientific—it is not an age of inspiring music, or great poetry or painting or philosophy. Even if great art is produced there is no universal taste for it, which means that ours is not an age of the artist. There are many who enjoy good music and perform good music, but the music that inspires universally is yet the music of other centuries. We do not lack performers but we certainly do lack good composers; and this is because even the composer cannot quite transcend the materialist trend; He does not bear a claim to comprehensive recognition as does the politician and the scientist. No piece of music has been produced—or for that matter no work of art—that is recognised by this age as having a permanent appreciation, an 'eternal beauty.' (For the inherent merit of our art I suppose we have to await the judgement of the future.) All these imply a very serious judgement on the contemporary temper. Western civilization has come to be neither classicial nor humanistic. It has lost its basic classical discipline—the mental and the physical order, it has greatly distorted the Christian morality, it has even lost the characteristically romantic power to feel and to be inspired. Alfred Kazim in "Psycho-analysis and Literature" gives a penetrating interpretation of the modern vacuum: "The real tragedy of our times, as Nietzche correctly foresaw is a total 'nihilism'.........pervasive and defeatist .... even in the midst of the greatest luxury the world has ever known ...." ".........more and more people lack the sense of traditions with which to assimilate the endless shocks and changes of the twentieth century."

We are involved in a serious malady of over-analysis—the analysis of ourselves, our minds, our bodies, and of the whole universe hence the fashion of psycho-analysis—because the first

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

principle of psycho-analysis is that the mind is treated as a problem. Man's mind is now the problem, not the problems of man—life the problem, not the problems of life. So we have in literature the psychological novel—the probing of the character's mind; the painter reflecting on his canvass the confusion in his mind—the 'compiexity' if you prefer that—and the composer indulging in the interaction of contradictory melodies to produce a music that is complex, and perhaps 'realistic'—but I feel not inspiring.

In this chronic desease that is afflicting Western civilization, I see the mind of the East as the only hope for the survival of the human race—at least for its decent survival. The East—especially Asia with its still surviving mysticism and spirituality. The East has a mind and civilization of its own and its role is to give to the West this infusion of life at a moment when the latter feels around it neck the weighty consequences of its own progress. Too often is it forgotten that it was the East that gave to the world both Christ and the Buddha. Philip Brookes the Utilitarian preacher once said "The East lives in the moonlight of mystery, the West in the sunlight of scientific fact. The East cries out to the Eternal for impulses. The West seizes the present with light hands, and will not let it go till it has furnished it with reasonable, intelligible motives. Each misunderstands, distrents, and in a large degree despises the other. But the two hemispheres together, and not either one by itself make the tctal world."

But today the East does not live entirely in the moonlight of mystery; the sunlight of scientific fact has begun to penetrate the Eastern mind. Man needs both sunlight and moonlight to be happy—both fact and mystery; and the East while accommodating itself to material progress and scientific advancement should not lose its mysticism and its spirituality. On the other hand, it must clear up for European civilization the mess of materialism.

Claver Perera.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

THE STUDENT OF GEOGRAPHY AND THE DOCUMENTARY FILM IN CEYLON

Let me state at the outset that I do not propose to discuss the documentary film as an audio-visual aid in the teaching of geography in primary schools. Nor, is it meant by the documentary, the news-reel, the travelogue, the Educational or Instructional films as differentiated by Roger Manvell. What I do *mean* is that category of films which Paul Rotha described as the "creative dramatisation of actuality and the expression of social analysis" (Films like *Housing Problems*, (Elton and Anstey) *Workers and Jobs* (Elton 1935) *Industrial Britain* (Grierson and Flaherty) which dealt with peoples and their problems.) What *is* suggested is that both the documentarist and the geographer have certain similarities in their modes of thinking which brings the documentary film closer to geography than any other science and thus makes it a handy tool for the geographer to bring his conclusions to the wider public.

In the ultimate analysis the documentarist and the geographer both study man in his environment.

> "............the immediate task of the documentarist is. I believe to find the means whereby he can employ a mastery of art of public persuasion, to put the people and their problems, their labour and their service, before themselves............" (Paul Rotha).

What is noteworthy is that, the documentary is not only a means of public persuasion and mass propaganda. It is a medium of education which, if we were to accept the statement that "the geographer is perfecting a tool............which avails in the attack on a great range of political, social and economic problems" (Wooldridge and East), becomes an important and indispensable aid to present the implication of this "attack" to the general public.

Here then is an invaluable medium which could be used to dispel ignorance in our country—ignorance on the part of the masses of the economic, social and even cultural problems that beset us. Here is a method of propaganda which if properly used, could be made more effective than all the magazine and newspaper articles

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

and Radio talks which are produced in such abundance in Ceylon. One of the most acute problems which countries like Ceylon encounter to-day is the inability of its citizens to face the major national problems of the day and their tendency instead to be dragged down by local and sectional interests leading to fear and conflict between groups. The documentary seems to be the most capable media for bringing about a better understanding by the peoples of Ceylon of each others ways of life, problems, and hopes. Undoubtedly only such intimacy and understanding can bring about a greater unity and national feeling among our own people.

> ...." You ask me what I think the film can do to make large audiences intimate with these distant peoples. Well *Nanook* is an instance of this People who read books on the North are, after all, not many, but millions of people have seen this film......... ...it has gone round the world,......... ...And when Nanook died, of starvation, the news of his death came out in the press all over the world—even as far away as China"............ (Robert Flaherty).

Mere geographic distance need not make two communities 'distant people,' ignorance and the lack of proper understanding of each others ways of life can make two communities strangers to each other even through they be living in adjoining territories.

This does not imply that a few documentaries will bring about a radical change in the outlook and mentality of the people and be the panacea to all our problems. But what the documentary in the present context will do is to make a more immediate, stronger and lasting impression in a land where illiteracy is high and the number of radios per family is low. The very fact that there is a government film unit and hundreds of documentaries of all types being shown for rural development and general information is an indication that the government is aware of the value of the documentary as a means of propaganda. But the vast majority of documentaries screened in Ceylon are filmed and produced abroad. In a campaign for national advancement and progress the screening of foreign films is of little value.

> ...." Clearly a full and real expression of the modern scene and modern experience cannot be achieved unless people are observed in accurate relation to their surroundings........the individuals" (in the documentary) " Must be of the audience,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

> they must be familiar in type and character. They themselves must think and convey their thoughts to the audience because only in this way will the documentary succeed in its sociological and other propagandist purpose. Documentary must be the voice of the people speaking before the homes and factories and fields of the people '........(Paul Rotha)

for only then will the audience begin to have faith in the documentary and accept the lines of reasoning which the film indicates.

It has already been suggested that the documentary is closer to geography than any other science. It is the geographer more than any one else who has a better grasp of the regional picture and thus places man in his proper setting. His is a comprehensive study of the problems that beset man in his daily struggle, the problems of land, heritage and social background, not each problem in itself taken separately but taken all together as forming one whole in which each factor is interwoven to strengthen the other into one complete system of daily routine. It is here that the documentary and geography meet on common ground. For the documentary is nothing more than the photographic representation of mans daily routine, the factors that go to explain it and the improvements that can be made for the benefit of man.

LAKSHMAN DE SILVA.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

MOTHER'S ILLNESS

by MARTIN WICKREMASINGHE

When mother fell ill about three months ago, we were not quite sure what ailed her. By "we" I mean my elder sister and myself.

At first we brought in the *Vedarala*. Whenever mother fell ill, it was the *Vedarala* that we always called in first. If she did not improve after a few days, we called in the exorcist. Last time she was ill her recovery was after both the treatment of the *Vedarala* as well as the charms of the exorcist. The question as to which of them it was that cured her never occurred to us.

This time though mother had already been ill for two months, we did not call in the exorcist. Perhaps we felt from the very start that mother's illness was a serious one. Whenever someone, in the family was seriously ill, we forgot all about exorcism. We probably had greater faith in the *Vedarala*.

Mother had been already ill about a week when we began to realise how grave was her condition. We did not think it necessary during the first week to sit up at night and attend on her. The moment we realised how bad she was, however, we gave her more careful and anxious attention. As she showed no signs of improvement, the two of us took turns in keeping awake at night to nurse her. My sister attended on mother one night and I kept vigil the next. I wouldn't say, though, that either of us spent sleepless nights nursing her.

On the nights that she took her turn, sister stretched herself on a bed which was not far from mother's. Lying there, she soon fell asleep. If she happened to be awake when mother had to have her medicine, she would give it to her. If mother cried for water, she gave her some. Sometimes it was mother's groaning that awakened sister. I was not much different when it came to my turn to nurse mother.

Though we had attended on mother in this manner for two months, her condition did not take a turn for the better. Week

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

by week, and day by day, her health deteriorated. She came to be irritated by the most trifling things. Often she would scold my sister and sometimes make innuendoes at me.

"This is turning out to be a nuisance," said my sister, entering my room one night as I was about to go to bed. "In spite of all our care, mother still complains that we don't look after her well enough. I fail just once to be there when she calls, and scolds me. 'Take me away and put me in hospital,' she says."

My sister was desperate. There was almost a tinge of annoyance in her voice.

"It is two months since we began taking treatment from this *Vedarala*. There is no improvement whatever Mother is probably angry with us over this. Shall we fetch the Doctor instead?" I proposed.

"If the *Vedarala's* medicine isn't doing her any good, surely she could tell us that. What's the good of scolding us? I can't understand what is wrong with the old thing. We haven't slept a wink these many nights."

"What's to be done?" I replied. "Mother's illness seems to be due to some *karma* of hers. We will fetch the Doctor tomorrow and let him see her."

"It will cost a tidy some of money to fetch the Doctor here," said my sister.

"We may even have to borrow some money," I urged. "We can't bring the Doctor home too often, of course. We are not rich enough for that. If we take her to the hospital, however, we won't have to pay at all. There the best doctors will see the patient at least once a day."

"O how can we possibly dream of leaving mother in the hospital! Besides, people will say that we left our mother in the Paupers' Ward to save ourselves the trouble of looking after her"
"Then let us fetch the Doctor home one day and show her to him. We can report her condition to him from time to time, and give her the medicine he prescribes. There is nothing else that can be done."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

The next day we called in the Doctor. The Doctor merely told us that mother's illness was serious. In our eyes, however, the Doctor was like *Jivaka*, the wonder-physician of old. We felt sure that it would be a matter of a fortnight or so for mother to recover. We procured all the medicines and foods that the Doctor had ordered, and we now nursed the patient with greater care and attention than before.

A further three weeks passed but we noticed no signs of improvement in mother's health. At first she unprotestingly put up with the Doctor's treatment. This she did perhaps because she had, like us, complete faith that she would be cured. After three weeks, however, she began to speak ill of the Doctor, and quarelled with us again. We were ourselves losing confidence in the Doctor, and, as a consequence, the interest we had at first in nursing mother began to decline. I could not say whether mother's discontent with us was due to the slackening of our interest in her.

It was probably to relieve herself of her vexation with the Doctor and with us that mother began to be even more harsh to my sister than she had been before. On the days that I attended on mother, she seemed to control her anger, and made no sarcastic remarks at me. On such days she spoke little. However, she succeeded very little in suppressing her temper or in concealing the mental and physical pain she was going through. Sometimes I lost my patience and spoke to her angrily and harshly. Whatever I said, mother never retorted. Perhaps she did not wish to provoke me further. When it came to sister's turn to attend on her, mother was quite different. Sister never let her anger get the better of her, whatever mother said. If by some chance she lost her patience and let slip a remark, mother became still more furious, and scolded her even more harshly.

During the fourth week of mother's illness, the Doctor visited her for the third time. He ordered two new mixtures and putting into his pocket the ten rupees which I gave him, he went away. The night mother took these mixtures, she asked for water from time to time. On the first night, she got her water every time she asked for it. On the following night, she had to make several requests before she was given a drink. Whether my sister refused

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

to give her water because she thought it was for her, or because she wanted to spare the trouble, I do not know.

Hearing that mother's condition had worsened after the change-over to the new medicine, two or three women from the neighbouring houses came to see her. When I returned home in the evening, I learned from my sister that mother had spoken ill of us to some of them.

"When the Shark's wife came to see her," sister told me angrily, "the first thing that mother could find to tell her was about our faults. She said that we did not treat her with sufficient consideration, and that we were only waiting for her to die. Last night she had several times asked for water, and that we did not care to give her some."

"Were you not awake at that time, sister?" I asked.

"Of course, I was. From time to time I woke up, and every time I did, I checked up whether mother was in need of anything, before I went to sleep again."

"Perhaps she asked for water when you were asleep?"

"That couldn't be brother. What mother said was that she had shouted out for water, shouted loud enough for even her son to hear her, but that no one cared to give her some. She even told them that we had pretended to be sleep as if we had not heard."

I felt more sad than angry.

"Mother was willing to enter hospital, wasn't she?" I asked.

"Mother sometimes does say she wants to enter hospital," replied my sister.

"She doesn't say this because she likes to go, but because she wants to hint that she isn't satisfied with what we are doing for her. The day before yesterday she again said that she wanted us to take her there."

"The Doctor too says that, since his treatment is not doing much good, she should be taken to the hospital and be cared for there. He says that it is likely she has some heart trouble too."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"It is not good to take mother to the hospital at this stage. Who is there to look after her.? Who is there to care for her?" asked my sister.

I had thought at first that my sister had spoken ill of mother with the intention of having her sent to the hospital. When I found that she did not really like to see her taken there, I was quite surprised.

"The Doctor says that a complicated disease like this cannot be properly treated in any other place than the hospital. We needn't trouble about the fact that neither of us is there to attend on her. Patients are well looked after in the hospital Mother probably got worse because our nursing wasn't good enough".

It was obvious that my sister did not believe some of the things I had said the Doctor had told me. She no doubt thought I had inventedthem with the idea of taking mother away to the hospital

"O, brother, it is impossible! How could we think of abandoning mother in the hospital!"

"I don't think the Doctor will treat her any longer He doesn't like to, because she isn't improving Merely because we insist, he comes here, writes out his prescriptions, and gets paid for it. And we cannot afford another Doctor We have finished all the money we had, and all the money we could possibly borrow."

"But the neighbours will talk They will say that we left mother in the hospital to be rid of her"

"What do we care what they say? We have tried Sinhalese medicine, we have tried western medicine. We can't now go back to Sinhalese medicine It won't make a difference even if we do. She may even get worse"

"O, brother, I really cannot bear to send mother away to the hospital." My sister's eyes were full of tears

"Let's get a good doctor from the hospital to examine mother first. We can take a letter from our Doctor and see the senior physician of the hospital at his bungalow. He will examine her

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

more thoroughly when we pay him his fee. If he says we should leave her in the hospital, we will do that. Otherwise we will bring her home"

My sister and even my mother agreed to this suggestion. Mother's desire to live longer became clear to us from what she subsequently said and did Some women from the neighbourhood who visited us advised us however, not to take mother away from home.

"It is not good at this stage even to stir her from bed. She will be jolted about in the car," said the wife of the Shark.

"The Doctor says there is no danger in taking her," I retorted, "We must somehow take mother and show her to the hospital doctor The doctor that attends on her now does not like to treat her any more"

"Well, if he doesn't, why don't you take treatment from the *Vedarala?*"

"That is just what we have been doing these two months"

"If that is so, then fetch the senior doctor from the hospital and get her examined here."

The doctors of the hospital do not visit patients who live far away from the town," I said angrily, choosing the first retort that came to my mind.

I fetched a car and, taking both my mother and sister, went to see Doctor Chandra Heman, the chief physician of the hospital I did not allow the driver to go fast because I feared that mother would get worse if she was jolted about in the car. Every time the wheel bumped over a stone, and the car shook I was terrified. I had a presentiment that if the car jolted too much, mother would die on the way.

As soon as I had spoken to Doctor Heman, my fears began to subside. My sister and I began to speak about my mother's illness at the same time. As my sister spoke on without stopping, I fell silent. After she had finished, mother began to give an account of her woes. The doctor listened patiently, and took

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

mother to the next room. Getting her to stretch herself on the bed, he examined her. When he returned to the room after his examination, I looked at his face. I must have looked at him in the way a defendant in a law suit looks at the face of the judge about to give his verdict. The doctor could not have been insensitive to the anguish and distress that was reflected on my face. Yet he said nothing regarding the patient. Dropping into his pocket the fifteen rupees I gave him, without even counting it, he said,

"Bring your mother tomorrow to the Out-patients' Department of the hospital."

"Is my mother's condition very bad Sir?" I asked.

"It is a bad case," he said. "Bring her tomorrow. If we are to treat her, she will have to be left in the hospital."

The next day we rose early and took mother to the hospital. The first thing that mother saw as she entered the Out-patient's Department was a patient groaning in pain. On one of the wheeled stretchers, there was a man, with his smashed head looking like a bundle of jaggery. On another lay a man looking almost like a skeleton. As I looked at his anaemic eyes and at his face which had turned the colour of a ripened banana leaf, the very fear of death crept into my bones

A little way from the entrance at a table was seated a middle-aged man with a smiling face. His upper lip was covered by a moustache as bushy as a sqirrel's tail. Taking the printed form that he handed to me, I got it filled up by a clerk in the hall opposite. I then helped mother along slowly towards Doctor Heman's room.

I wanted to take mother away from the midst of these sick people who were groaning and gasping for breath. I felt she would be frightened. As we entered Dr. Heman's room, however, we came face to face with seven patients seated in a row, their faces torn with pain and agony. Next to his room there was a hall partitioned by white curtains into three rooms. From one of these there emanated a series of agonising, tortured groans. My mother looked round helplessly, her eyes staring out of her head.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"Don't be frightened, mother," I whispered.

My sister was standing by mother, her face immobile with grief, and her hand to her chin.

Receiving information that Dr Heman was examining a serious case in one of the rooms of the hall, I went and peeped inside A group of seven or eight medical students, men and women, with their stethescopes hanging from their necks, encircled the bed of the patient: the sight of whom struck me with the sudden fear that one experiences when encountering a ghost The patient lay on the bed, one of his legs bent at the knee and his head twisted to a side. He had a glassy look in his staring, wide-open eyes. I cannot say to this day whether the man I had seen was unconscious or dead.

The doctor was explaining to the students the name of the man's disease. I listened, but could understand only a few words of his discourse, so full was it of English words which I had never heard before. One of these words, "thrombosis", I repeated to myself, and referring up the dictionary when I had got home, I vaguely understood what the man's sickness was.

In the other room from which emanated the groans which I had heard earlier, there was the sudden clang of falling metal and a voice wailing, "A bad omen! O, my goodness! Heaven help me!" Thoroughly curious, I peeped in. On the bed was a man throwing his hands and feet and crying out in pain. The patient had cried out when a brass curtain rod fell on the ground, as an attendent drew the white curtains that shielded his bed from view.

As soon as Dr. Heman returned to his room I pressed forward and presented mother to him for examination. Another doctor who sat at a table not far from us was questioning his patient severely: "What's the trouble with you? What's the matter?" I heard the patient ramble on. The doctor prodded the patient's stomach with his finger; he pressed the man's side and scanned his face. Then, without a word, he began to write out a prescription. Handing the prescription over to the patient, he said briefly, "Three times a day. Come next week." Meanwhile Dr. Heman had handed us two forms which he had completed and had bade us take mother to the X-ray room.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

I was directed by an attendant to a room which was situated on the ground-floor of a two-storeyed building: it is the first building one sees as one enters the front yard of the hospital. A doctor who sat in front of a frame enclosing what seemed to me like a milk-white glass sheet took the forms I handed to him. He glanced briefly through them and handed them to another doctor. The latter led my mother and sister into the Dark Room. I heard him request my sister to remove the necklace that mother was wearing and the safety-pins that she had fastened on her cloth and jacket. The doctor who sat by the electrically-lit glass sheet took what was, perhaps, a photo-sensitive plate, and hung it up against the glass. In an instant was clearly visible an image of the body of a woman from her chest down to the waist.

The doctor examined this image, which revealed even through the flesh and clothes the bones of a woman. Noting down something on a piece of paper, he took the sensitive plate off the stand and put it aside. He then placed another plate against the plate.

Mother and sister came out of the room. We then went again to Dr. Heman's room. We had sat there for about an hour when. Dr. Heman called me. "It would be a good thing for the patient to remain in the hospital. She is too old," he said.

I had believed that mother would definitely be cured this time, and I was at a loss to understand the doctor's words.

"Her illness is serious. It would be a good thing for her to remain in the hospital," Dr. Heman repeated. "Of course if you don't like to, you may take her away, " he added.

"If you so ask us, Doctor, we are willing to leave her here "

"I am not asking you to leave her here. How can I do that? It is your wish. If you don't like to leave the patient, you can take her away and try the Vedarala's treatment."

When I heard these words I realised that my mother's illness was even graver than what the doctor had made it out to be.

"We are quite willing to leave mother in the hospital," I said "But please, doctor, do take care of her."

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

" Of course, of course," said Dr. Heman as he disappeared into one of the other rooms to examine another patient. Now, through the gap between the curtain and the floor I could see only the shoes and lower part of Dr. Heman's trouser. The rest of him was screened off by the white curtain.

It was six o'clock in the evening when, leaving mother behind, we got home from the hospital. All along the way, my sister wept and her breast heaved with sighs.

" O, brother, I cannot bear it. How can we go back home, leaving mother all alone in the hospital ! " These were my sister's first words to me.

" What else could we have done? We have tried Sinhalese medicine. We have consulted the doctors. As there was no improvement the only thing we could do was to leave her in the hospital. It is there that she will recover, if she does at all."

" I have a fear that mother will never come home again. If only, with the help of gods, mother is cured just this once ! " My sister said this and burst into tears. " Alas, brother," she continued, " it is true what mother said, that she cried out for water one night. In my sleepness I thought that mother was asking for water just to annoy us. Oh, dear, Perhaps mother's condition got worse because I didn't give her water that night ! "

" No, that couldn't be," I said, going straight into my room. I fell upon my bed and closed my eyes. The continuous strain of the last two months and the anxiety of the last two days had made me so weary in body and mind that I fell asleep immediately.

Next morning I went to the hospital to inquire after mother's health. I returned homewards not displeased when I learned that mother's condition was neither better nor worse. In fact, I was somewhat glad. On the morning of the next day, however, an attendant who worked in the hospital came home and informed me that mother had died in the early hours of the morning. The attendant lived in a house about half a mile from ours.

" You have come so early in the morning to tell me that ! " I burst out. It was a feeling of anger rather than of grief that first sprang in my mind. The attendant went back, muttering something.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

" How are we to know that you had left your mother in the hospital in order to be rid of her ? "

The words came to me faintly. I was so blind with rage that I could have smashed his head.

I had been washing my face. I threw over the stool and the basin I was using. I lifted up the water-pot that was lying near by and dashed it to bits against the over-turned stool. Soon anger began to give way to grief. Crying out aloud, I went to the drawing room and fell on a chair. My sister ran up to me and stroked my head as I wept.

" Dont cry, dear brother. It was mother's *karma.* What can we do ? "

(Translated with the author's permission by Visvakarma.)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"There is no general doctrine which is not capable of eating out our morality if unchecked by the deep-seated habit of direct fellow-feeling with individual fellow-men."

GEORGE ELIOT

* * *

"We can love with our minds, but can we love only with our minds? Love extends itself all the time, so that we can even love with our senseless nails; we love even with our clothes, so that a sleeve can feel a sleeve."

GRAHAM GREENE.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

කබුකි

දහසය වන සියවසෙහිදී ජපානයේ ඉද්සුමෝ දේශයෙන් නාට්‍යකලාවට නව ආලෝක ධාරාවක් වැටිණ. මෙහි ප්‍රතිඵලය පෙර අපර දෙදිග නාට්‍ය කලාවන්හි ස්වරූපය කෙරෙහි බලපෑනු අද දක්වා දැකිය හැකිය. මේ ආලෝක ධාරාව අනෙකක් නොව, 'ඔකුනි' නම් නිළියගේ ප්‍රතිභා මහිමය මූර්තිමත් කොට දක්වන 'කබුකි' නාට්‍ය කලාවයි. නාට්‍ය කලාවක් ලෙස සකස්කරගන්ට පෙර, 'කබුකි' යනුවෙන් හැඳින්වුණේ, ආවීර්ණ කල්පිත ජපනා විසින් යාඥා සඳහා යෙදුණ, 'නෙම්බුත්සු ඔදෙරි' නමින්වූ නැටුම් විශේෂයකි.

“නාට්‍ය හා ගීත කලාවන් පාදක කොට ගත් නැටුම් ක්‍රමයත්,” යන අරුත 'කබුකි' යන වචනයෙන් ලැබේ. අපරදිග ඇසින් බලනවිට කබුකිය, නාට්‍යයකට වඩා විවිධ ප්‍රසංගයකට කිට්ටු බව පෙනේ. එහෙත් මෙහිදී එක් කරුණක් සිත තබාගත යුතුය. කබුකිය බටහිර නාට්‍ය විචාර ක්‍රමයන්ගෙන් මිණිය හැක්කක් නොවේ. එසේ බටහිර මිම්මෙන් මණින්ට ගිය බොහෝ දෙනෙක් නොමග ගියහ. මෙය ජපානයටම ආවේණිකවූ, සංකීර්ණ නාට්‍ය ක්‍රමයකි.

කබුකියේ එකවරටම කැපී පෙනෙන අංගයක් ඇත. එනම් එහි කථා වස්තුව ජපානයේ සම්භාවනීය කථාන්තරයන්ගෙන් ඇද ගැනීමය. මේ කරුණු වලින් එක් ලක්ෂණයක් පැහැදිලි කරයි. එනම් කබුකිය පොදු ජනයා අතරින් මතුවූ පොදු ජනයාගේ කලාත්මක රස වින්දනය, තෘප්තිමත් කිරීමට සැකසුණ කලාවක් මිස බුද්ධිමතුන් සැනසීමට වූවක් නොවන බවයි. මේ නාට්‍යයන්ට අද්භූත දෙයම ඇතුළු කිරීමෙන් එය පැහැදිලිය. මේ නාට්‍යයක් බලා රසවිඳින්නට යම් බුද්ධිමතකු සිතන්නේ නම්, ඊට පළමුව තමන්ගේ දැකුම්කෝණය සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් කර ගතයුතුය. සාමාන්‍ය දැනුම, විඥානත්මක විග්‍රහය, තර්කානුකූල චින්තනය හා බුද්ධි ගවේෂණය මෙහිදී මොහොතකට බැහැර කළ යුතුය. “බුද්ධියට ගෝචර වන දෑය මෙහි සෙවීම, රුක්මුදුනකට නැග මසුන් සෙවීම”ට නො දෙවෙනි යැයි ජපන් විචාරකයෝ පවසති. එසේ නම් මෙය තේරුමක් නැති විගඩම්වලින් පිරුණු එකක් ද ? ඔව්, සමහර නවීන විචාරකයින්ට එසේ පෙනෙන්ට ඉඩ තිබීම එතරම් පුදුමයක් නොවේ. එහෙත් මෙහි යම් අර්ථ ශූන්‍ය ගතියක් පෙනෙන්ට තිබේ නම, එයම කබුකියේ කැපී පෙනෙන අංගයක්වේ. ඉදුරන් හා හැඟීම් පිනවීමට මුලසිටම සකස්කළ ක්‍රමයකි මෙය,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ප්‍රධාන වශයෙන් ඇසට හා කණට ප්‍රිය දෙය ඉදිරිපත් කිරීම කබුකියේ විශේෂ ලක්ෂණයකි.

මෙහි කථාවස්තුවට ලැබෙන්නේ ප්‍රධාන තැන නොවේ. කලාත්මක ප්‍රකාශන ඉස්මතු වේ. රඟන නළුවන් හා ඇසෙන ගීතය කෙරෙහි අවධාරණය යෙදීම කබුකියේ නියම රසය විඳීමට උදව් වේ. ඒ සමගම තමා පිවිසෙන්නේ සුරංගනා ලොවකට යැයි මොහොතකට සිතාගෙන කබුකි නාට්‍ය ශාලාවකට ඇතුළු විය යුතුය. නැත්නම් සමහරවිට නාට්‍යය නිකම් විගඩමක් මෙන් හිතෙන්ට පිළිවන.

ලොව අන්‍ය නාට්‍ය කලාවන්ට වඩා වෙනස් ලක්ෂණ කබුකියෙහි ඇතිවීම, එහි විශේෂත්වයට දෙස් දෙන්නකි. මුලදී නිළියන් ප්‍රධානතැන ගත් කබුකිය පසුකාලයේදී නළුවන්ටම වෙන් විය. නෘත්‍ය හා ගීතයට මුල් තැන දුන් "නෝ" නාට්‍යයෙහි ලක්ෂණද පසුව මෙයට සංකලනය වන්ට විය. කබුකිය පිරිමි නළුවන්ටම වෙන්වූ පසු, ගැහැණු චරිතද පිරිමින්ටම රඟ දැක්වීමට සිදුවිය. ඒ සඳහා නළුවන් කුඩා අවදියේ පටන්ම පුහුණු කරති. ගැහැණුන් අතර හදා වඩා, ගැහැණියක්ලෙස හැසිරීමට මේ නළුවන් හැඩ ගස්වති. මේ නළුවෝ ගැහැණුන්ට වඩා අගේට ගැහැණු චරිත රඟපාන්නේ මේ පරම්පරාගත පුහුණුව නිසාය ගැහැණු චරිත රඟන මේ නළුවන්ට "ඔන්නගතා" නැතහොත් "ඔයාමා" යැයි යෙති. "ඔහිමෙස්සා" නොහොත් "ඔයිරාන්" නම් වෛශ්‍යා චරිතය රඟපෑම "ඔන්නගතා"ට අයත්ය ක්‍රි ව: 17–19 සියවස්හි, වෛශ්‍යාව කලාත්මක රසවින්දනය මූර්තිමත් කරන සංකේතයක් ලෙස ජපනා විසින් පිළිගැණින. සාමාන්‍යයෙන් දැකිය නොහැකි නාරී සුරූපීත්වයක් "ඔන්නගතා" විසින් දක්වයි. "ගෙයිෂා" නම් වෛශ්‍යා චරිතය විදහා දැක්වීම ද "ඔන්නගතා" ට ම අයත්ය. මෙයින් වෛශ්‍යාවගේ සුරූපී බව පෙන්වයි.

ලොව අන්‍ය නාට්‍ය ක්‍රමයන්ට වඩා වෙනස් විශෙෂ ලක්ෂණ, කබුකියේ සෑම අංශයකින්ම අපූරුවට දැකිය හැක්කකි. කරළිය සකස් කිරීම කබුකියටම විශේෂවූ ක්‍රමයකින් ගෙන යති. කබුකි පෙන්වන නාට්‍ය ශාලාවන්හි නවීන නාට්‍යයද පෙන්වති එහෙයින් යුරෝපීය 'තිරය', කරළියට යෙදීම මෑතවැසි පිළිගෙන ඇත. එහෙත් පිළිවත් සෑම තැනකදීම ඉහලට අකුළන, යුරෝපීය තිරවර්ගය බැහැර කරති. සරල රටාවකින් යුරු 'මකු' නම් කපු රෙද්දෙන් කළ තිරයක් යොදති. මෙය දෙපසට විවර කරන තිරයකි. තෝකියෝ නාට්‍ය ශාලාවල යොදන 'මකු' තිරය කොළ,

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

රඟ හා කළු තීරුවලින් යුක්තය. කන්සායිහි නාට්‍ය ශාලාවන්හි මේ තිරය නොයෙක් පාටවලින් යුතුය. කබුකි කරළියේ, සරල රටාවෙන් යුත් මේ තිරය "ජෝෂිකි-මකු" (නියම තිරය) නමින් හැඳින්වේ. කබුකියෙහි නියම සාරයට, මේ තිරයද අගේට ගැලපෙන බැව් විචාරකයෝ පවසති.

කබුකි කරළියට වම් පසින් පිවිසීමට තනා ඇති "හනාමිචි" නම් පථය පියකරු අංගයකි. "පුෂ්ප මාර්ගය" යනු හනාමිචි යන වචනයට දිය හැකි අරුතයි. හනාමිචියෙන් කරළියට නළුවන් පැමිණීම "දේ" යනුවෙන් හැඳින්වේ. කරළියේ සිට, "අගේමකු" නම් කුඩා තිරයකින් වැසුණු පිටවන දොරටුවට යන නාට්‍යාකාර ගමනට "හික්කොමි" යැයි ද යෙති. මේ ක්‍රමයෙන් නාට්‍යයෙහි දර්ශනාත්මක භාවය දෙගුණ කරයි නළුවන් හා ප්‍රේක්ෂකයන් අතර සම්බන්ධයද මෙයින් ලැබීමෙන්, ප්‍රේක්ෂකයන්ගේ පරමාර්ථය මුදුන් පත්වේ. මෙවැනි ලක්ෂණයක් ලොව අන් කිසිදු නාට්‍යයක දැකිය හැකි නොවේ.

"මවරිබුතයි" නම් කැරකෙන කරළිය, බටහිර මෙන්ම නැගෙනහිර උසස් නාට්‍ය විචාරකයින්ගේ නළල් තලයන් රැළි ගැන්වීමට පොහොසත්වී ඇත. කරළියට එන ජවනිකා වහ වහා වෙනස් කිරීමට යොදා ගත් සියුම් විධියකි, "මවරිබුතයි" එක් ජවනිකාවක් ගොස් තවත් ජවනිකාවක් ඒමට යන අතරතුර කාලය පටු කිරීමට යොදාගත් මේ ක්‍රමය ජපනාගේ බුද්ධි මහිමයට දෙස් දේ. "සෙරියගේ" නම් අංගය මීළඟ සියුම් ක්‍රමයයි කරළියට යටින්, කරළිය මතුපිටට නළුවන් එසවීමයි මින් කෙරෙන්නේ. නළුවා කරළිය මතුපිටින් යටට කිඳා බැස්වීමේ ක්‍රමයක්ද ඇත. එය "සෙරිසගේ" නමින් බැවහැරය.

"කි" නොහොත් "හ්යෝෂිගි"; නම් තිරය ඇරීමට සහ වැසීමට යොදන සිවුරැස් ලී පතුරු දෙක කබුකියටම වෙන්වූ අංගයකි. "හ්යෝ ජෙන්කතා" නම් සහායකයෙක් මේ ලීපතුරු ක්‍රියාවේ යෙදවීමට කරළිය පාලකයාට උදව් වේ. නාට්‍ය පටන් ගැන්ම, විවේක කාලය හා අවසානය හැඟවීමට මේ පතුරු දෙක එකට ගටා තියුණු ශබ්දයක් නංවයි එපමණක් නොව මේ ලී පතුරු දෙකින් තවත් ප්‍රධාන කරුණක් සිදු කරයි. කබුකි නර්තනයක එක් උත්කර්ෂවත් අවස්ථාවක් දැක්වීමට නළුවා, ගෝලාකාරව ඇස් ඇරගෙන, සෙල් පිළිමයක් මෙන් එක ඉරියව්වක ඉඳී. මේ ඉරියව්වට "මි" යැයි යෙති. මේ උත්කර්ෂවත් අවස්ථාවට ප්‍රේක්ෂකයින්ගේ අවධාරණය යොමු කිරීමට, "හ්යෝෂිගි" නම් පෙරකී

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

පතුරු දෙසා එකට ගවා තියුණු ශබ්දයක් නංවති. සමහරවිට මේ අවස්ථාව වනවිට ප්‍රේක්ෂකයින්ගේ අවධාරණය විසිරී තිබෙන්ට පිළිවන එහෙයින් ප්‍රේක්ෂකයින් ඒ දෙසට යොමුකිරීමට මෙයින් ලැබෙන වහල සුළුපටු නොවේ.

"වෝබෝ" නම් සංගීතය කබුකියේ ආත්මය වේ. මේ සංගීතය කබුකියෙන් රසය උරා දෙන්නකි. "දෙබයෂි" යනුවෙන් දන්නා වාද්‍ය කණ්ඩායම මේ සංගීතය ඉදිරිපත් කරති. නාට්‍යයෙහි මතුවන නොයෙක් ශබ්ද අනුකරණය කිරීමට "ගේසා" නම් සංගීත මංජුෂාව උදව්කැර ගනිති. තවත් එක් ලක්ෂණයක් මෙහිදී පෙන්වා දිය හැක. "කුරෝගෝ" නොහොත් "කුරෝම්බෝ" සහ "කෝකෙන්" යනුවෙන්; නළු නිළියන්ට කරළියේදීවන අනපසුවීම් පෙන්වා ඊට උදව් කිරීමට) සහායකයෝ දෙදෙනෙක් මෙම නාට්‍ය යෙහි සිටිති. "ප්‍රොම්ටර්" නමින් බටහිර සමහර නාට්‍යවලද මේ කාර්ය ඉටුකළ සහායකයෙක් විය. ලංකාවේ 'සොකරි' වැනි ගැමි නාට්‍යවලද මෙවැනි සහායකයන් සමහරවිට නළුනිළියන්ට සහායවනු දැකිය හැක.

ජපානයේ ප්‍රධාන ලෙස ගැනෙන කබුකි නාට්‍යයන් ගැන යමක් කිව යුතුය. ඉතා උසස් ලෙස ගැනෙන කබුකි නාට්‍ය දහ අටකි. මේ නාට්‍ය දහ අටට "කබුකි ජුහ චිබන්" යනු පොදු නාමයක් වශයෙන් බැවනැර කරති. "ඉචිකාවා" නම් නාට්‍ය පරම්පරාවට අයත් පරම ධනය මේ "කබුකි ජුහ චිබන්" වේ. දැනුදු මේ නාට්‍ය කරළියට නැගීමට හෝ පොත් වශයෙන් මුද්‍රණය කිරීමට හෝ බලය ඇත්තේ "ඉචිකාවා" පරම්පරාවෙන් එන අයටය. මේ දහ අටෙනුත් ඉතා උසස් නිපදවීම් ලෙස පහත සඳහන් හත පරසිදුය. "සුකේරොකු" (සුකේරොකුගේ ප්‍රේමය), "කන්ජින් චෝ" (යහපත් සේවකයා), "ෂිබරකු" (විනාඩියක් නවතිනු !), "යනොනෙ" (ඊතල තුඩ), "කෙනුකි" කෙස්අඬු), "නරුකමි" (ගර්ජනය), සහ "කමහිගෙ" (ලොකු දැකැත්තකින් කැපීම) යනුයි. මේ හතෙන් 'සුකේරොකු" හා "කන්ජින් චෝ" යන නාට්‍ය දෙක උසස් බවේ මුදුන් පෙත්තටම නගී. "කබුකිජුහචිබන්" නාට්‍ය දහඅටට විශේෂවූ ලක්ෂණය නම් වීරාභිවාදනයයි. වීරාභිවාදනය නැතිව 'කබුකි ජුහචිබන්" යැයි නාට්‍ය විශේෂයක් තිබිය නොහැකියයි ජපන් විචාරකයෝ එක් මතින් පිළිගනිති 'කබුකි ජුහචිබන්" යන්නට "අරගතෝ" හෙවත් පුරුෂ චරිතයන්ගෙන් යුත් නාට්‍ය යැයි ද ව්‍යවහාර වේ.

ඓතිහාසික සිද්ධීන් මුල්කොට සැකසුණ කබුකි නාට්‍යයන් ද ඇත. මේ නාට්‍යයන්ට "ජි දයි මොනො" යැයි ව්‍යවහාර වේ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

“සුගවරා දෙන්ජු තෙනෙරසික ගමි”, “කන දෙහොන් චුෂින්ගුර,” සහ “ෂින් උසුසුකි මොනොගතරි” මේ වර්ගයේ නාට්‍යයන්ය. “ජිදයි මොනො” යනු මහා කබුකි නාට්‍යයක එක් අංකයක් පමණි. මේ ඓතිහාසික නාට්‍යයන්හි රසය උද්දීප්තිමත් කිරීමට “චෝබෝ” සංගීතය කෙතරම් සහාය වන්නේද යනු සිතිය නොහැකි තරම්ය.

කබුකි නාට්‍ය අද්භූත දෙයින්ම පිරුණත් ජපානයේ එදිනෙද ජීවිතය ගැන යම් අවබෝධයක් ඉන් ලැබිය නොහැක්කේ නොවේ. ‘ආලය’ වැනි එදිනෙද ජීවිතයේ සිදුවීම් මේවායෙහි සුලභය. “ෂින්ජු තෙන් නො අමජිම” (අමජිමහි සියදිවි හාණිකිරීම් දෙකක්) සහ “මෙයිදො නෝහික්යකු” (පරලොවට පලායාමට ගත් තැන) යන නාට්‍ය මින් සමහරකි. මේ වර්ගයේ නාට්‍යයන්ට “සෙවමානෝ” යනු පොදු නමකි. පසු කාලයකදී ජපන් රටේ “කිසවමානෝ” නමින් පහළවූයේත් මෙවැනිම නාට්‍ය විශේෂයකි.

රඟ දැක්වීමේදී කබුකියටම විශේෂවූ නාට්‍ය ක්‍රම දැකිය හැක. අංගචලනයෙන් පමණක් යම් ක්‍රියාවක් දැක්වීම් වශයෙන් හෝ අදහස් හැඟවීම් වශයෙන් යොදාගත් මුද්‍රා නාට්‍ය ක්‍රමයක් මෙහි ඇත. මෙයට “දම්මරි” යනු නාට්‍ය භාෂාවෙන් නම් කැරිණ. එදා දඹදිව සංස්කෘත නාට්‍ය යෙහිද අභිනය දැක්වීමෙන් පමණක් අදහස් දැක්වීම ප්‍රචලිතව පැවැතිණ. මේ සමානකම්වලින් පැවසෙන්නේ කුමක් ද ? යනු හෙළිකිරීම අනාගත ගවේෂකයන්ට භාරය.

“සෙවමානෝ” වර්ගයේ නාට්‍යයන්හි “මිනීමැරුම්” දක්වන ජවනිකා ද ඇත. මෙය ඉතා කෲර දර්ශනයකි. එහෙත් ඒ සමග ගායනය කරන ගීත වාදනය නිසා “කොරෙෂි” නම් ඒ මිනී මැරුම් දර්ශන දැකීමෙන් ප්‍රේක්ෂකයින් තුළ කම්පා වීමක් ඇති නොවේ. ඒ වෙනුවට කලාත්මක රසයක් ඉන් විඳගැනීමට උදව්වේ. “කෂි කොරෙෂි” නම් නාට්‍යයෙහි එන ගං ඉවුරේ මිනීමැරුම් දර්ශන ඉතාමත් කලාත්මකව විදහා දක්වා ඇත.

“මිචියුකි” නමැති රසවත් නාට්‍ය අංගයක්ද මෙහි පෙනේ. පෙම්වතකු පෙම්වතියක ඇද වැළඳගන්නා සැටි කරළියට නැගී මෙන් ප්‍රේක්ෂකයින්ගේ සිත් කුළුමත් කිරීමෙහි උපයෝගී වේ. ඉතා දිග නාට්‍යයක් බැලීමෙන් උදාසීනත්වයට පැමිණෙන ප්‍රේක්ෂකයා උනන්දු කිරීමට මෙය ඉතාමත් ප්‍රයෝජනවත්ය.

මේ නාට්‍යයන්හිදී ඉතා ප්‍රධාන දෙයක් කීමේදී “මොනොගතරි” නම් කථාන්තරකීමේ ක්‍රමය යොදාගනිති ඒ නාට්‍යයේ උත්කෘෂ්ටවත් අවස්ථාවකදීය. නාට්‍ය හා චෝ බෝ සංගීතය සමග එකට යන

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මේ "මොනොගතරි" ය නිසා කබුකිය රස ගුලාවක් වේ. "මොනොගතරියේ" කොටස පවරා දෙන්නේ දක්ෂම නළුවෙකුටය. එය එතරම්ම දුෂ්කර අවස්ථාවක් හෙයිනි. එකී නළුවාගේ සහජ දස්කම් පෑමට මෙතැනට වැඩි අන්තැනක් කබුකියේ නැති තරම්ය. "ඉචිනොතනි පුතබගුන්කි" (ඉචිනොතනි යුද්ධයේ විස්තර) නම් නාට්‍යය මීට හොඳ සාක්ෂියකි.

'තැබි ජික් කෙන්" හෙවත් 'මළමිණියක හිස පරීක්ෂා කිරීම' කබුකියටම වෙන්වූ නාට්‍යාංගයකි. මෙය ලෝකයේ අන් කිසිම නාට්‍යයක දැකිය හැක්කක් නොවේ. ආවිර්ණකල්පිත යුගයේ ලක්ෂණ මේ අංගයෙහි ඇත්තේද ? යනු විතර්කයෙකි ජපානයේ රදළ පාලනයේ විෂම අංගයක්ද මින් විදහා දක්වයි. ජපන් සංස්කෘතිය ගැන හදාරන්නෙකුට මින් ලැබිය හැකි පිටුබලය විශාලය. "තෙර කොයා", පෞද්ගලික පාඨශාලාව) නම් නාට්‍යයෙහි මේ අංගය හොඳහැටි රඟදක්වා ඇත.

බටහිර විචාරකයෝ සමහරවිට, කබුකියේ විවිධ ප්‍රසංග ලක්ෂණ ඇතැයි කියති. එය පැහැදිලි වන්නේ 'බෙන්තෙන් කොසො" (ජපානයේ රොබින් හුඩ්), "යොෂිත්සුනෙ සෙම්බොන් සකුර" (යොෂිනො පර්වතයන්හි යොෂිත් සුනෙ) යන නාට්‍ය රඟදක්වන පරීක්ෂාකාරීව බැලුවොත් පමණි.

"සවරි" සහ "ත්සුරනෙ" යන අනුපමේය නාට්‍ය විධිවලින් පුදුම ආස්වාදයක් ඓතිහාසික කබුකි නාට්‍ය තුළින් උරා දෙයි. සෙසු නළුවන්ට නොඇසෙනසේ එක නළුවකු තනිව පවසන වචනයන්ට "සවරි" නම යෙදේ. ඉංග්‍රිසි නාට්‍යයේ "එසයිඩ්" යන අංගය මීට සමානය, එහෙත් තරමක් වෙනස්ය. මෙසේ කථා කරන්නේ ගැහැණු චරිත පමණි කබුකියේ. සරළ බසින් කරගෙන යන දෙබසකදී හදිසියේම ඉතා බර, ගැඹුරු වචනින් කථාකරන්ට පටන් ගැනීම "ත්සුරනේ" නම්. "යකුහරයි" යනු ද මෙයමය. මේ ක්‍රමය ගැන හොඳ අවබෝධයක් ලැබීමට "ෂිබරකු" (මිනිස්තුවක් නවතිනු) නමැති නාට්‍ය බැලිය යුතුමය.

"කකෙ අයි" යනු එවැනිම සංවාදයකි. කරළියට නළුවන් පිවිසෙන පථයන් දෙකකි. "හොන් හනමිචි" (ප්‍රධාන පථය) සහ 'කරි හනමිචි" (ආධාරක මාර්ගය). මේ පථයන් දෙකෙහි සිටගෙන නළුවන් දෙදෙනෙකු විසින් කරන සංවාදයට "කකෙ අයි" යනුවෙන් හාවිතා වේ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ජපානයේ රදළ යුගයේ තොරතුරු බොහෝ ජවනිකාවන්හිදී විදහා දක්වෙයි. එදා සේවකයෙකුගේ පරමාර්ථය වූයේ තමාගේ ස්වාමියාට තම ජීවිතය පිදීමයි. එසේ ජීවිතය පිදීමට අවස්ථාවක් ආවිට කඩුවකින් උදරය පළාගෙන සිය දිවි හානිකර ගැනීම සිරිතක් විය. මේ ක්‍රියාවට "හරා කිරි" හෙවත් "සෙප්පුකු" යනු කරළිය බසින් යෙදේ. මේ ක්‍රියාව නැති කබුකි නාට්‍යයක් කිසිසේත් නැත "චුෂින්ගුර" නම් නාට්‍යයෙහි මෙය හැඟීම් දනවන අයුරින් රඟ දක්වේ.

කබුකියෙහි එක් ප්‍රධාන ලක්ෂණයක් ඇත. එනම් එක කරුණක් දෙකක් රඟපෑමෙන් හඟවන්ට යන සියල්ල දළ වශයෙන් ප්‍රේක්ෂකයාගේ සිතතුළ දනවීමයි. ඊකකින් සම්පූර්ණ දෙයම හැඟවීමයි. සංකේතයන් ගෙන් අවශ්‍ය දර්ශනය ප්‍රේක්ෂකයන්ට සිතා ගැන්මට සාර්ථකලෙස සැලැස්වීම කබුකියේ තවත් අංගයකි. සංකේතයෙන් යම් දය දක්වීම නාට්‍ය කලාවේ උසස් අංගයකි. කබුකියෙහි ස්වාභාවික දේ සොයා යෑම විහිළුවකි. ඇසට රසවත්සේ අස්වාභාවිකව ඉදිරිපත් කිරීමම කබුකි නාට්‍යයේ ලක්ෂණයක් හෙයිනි. "කුරොමකු" නම් කළු තිරයක් පසුබිමට යෙදීමෙන් රාත්‍රිය සංකේත වශයෙන් දක්වයි. "යබුදතමි" නම් උණ ලීයෙන් සහ අතු රිකිලිවලින් නිමැයූ ඉස්කිරීමයෙන් අදහස් කෙරෙන්නේ උණගස් වනයකි. මුහුදු රැළි ඇඳි "නමි ඉත" නමින් හැඳින්වෙන ලෑල්ලකින් සංකේතවන්නේ මුහුදයි. කරළියේ දර්ශන සංකේත වලින්ද දක්වීම කබුකි නාට්‍යයේ උසස් බවට උදාහරණයෙකි.

ස්වාභාවික දෙය ස්වාභාවික වශයෙන් පෙන්වීම කබුකියේ පරමාර්ථය නොවේ. අස්වාභාවික දෙය ස්වාභාවික ලෙස ඉදිරිපත් කිරීමයි. "කුබිජික්කෙන්," "හරා කිරි" වැනි රළු ජවනිකා වලින් පවා කලාත්මක රසයක් ප්‍රේක්ෂකයින්ට දීමට කබුකි නාට්‍යය සමත් යැයි කීමෙන් අදහස් වන්නේද එහි අනුපමේය බවමය.

කබුකියට වර්තමාන ජපානයේද ඉතා උසස් තැනක් ලැබී ඇත. එය ජපානයේ සංස්කෘතියේ අඛණ්ඩ අංගයක් ලෙස ජපනා අදහයි. දහස් ගණන් ප්‍රේක්ෂකයන්ට ඉඩ ඇති නාට්‍ය ශාලා ජපානයේ සෑම තැනකම තිබීමෙන්ම කබුකියට ලැබී ඇති තැන මොනවට පැහැදිලිය. තෝකියෝහි, "මෙයිජිසා," 'ෂිම්බෂි එම්බුජෝ," "මිත්සු කොෂි," "කබුකිසා," 'තෙයිකොකුගෙ කිජෝ," "යුරකුසා" "තෝකියෝ ගෙ කිජෝ" යන නාට්‍ය ශාලාද, ඔසකාහි, "කබුකිසා," "නකසා," "බුන්රකුස" යන නාට්‍ය ශාලාද, ක්යෝතොහි "මිනමිසා" ශාලාවද, නාගොයාහි "මිසනෝසා" ශාලාවද ජපානයේ ප්‍රධාන නාට්‍ය ශාලාවන් ලෙස ගැනේ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

අද ජපානයේ සිටින කබුකි නළුවන් ද නාට්‍ය ලෝකයේ ලබා ඇත්තේ අද්විතීය ස්ථානයෙකි. ජුකයි ඉචිකාවා, ජුසබුරෝ-බන්දෞ, ගන්ජිරෝ නකමුරා, නිසඑමොන් කතඔකා මිනොසුකෙ බන්දෞ සහ සෙන්ජකු නකමුරා දැනට සිටින පළපුරුද්දෙන් අග පැමිණි කබුකි නළුවෝය.

කිචි එමොන් නකමුරා, ඓතිහාසික පසුබිම් ඇති නාට්‍යයන්හි රඟපෑමෙහි රුසියෙකි. තොකියෝ නකමුරාට "ඔන්නගතා" ගේ කොටස රඟපෑමට ලැබී ඇති පළපුරුද්ද හා සහජ දක්ෂතාවය විශ්මය ජනකය "මිත්සුගෝරෝ බන්දෞ" සහ "එන්ගෝසුකේ ඉචිකාවා" නැටීමෙහි ගජ හපන්නුය.

ජපානයේ "ඉදෞ සංස්කෘතිය" ට (1600 1867) අයත් මේ 'කබුකි' නැත්නම් 'ක්‍යූගෙකි' නම් නාට්‍ය ක්‍රමය අද දක්වා නොනැසී පැවැතී ආයේ කෙසේද ? තමාගේ දෙයට ජපනාගේ ඇති ආදරය සහ එය උන්නතිය කරා ගෙනයාමට ඇති බලවත් අධිෂ්ඨානය නිසා මිස අනෙකක් නොවේ.

ඩී. පී. සෙන්දනායක.

Whenever You Fly!

Wherever You Fly!

CONTACT

AIR CEYLON LIMITED

Phone 7275.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සාහිත්‍යයේ පරමාර්ථය ?

සාහිත්‍යාභිලාෂීන් හැම හැම දෙනෙක්ම වාගේ සාහිත්‍යයේ පරමාර්ථය කුමක්ද යන්න දැනගත් මා මේ මාතෘකාව තෝරාගත්තේ එකතරා පුවත් පතක් මඟින් සති කිහිපයක් තිස්සේ ඒ වෙනුවෙන් මත කිහිපයක් දරමින් වාදයක් ඇරඹුනු හෙයිනි [1]"වාක්‍යං රසාත්මකං කාව්‍යම්" යන්නෙන් අදහස් කෙරෙන පරිදි කාව්‍යය රසයෙන් පිරුණු කලාත්මක නිර්මාණයක් බව සාහිත්‍ය රසිකයන් පසක් කර, අවිවාදයෙන් පිළිගෙන තිබෙන බැව් අමුතුවෙන් කිවමනා නොවේ.

රස නිෂ්පාදනය පිළිබඳව මුල්මතය දැරුවෝ 'නාට්‍ය ශාස්ත්‍ර' ලියූ භාරත මුනිහුයි. භරතයන්ගෙන් සිට ආනන්ද වර්ධනයන් දක්වාම සංස්කෘත සාහිත්‍ය විචාර කලාව අලංකාරයේ විවිධ අංශවලට ප්‍රමුඛත්වය දෙමින් වැඩුණි. එහෙත් රසය හැමදෙනම අනුමත කළත්, රසය පිළිබඳව නියම මඟ හෙළිවූයේ ආනන්දවර්ධනයන්ගේ ධ්වනි වාදයෙන් පසුවයි. එමෙන්ම 'සාහිත්‍ය දර්පණය' ලියූ විශ්වනාථයෝ කාව්‍යය වනාහි රසාත්මක වාක්‍ය යැයි පැවසූහ. මේ නයින් බලන කළ කාව්‍යයක විශිෂ්ඨතම ලක්ෂණය කුමක්ද කියා ප්‍රත්‍යක්ෂ වේ.

සාහිත්‍යයේ මූලික පරමාර්ථය වන රස නිෂ්පත්තියෙහිලා සාහිත්‍ය කලාවෙහි, පරමාර්ථය හා එකට බැඳුණු, සක්තාවූ අංග කිහිපයක් ඇත. "කාව්‍යය වනාහි බලසම්පන්න හැඟීම් ස්වභාවික ලෙස ගලා ඒමයි" යනු වර්ඩ්ස්වත් කවියා කියතත්, හැඟීම් ප්‍රකාශ කිරීම කවියක පරමාර්ථය නොව එය අවශ්‍ය අංගයකි. රස නිෂ්පත්තියෙහිලා විවේකයෙන් කුපිතරගත් මනෝභාවයන්ගෙන් එය උද්ගතවේ. "කාව්‍යය වනාහි ඉතාම දුශ්ශීතිකවූ ලේඛනයක්' යැයි ඇරිස්ටෝටල් ගේ කියමනත් සත්‍යයෙන් තොරවූවෙකි. ගැඹුරුවූ දර්ශනයකින් කාව්‍ය රසයක් නිපදවිය නොහැක. කාව්‍යය ජීවිතය හෝ සමාජය හෝ විවරණය කරන්නෙකියි තවත් සමහරු අවිචාර වත්ව කියති. ජීවිත විවරණයක් හෝ සමාජ විවරණයක් හෝ මිනිස් සිත හෝ හද අළලා ලියන ලද්දක් හෝ කාව්‍යකින් විස්තර වියහැක. එනමුත් යම්කිසි කාව්‍යයෙක පරමාර්ථය වන රසය මිස එයින් එකක්වත් යැයි නිගමණය කළ නොහැකි බැව් වත්මන් පෙරදිග හා අපරදිග ශ්‍රේෂ්ඨ විචාරකයින් විසින් පිළිගෙන ඇත.

---

1 "Poetry is the spontaneons overflow of powerful feelings" - Wordsworth.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

බඹරැන්දේ සිරි සීවලී හිමියෝ "සාහිත්‍යයේ පරමාර්ථය විය යුත්තේ සත්‍ය සෙවීම හා සෞන්දර්යය ප්‍රකට කිරීමක්" බැව් තර්ක කරති. මෙය සාහිත්‍යයේ පිළිගත් කුමණ විචාර ක්‍රමයක් අනුගමනයකර ප්‍රකාශකළ දෑයක් දැයි අවබෝධ කරගත නොහැක. සාහිත්‍යය පිළිබඳව නොහසළ බුද්ධියකින් තබා, සාහිත්‍යය තරමක් දුරටවත් අවබෝධකරගත් බුද්ධියකින් පවා මෙවැනි බොළඳ කීමක් ප්‍රකාශ නොවේ මැය. එක්තරා අපරදිග අවිචාරවත් විචාරයකු විසින් හෙළූ 'සෞන්දර්යය සත්‍යයයි සත්‍යය සෞන්දර්යය'යි[1] යන්න සිහිකරමින් විය යුතුය. එවැන්නක් ප්‍රකාශ කරන්නට ඇත්තේ. කලාවෙකින් සෞන්දර්යය මවාපෑම නොවේ. මූඛ්‍යකාර්ය වශයෙන් කෙරෙන්නේ එය බොළඳ තර්කයෙකි. පටු අපරිණත බුද්ධියකින් නිගමණය කරන ලද්දෙකි. "පෙදෙහි රසහව් විඳුනා-දෙනෙනා ඉතා දුලබෝ" යනුවෙන් කවි සිළුමිණ කතුවරයා කීවේ මෙවැනි බස් තෙපලු අයට යැයි සිතමි.

"කවිය නම් උසස් අදහසක් කමණීය භාෂාවෙන් ගීතවත් පරිදි කරන ලද රචනාවය" යනුවෙන්, පද්‍යාවලි සංග්‍රහයෙහි සාගර පලන්සූරිය හඳුන්වයි. ඒ අනුව උසස් අදහස, කමණීය බස හා ගීතවත් බව කවියක අංග තුනක් බව අප විසින්, පිළිගත යුතුව තිබේ. එය එසේ යැයි මම නොසිතමි. උසස් හෝ චේචා පහත් හෝ චේචා කවර සිදුවීමක් හෝ වස්තු බීජයක් හෝ ප්‍රතිභා පූර්ණ ලේඛකයා විසින් පාඨකයාට රසවත් ලෙස ඉදිරිපත් කළ හැක. එයට සුදුසු වචන තෝරාගත යුතු වුවත්, කමණීය, සාලංකාර භාෂාවක් හෝ ගීතවත් බවක් අවශ්‍යයැයි මම නොසිතමි. එසේ කියන්නේ කාව්‍යයෙක රස නිපැදවීමෙහිලා මේ අංග තුන අනවශ්‍ය හෙයිණි. එනමුත් කාව්‍යයෙක අත්‍යවශ්‍ය ලක්ෂණ වශයෙන් කුමාරණතුංග මහතා "කවිශික්ෂා" වෙන් දක්වන්නේ "රසවත් බවත් නිදෙස් බවත්" පමණි. "රජවත්වූ නිදෙස්කීම කවියෙකි." "රසවත්" යන්න පුළුල් අර්ථයෙන් ගත්කළ, රසවත් වීමත් නිදෙස්වීමත් පමණක් කාව්‍යයක් වීමට අවශ්‍ය අංග දෙක බැව් සිතිය හැක. නිදසුනක් ගෙන බලමු. රැ. තෙන්නකෝන් ගේ හැවිල්ලෙහි එන 'කැකුළු හැවිල්ල" පලිගැනීමේ චේතනාවෙකින් කෙරුණු යැදිල්ලක් බව ව්‍යඞ්ගයෙන් කියවේ. එහි ඇත්තේ රෞද්‍ර රසයක් වුවත් කනස්සල්ලක් වැන්නක් නොවේ. එනමුත් එහි උසස් අදහසක් හෝ කමණීය භාෂාවක් හෝ ගීතවත් බවක් ඇත්තේ යැයි සිතිය නොහැක. එමෙන්ම ඒ වැණුම හැවිල්ලෙහිම එන රසවත් වූත් සාර්ථක වූත් කොටසෙකි. එමනිසා

1 "Beauty is Truth; Truth Beauty"

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සාහිත්‍ය ව්‍යාපාරයෙහිලා මූලික රසයට හානි නොවෙන අඳුමට් බාහිර අලංකාරෝක්තීන්ගෙන් පිරවීමක් නොකොට, එහි රසය උද්පාදනය කෙරෙන අයුරින් කාව්‍යය සකස්කිරීමයි, ඉදිරිපත් කිරීමයි, කවියා සතුව ඇත්තේ.

"කාව්‍යය හැඟීම් ප්‍රකාශකිරීමක් නොව හැඟීම්වලින් ගැලවීමකි." මෙය දක්ෂ විචාරකයකු වන ටී ඇස් එලියට්ගේ කියමනකි. "ලොව පහළවූ කිසිම උසස් සාහිත්‍ය කරුවෙකු සාහිත්‍යයක් බිහිකොට ඇත්තේ අනුන්ගේ ජීවිත විවරණය කරනු පිණිසවත් අනුන්ගේ දුක්ගැනවිලි අදෝනා හෙළිකරනු පිණිසවත් නොවේ. තමාගේ ම ආත්මයේ එක් කොටසකින් ගැලවෙනු පිණිසය" යනුවෙන් ගුණදාස අමරසේකර උත්තම ගණයේ කාව්‍යයක් බිහිකිරීමෙහිලා ආත්මප්‍රකාශනයක් ම කළයුතු බව පවසයි. මෙහි කිසියම් සත්‍යයක් නැතැයි මම නො අදහමි. එහෙත් සාහිත්‍යයේ උසස් කෘතියක් නිපදවීමෙහිලා එයම විය යුතුයැයි විශ්වාස නොකරමි. එසේ කියන්නේ අමරසේකර මහතාගේ මතයෙහි පොදුවසයෙන් පිළිගත හැකි අගයක් නොමැති නිසයි. "කාව්‍යය හැඟීම් ප්‍රකාශ කිරීමක් නොව හැඟීම්වලින් ගැලවීමකි" යනුවෙන් ටී. ඇස් එලියට් කීවේ ගුණදාස අමරසේකර මහතා අදහස් කළ පරිදි පුද්ගලාභිවාදනයකට නොවේ. කවියාගේ ඉන්ද්‍රියයන්ට ගෝචරවූ මනොභාවයන් පාඨකයා ඉදිරියේ මවාපෑමේ හැටියක් බවයි එලියට් එසින් අදහස් කළේ. මෙය වඩාත්ම පැහැදිළිවත්නේ එලියට් විසින්ම පැවසූ තවත් මතයක් නිසාය එනම් "කාව්‍යය පුද්ගලිකත්වය ප්‍රකාශ කිරීමක් නොව පුද්ගලිකත්වයෙන් වෙන්වීමකැයි" යන්නය. අමරසේකර මහතා පුද්ගලික අත් දැකීමක් කීයනවිට සිංහල සාහිත්‍ය නැඟීමේදී මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතා පවසන එවැනිම වූ මතයක් සිහියට නැංවේ. "කාලිදාස හිමාලය වර්ණනා කෙළේ, හිමාලය ඇසින් දුක එහි සෞන්දර්යයෙන්ද උදාන විලාසයෙන්ද සන්තොෂවූ බැවිනි. ලක්දිව මහා නිම්නයෙන් ඈතට නොගිය, සමහර සිංහල කවීන් දඹදිව පිහිටි හිමාලය වර්ණනා කෙළේ, පොතින් අවුලාගත් මිථ්‍යාකතා අනුව සිතින් මවාගත් හිමාලයෙකි" (සි: සා: නැ: පිට 38) මෙයේ කවියා විස්තර කරන සැම දෙයක්ම පිළිබඳ ඔහුට පෞද්ගලික අත් දැකීමක් තිබිය යුතුයි යන්න සාවද්‍ය මතයෙකි. එමෙන්ම එම අදහසේ හැටියට කවියා තමා රචනා කරන කාව්‍යය ආශ්‍රයෙන් සවකීය පුද්ගලිකත්වය පාඨකයාට හෙළි කළ යුතුය. මේ මතයෙහිලා මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ මහතාත් ගුණදාස අමරසේකර මහතාත් සම අදහසක් පහළ කරති. කාව්‍යයක් ඇසුරෙන් එය රචනා කළ කවියාගේ ජීවිතය පිළිබඳව තතු හෙළිවිය යුතු යන්නය දෙදෙනාම කියන්නේ. එක් අවදියකදී බටහිර පැතිරී තිබුණු මතයකි මෙය. එනමුත් කාව්‍යයකින් එය රචනාකළ කවියාගේ ජීවිතය පිළිබඳ තොරතුරු සෙවීම ශාස්ත්‍රානුකූල නොවන බැව් නූතන විචාරකයින්ගේ පිළිගැන්මයි. එමෙන්ම කාව්‍යයේ

රස නිෂ්පාදනයෙහිලා ආත්ම ප්‍රකාශණයක් කිරීම අවශ්‍යය ම යැයි කිව නොහැක. නොයෙක් දෙනාගේ අත් දුකීම් හා සහජ කවිත්වයේ හැටියට නවර සිදුවීමක් හෝ විස්තර කළහැක. මේ අනුව සරච්චන්ද්‍ර මහතා සිය "කල්පනා ලෝකයෙහි" මෙසේ පවසයි. "නොයෙක් දෙනාගේ අත් දුකීම්, නොයෙක් දෙනා සිතන හැටි, නොයෙක් දෙනාට දුනෙන අයුරු තම කල්පනාව යොදා අවබෝධ කර ගැනීමේ අපූරු ශක්තිය ප්‍රතිභාසම්බන්න කවියා තුළ තිබෙන් නකි. මෙය පොදු මිනිසාට නැති ශක්තියකි. පොදු මිනිසාට අනුන්ගේ හෘදය, අනුන්ගේ මනස ගොදුරු වන්නේ ස්වල්ප වශයෙනි." ආත්ම ප්‍රකාශණයකින් උසස් කෘතියක් ගොඩ නැගෙන්නක් යැයි පමණක් විශ්වාස කරන අමරසේකර මහතාට පොදු මිනිසාගේ සිත ක්‍රියාකරන සැටි අවබෝධකර ගැනීමට තියුණු බුද්ධියක් නැති බවයි අපට හැගෙන්නේ. නො එසේනම් ඔහුට අනුන්ගේ සිත පෙනෙන්නේ වැරදි ලෙසටය. එමනිසා නවර රසයක් හෝ පාඨකයාට දීමට අදහස් කරන්නක් අනුවයි කතාකාරයා කිසියම් වස්තු බීජයක් වැනුම් කිරීමට තෝරාගන්නේ. ආත්ම ප්‍රකාශනයකින්ම නොවේ උසස් කෘතියක් හෝ උසස් රසයක් පහලවන්නේ. [1] "අපගේ දුක්බර ගී අප ගයන ඉමිහිරි ගී විය හැක" එහෙයින් රස නිපැදවීමෙහිලා ඕනෑම දුකක් පවා සුඛාත්මක පක්ෂයකට හරවා ගත හැක.

තවද රස නිෂ්පත්තියෙහිලා කලාත්මක සංයමයක් මෙන්ම කලාත්මක එකාබද්ධතාවක් තිබිය යුතුය. එවිටයි පාඨකයාගේ හදවතට ඒ මූලික රසය එක්වරම ගොචරවන්නේ. ජී බී. සේනානායක ගේ කථා රචනයෙහි පෙණෙන විශිෂ්ඨ ලක්ෂණයක් නම් කලාත්මක සංයමය බැව් කිව හැක. සිතට ගලා එන හැම දෙයක්ම එලෙසම බහාලීමෙන් පාඨකයා වෙහෙස විය හැක එය සංයමකින් ඉදිරිපත් කළ යුතු යැයි කියන්නේ එහෙයිනි.

සාහිත්‍යයේ පරමාර්ථය වෙනුවෙන් රසාස්වාදය විනා වෙනයම් විදියේ පුහු මත මේ ලිපියෙන් බිඳ දැමීමෙහිලා සමත්වන්නට ඇතැයි සිතමි. එමෙන්ම ඒ රසාස්වාදය ආත්ම ප්‍රකාශණයකින් පමණක් නොව නොයෙක් කවීන්ගේ නානා අත් දුකීම්, චින්තාසංකල්පයන් හා සහජ කවිත්වය අනුව හැඩගැසෙන්නක්ය යන බව මං නවදුරටත් පැහැදිලිකර ඇත.

ආරියසිංහ ලියනගේ

---

1 "Our sweetest songs are those that tell of saddest thought"

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

චූටි මල්ලි

"අම්මේ ! අම්මේ"

චූටි මල්ලි අම්මාගේ රෙදිපටෙහි එල්ලී ඇගේ මූහුණ දෙස බැලීය "අම්මේ !" ඇගේ රෙදිපටින්ද ඇද්දේය.

අම්මා කුස්සියේ සිටි ගැහැණුන් කීපදෙනෙකුට වැඩකළයුතු පිළිවෙල කියා දුන්නාය

"හාමිනේ ! එහෙනම් දූන් හොඳයි එලවලු ටික කපල හෝදල ගත්තහම" මෙසේ කීවේ සැම්පි අක්කාය

"ඔව් දූන්මම පටන්ගත්ත එක හොඳයි" අම්මා එය අනුමත කළාය

"අම්මේ! අම් – මේ !" චූටි මල්ලි උස්හඬින් අම්මාට කතා කරන්ට විය.

"ඔව් පිරිත පටන් ගන්න ඉස්සරවෙලා ඉන්න අයට කෑමටික දීලා ඉවරයක් කරගත්තොත් ලේසියි නේද හාමිනේ !" මෙවර යෝජනා කලේ ඇලිස් අක්කාය.

ඒ අතර චූටි මල්ලි අම්මාගේ රෙදිපටින් අදියි. කෝපයෙන් මෙන් දෙබැම හකුළුවයි. වරෙක හැකිපමණ ශබ්දනගා "අම්මේ" කියයි එවිටම "කරුස් ! කරුස්!" යයි බෙලෙක් පතුරකින් වළඳක් සූරන හඬ පිළිකන්නෙහි ඇසේ. ඉදුල් පිඟන් ගොන්නක් දූතින්ම බදාගත් ලිසී මැද මිදුලට බැස්සාය. "ලිසී ! ලිසී ! ඔය මැද මිදුලෙ තියන් අද ඕව හෝදන්න එපා. අර පිලිකන්නෙ කාණුව ලඟට ගනින්. අර ලොකු බේසමට වතුර එකක් පඩිය උඩ තියාගෙන හෝදපන්." අම්මා මහ හයියෙන් කීවාය.

"ඒක නොවෙයි උඹලා දූන් ඔක්කොම දවාලට කාලබීලා ඉවරද" අම්මා නැවත කුස්සිය දෙසට හැරී ඇසුවාය.

'ඔව් ! හාමිනේ, ඔව් !"

"අපේ කෑම නම් පරක්කුවුනත් මක්කැයි හාමිනේ." කුස්සියේ සිටි ගැහැණුන් එකවරම පිළිතුරු දුනි.

"එහෙම බැහැ උඹලා දවල්ට කාල ඉන්න ඕන රෑට උයන්න පටන්ගන්න. කවුරුවත්හෙම තාම කාපු නැති කෙනෙක් ඉන්නව නම් කාල ඉවරයක් කරල ඉන්න ඕන ඇහුනද ?" අම්මා නැවත කීවාය.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

චූටි තවමත් අම්මාගේ රෙදිපටින් අදියි. අම්මේ කියා කෑගසයි. අම්මා එය නෑසුනාක් මෙන් කුස්සියේ සිටි අය සමග කතාවෙහි යෙදී සිටියාය. චූටි මෙවර අම්මාගේ රෙදිපටින් ඇද්දේ දත්මිටි කාගෙනය. ඇගේ රෙදිපිට ලිහිල් වූයෙන් එය එක් අතකින් අල්වාගත් අම්මා, "මොකද ? දරුවො ! කරදර නොකර අහකට පලයන" කීවා මිස චූටි දෙස බැලුවේවත් නැත. ඒ ඉන් තවත් කෝපවිය. ඇගේ දෙපා වට දෑතයවා ඇය සොලවන්නට තැත්කළේය. කකුලක් පොලවේ හපා "අම්මේ"යි කෑගැසීය. එහෙත් අම්මා සෙලවීම චූටි මල්ලිට කළහැකි කාරියක් නොවීය. ඔහුගේ කෝපය තවත් දැඩිවූනි. ඔහු සුරත ඔසවා අම්මාට වැරයේ පහරක් ගැසීය.

"මේ දහක් වැඩ තියෙන වේලාවෙ කරදර නොකර අහකට පලයන් පුතෝ"යි කිව් අම්මා මල්ලිගේ අතින් ඇද ඔහු පැත්තකට කළාය.

"ලිලී මෙහෙ වරෙන් අර පොඩිහාමි අක්කා හොයන්නේ මොනවද අහල අරන් දීපන් උඹ ලඟ ඉඳල උවමනා බඩු හොයා දීපන්" කුස්සියේ ඒ මේ අත මොනාකදෝ සොයමින් කොඳුරන්ට වූ පොඩිහාමි අක්කා දුටු අම්මා ලිලීට මෙසේ පැවසුවේ ඈ නිතර ගෙදර වැඩකරන මෙහෙකාර කෙල්ල නිසාය. කුස්සියේ වැඩකළ අනේක් ගැහැණු අහල පහල ගැමියෝ වූහ.

මල්ලි මහ හඬින් ඇඬුවා, දෑතින් කෙස් කඩාගත්තා, දෙකොපුල් දිගේ කඳුළුකැට බේරෙන්ට වූනා "මොකද ? මොකද මේ චූටි මහත්තය අඩන්නේ ?" මිසි අක්කා මල්ලී වඩාගන්න තැත්කළාය. ඔහු තවත් බෙරිහන් දෙන්ට විය. "ඇයි පුතේ ? මොකද පුතේ ? පුතාට මොනවද ඕන ?" අම්මා ඔහුගේ හිස අතගාමින් විමසුවාය. ඔහුගේ හැඬුමද ටිකෙන් ටික අඩුවිය.

"අම්මේ තාත්තත් අද එනවැයි" ඇසූ චූටි මල්ලි අත්ලෙන් කඳුළු පිසදාගත්තේය. මුලු කුස්සියේම පැතිරගියේ මෙතෙක් නොතිබුණු නිහැඬියාවකි. එකිනෙකා එකිනෙකාගේ මූහුණු බැලීය. "ඔව් පුතෝ ! අඩන්නෙ නැතුව යන්න. ගිහින් සෙල්ලම් කරන්න පුතා. අම්මට හුඟක් වැඩතියෙනවනෙ. පුතා ගිහින් සෙල්ලම් කරන්න " අම්මා නිහැඬියාව බිඳිමින් කීවාය. මල්ලී තවත් එහි නොරැඳින. ඔහු කුඩා දෑත විසිකරමින් උඩපනිමින් දුවගියේ ආලින්දය දෙසටය මොහොතකට පෙර වරක් හැඬූ බවට කිසිම ලකුණක් ඔහුගේ මුහුණේ නොවීය

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"පුතේ ! කීර්ති මල්ලි පාරට යාවී. මල්ලිවත් ටිකක් බලාගෙන ඒ පැත්තෙන් ඉන්න පුතේ" අම්මා මෙවර අණකළේ මෙතෙක් කුස්සියේ උළුවස්සට හේත්තුවී බහා සිටි මටය.

"කෝ සුදු අක්කා"යි අසමින් අම්මා කුස්සියෙන් එළියට විත් වහ වහා කෑම කාමරය දෙසට ගියාය. අම්මා රෙදිපට ඔසවා මුහුණ පිසදමනවා පිටුපස බැලූ මට පෙනුණි. මල්ලි පසු පස යනවාට වඩා කුස්සියේ කෙරෙන වැඩ දෙස බලා සිටීමටත් ඔවුන් කියන විහිලු කතා ඇසීමටත් මම ප්‍රිය කෙළෙමි. "ලොකු අය කතාකරන තැන්වල කට දිහා බලාගෙන ඉන්න පුරුදු වෙන්න එපා"යි අම්මා දවසක් මට තරවටු කළ සැටිද මතක්විය. අම්මා නැවත කුස්සියට නොඒවියයි සිතුනෙන් මා එහිම නතර විය.

"එදා ලොකු එකීට බඩගාය හැදුන දවසෙත් උන්ගෙ තාත්තා දුවගෙන ඇවිත් කිච්චහම සල්මත් අනේ කාර්එකින් ඇව ඉස්පිරි තාලෙට පිටත් කළා අනේ එහෙම පිං කඳක්" සැම්පි අක්කා මෙසේ කිව්වේ තාත්තා ගැන බව මට වැටහුනි. "අපේ තාත්තගෙ මරණෙ දවසෙ මුදලාලි මහත්තය පිහිට නොවන්න අපට ඒ වැඩ කටයුතු ටිකවත් කරගන්න විදියක් තිබුණෙ නැහැ."යි මිසි අක්කා කීවාය. ඇගේ කටහඬෙහි ශෝකී භාවයක් රැඳී තිබුණි.

"මොනව අහනවද බං! ගමට හිටිය රජෙක්නෙ. උන්දැගෙ මේ පොඩි පොඩි දරුපැටව් ටික අනේ! උන්දැගෙ මේ මුලු පවුලටම හතර නිධාණෙ පහල වෙන්න ඕන" මෙවර කීවේ කොළොම්බුවක් මත ඇනතබාගෙන බුලත් විටක් සපමින් සිටි සරෝනාම් ආච්චිය. ඇයට අප ආච්චි කිව්වේ ඇය අපේ අම්මාගේ වත්, තාත්තාගේවත් අම්මා නිසා නොවෙයි. ඇයද අප ගමේම සිටි මහලු ගෑහැණියකි. අපේ අම්මා ඇයට අමතන්නේද ආච්චියේ කියාය. ඔවුන් නොරතෝත්වියක් නැතිව කතාකළේ තාත්තා ගැනයි. තාත්තාගේ නිර්ලෝභී කම ගැනත් කාරුණික භාවය ගැනත්ය වරෙක කෙනෙක් අම්මාගේ නිර්ලොභී කම ගැනද කීවාය. නමුත් ඔවුන් වැඩිපුර කතාකළේ තාත්තා ගැනය.

අපේ ගෙදර කුඩා නොවිලයක් වුවත් ගමේ අහල පහල අය එක්වී වැඩට සහායවීම සිරිතක් විය. එකල තාත්තා ගමේ තරමක පොහොසතෙකි. ගමේ කවුරුත් එක්වී අපේ ගෙදර වැඩට සහාය වූයේ තාත්තාගෙනුත්, අම්මාගෙනුත් ඔවුන්ට උදව් උපකාර තිබෙන නිසායැයි මට සිතුණි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

අම්මා නැවත කුස්සිය දෙසට එනු දුටු මම ඉන් ඉවත්වී ආලින්දය දෙසට ගියෙමි. සුදු අක්කා ඇගේ ඇඳ උඩ වාඩිවී ගලේගෙදර අක්කලාත්, බෙල්ලන සුදු අක්කාත් සමග මොනවාදෝ කතාකරමින් උස්හඬින් සිනාසෙනු ඇගේ කාමරය පසුකර ගිය මම දුටිමි.

"අන්න සුදු අක්කව අම්ම හෙව්වා"යි මා කීවේ ටිකකට පෙර කුස්සියේදී අම්මා 'කෝ සුදු අක්කා"යි ඇසූ බව සිහියට ආ බැවිනි. ආලින්දයට ගිය මා වටපිට බැලූවත් චූටි මල්ලී එහි නොවීය. මම "චූටියි" කීපවරක් හඬනැගීමි. එහෙත් මල්ලී අහලකවත් සිටින බවක් නොපෙනින රතු අයියාත්, සුදු අයියාත්, බෙල්ලන අයියාත්, හොරන විමල් අයියාත් ආලින්දයේ කොනක 'කාර්ඩ්ස්' සෙල්ලම් කරමින් සිටියහ. "කීර්තිව දැක්කද"යි මා ඇසුවත් ඔවුන්ගෙන් කිසි පිළිතුරක් නොලැබුණි. "හඃ! හඃ!! හා!!! ඒ ගොඩ මටයි" රතු අයියා බෙරිහන් දෙමින් ටීපෝව මතවූ කාර්ඩ්ස් එකතු කරන්ට විය. මා මිදුලට ගියේ කීර්ති මල්ලී සොයන අටියෙනි. ඔහු බලාගන්නට අම්මා මට අණකළ බැවින් ඔහු කොහේ ගියාදැයි මා සෙව්වේ බියමුසු කුතුහලයකිනි. ගේ අයිනේ තිබුණු කාණුව අසල බිත්තියට හේත්තුවී චූටි මල්ලීත්, රංජි මල්ලීත් ලොකු කතාවක් කරන බව මා දුටුවේ පිළිකන්නට ගියවිටය. "වසන්ත්කෝ කියන්න අද තාත්තත් එනවද කියලා. මේ කීර්ති මල්ලි කියනව අම්මත් කිව්වලු තාත්ත එනවැයි කියල" මා දුටු රංජි මල්ලී විමසුවේ මහත් කුතුහලයකින්ය. 'ඔව්! නේද වත්තක්කේ? අද අපේ තාත්ති එනව අපට ඇපලුත් ගේනව, කෝතුත් ගේනව, දොඩනුත් ගේනව" තමා රංජි අයියාට වඩා දන්නා බවක් හඟවමින් චූටි මල්ලී කීය. මා කිසිවක් කීමට පෙර චූටි මල්ලී නැවත කතාකරන්ට විය. "අර 'න'සිමනුත් කිව්ව අද තාත්ති එනවැයි කියලා. තාත්ති එන හිත්දලු අර අම්මලා හුනාරියක් බයි හදන්නෙ. අර අපේ ගෙදර වෝක් 'තුදු' කරෙත් තාත්ති එනහින්ද කියල 'නයිමන්' කිව්වා "මල්ලිගේ කඩහඬෙහිද ප්‍රීතියක් රැඳී තිබුණි. මල්ලී "නයිමන්" කීවේ ගෙදර වැඩකරන සයිමන් කොලුවාටය. ඔහු කතාකලේ ලොකු අයෙකු මෙන් හිසද සොලවමින්ය. "අක්කෙ රංජි අයිය කියනව එන්නෙ නැතිලු තාත්ති 'වොක්' කාර්එකෙන් එව් අර එදා වගේ නේද අක්කෙ ?" චූටි නැවතත් කීය.

"හු–හාක් රැවෙව්ව්ද අක්කෙ තාත්ත එනකොට" මෙවර ඇසුවේ රංජි මල්ලීය.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"මල්ලි තාත්තිට හුඟාක් ආදරේද චූටි"යි මා කීර්තිගෙන් ඇසුවේ වෙන අහන්නට දෙයක් මතක් නොවුන හෙයිනි. "ඔව් මේ-ච්චර ආදරෙයි" හේ කුඩා දෑත හැකිපමණ දෙපසට විහිදුවන් නට තැත් කළේය. ඒ අතර ඔහුගේ පාදෙක උස්වෙන හැටිද මම දුටිමි. එහෙත් චූටි ඉන් සෑහිමකට පත්නොවීය. "නෑ මං ආසෙට තරම් ආදරෙයි තාත්තිට" "මාත් අහසටත් වැඩිය ගොඩක් ආදරෙයි" රංජී මල්ලිත් කීය චූටි මල්ලිගේ මූහුණ මලානික විය. ඔහු රංජී දෙස යටැසින් බැලීය.

"නෑ-මමයි ගොඩා-ක් ආදරේ රංජී නොවෙයි." 'රංජී අයියා' යි නොකීවේ මල්ලිට තරහගිය බැවින් බව මම දැනගතිමි.

"ඔව්! ඔව්! කීර්ති තමයි ගොඩක් ආදරේ" මමද කීර්ති මල්ලි අනුමත කළේ ඔහු හඬන්නට පටන් ගත්තොත් ඔහු සනසා ගැනී මට පහසු කාරියක් නොවූ හෙයිනි.

"ඉතින් තාත්තිත් මල්ලිට හුඟාක් ආදරේද" මා මෙසේ විමසුවේ කුමක් නිසාදැයි මම නොදත්තෙමි.

"ඔව්! මටයි ආදරේ. මට කොළඹ ගියාම ඇපල් දුන්න. 'චුද්දප් පලං' දුන්න. අර මං තාත්තිගෙ ඇඳ උඩ ඉන්නකොට මට ඇපල් කැව්වෙ තාත්ති. දෙඩනුත් දුන්නෙ මටයි ආදරේ. මාත් අපේ 'තුදු' තාත්තිට ගොඩා-ක් ආදරෙයි." මොහොතකට පැවතියේ තද නිහැඬියාවකි. නැවත "අර මං තාත්ති ලඟ 'කුංගුං', කුංගුං' කියල නිදාගත්තෙ තාත්ති ලඟනෙ මං නිදාගත්තෙ. අද තාත්ති ආවම මං ' කුංගුං, කුංගුං" කියලා තාත්ති ගාව නිදියනවා. නේද අක්කේ" ඔහු පොරතෝංචියක් නැතිව කියන්නට විය. ඔහුගේ හුරතල් මූහුණ සොම්නසින් පිරී තිබුණි. චූටි දෙස බලා සිටින රංජී මල්ලිගේ කට නොයෙක් ලෙස වෙනස් වනවාත් ඔහු හිස ඒ මේ අත හරවනවාත් හොරැහින් ඔහු දෙස බැලූ මට පෙනුණි.

චූටි යංනම් මහ තෝරන විශේ සිට ' කුංගුං, කුංගුං" කියමින් තාත්තාගේ කණක් අල්ලාගෙන නිදාගන්ට පුරුදුවූ සැටි මට නාම මතකය. ඔහු තරමක් ලොකුවූනාට පසුද කණට කිවේ "කුංඥං" කියායි චූටි හදිසියේ ගෙට දුවගියේ ඇයි දැයි මා තේරුම් ගත්තේ ඔහු පුටුවක් උඩට නැග සාලයෙහි බිත්තියේ එල්ලා තිබුණු තාත්තා ගේ පින්තූරය අල්ලන්නට මෙන් අතක් දිගුකරගෙන ඇඟිලි තුඩු මත නැඟී සිටිනු දැකීමෙනි.

"වන්නක්කෙ තාත්තිව මට අරං දෙන්න" මල්ලිට පිංතූරය ලඟට ගන්න ඕනෑවූ බව මට වැටහුණි. "අනේ! මට පුළුවන්යැ.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මාව උස නැහැ. මට නම් බැහැ'' මා එදා කිව්වේ බොරුවක් නොවේ. එදා යංතම් අට හැවිරිදි වියේ පසුවූ මා කුඩා එකියෙකි. ''මං අම්මට කියනව අරගෙන දෙන්න''යි කිව් චූටි ඉක්මනින් පුටුවෙන් බසින්ට නැත්කිරීමෙන් නොවැපී බේරුණේ මා ඔහු අල්ලා ගත් බැවිනි. ''අම්ම තරහ වේවි. මල්ලිට අම්ම කිව්ව නේද වැඩ තියෙනව කියල කරච්චල් කරන්න එපා කියල'' මා කීවේ මල්ලි අම්මා සොයා යෑම වැලැක්වීමටය. අම්මාට කරදර කර නැවත චූටි හැඬුවොත් ඔහු සනසා ගැනීම මටම සිදුවන බව මම දැන සිටියෙමි. චූටි ටික වේලාවක් පුටුවට හේත්තුවී බලාසිටින්ට විය ලොකු අයියා ඒ අසල සිටි බව මා දුටුවේ මල්ලි ඔහුවෙත දුවගොස් තාත්තාගේ පිංතූරය ගලවා දෙන්නවැයි අච්චිලි කළ විටය. අයියා සිටි තැනින් තවත් අඩිදෙකක් පස්සට තැබීය. අයියා හිස ඒ මේ අත හරවමින් තවමත් වැඩ නිමනොවූ පිරිත් මණ්ඩපය දෙස බලා සිටියි. 'තාදලුයි, බුලත් ඉති ටිකයි පස්සෙ එල්ලුවත් ඇති'' ඒ තුලවූ බාප්පා අයියාට කීය.

''ඔව් එක නම් පස්සෙ බැරියැ. බාප්පෙ මේ පහන කොටසට තව 'සිල්වර් ඩස්ට්' ටිකක් වැටුනනම් හොඳයි'' අයියා පිළිතුරු දුනි.

''අයියෙ තාත්තිව අරන් දෙන්නැ''යි මල්ලි තවමත් ඇච්චිලි කරයි අයියාගේ අතින් අදින්ටත් වූ විටය අයියා ඔහු ඉල්වන දෙය ගැන සිත යොමු කළේ.

''මොනවද කීර්තිට ඕන.'' නමුත් මල්ලිගෙන් පිළිතුරක් මෙවර නොලැබුණි. අයියාද අකමැත්තෙන් මෙන් 'මොනවද කීර්ති'යි අසමින් පිරිත් මණ්ඩපය දෙසට යොමුවූ නෙත් ඇතිව ඔහු පසු පස ගියේය.

''චූටි තාත්තව අරන් ඉල්ලනවා'' මා මෙසේ කීවේ චූටි ඔහුට උවමනා කුමක් දැයි නොකිව් බැවිණි. මල්ලි තාත්තාගේ පිංතූරය ඉල්ලා සිටීනම් එය ඔහුට ලබාදෙන නෙක් ගෙදර අයට කරදර කරයි. එහෙයිනි තාත්තාගේ ලොකු පිංතූර දෙකින් එකක් නිතරම තාත්තාගේ කාමරයේ ඇඳ උඩ වූයේ. එනෙත් එදා ඒ පිංතූර දෙකම බිත්තියේ එල්වා තිබුණි. අයියා පුටුවකට නැංගේ පිංතූරය ගලවන අදහසිනි.

''එපා! එපා! ඕක මට එපා! මට ඕනෙ අරකයි'' මල්ලී අනෙක් පිංතූරයට අත දිගු කළේය. ''බැහැ මේ කීර්ති එක්ක'' අයියා කීය. ''එපා! ඕක මට එපා ඒකෙ තාත්ති මා එක්ක තරහයි මට එපා එක'' මල්ලි කීවේ ඇත්තය. ඒ පිංතූරයේ තාත්තාගේ රූපය

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

දැක්වුණේ තාත්තා තරහින් බලාසිටින ලෙසය. අනෙක් පිංතූරයේ තාත්තා දත් පෙනෙන ලෙස සිනාසුනේ හැනත් තාත්තා සිටියේ සිනාමුසු මුහුණින්ය. අයියා නැවත තව පුටුයක් මත නැග පිංතූරය ගලවා තාත්තාගේ නිදන කාමරයේ ඇඳ මත තැබීය. "ඔන්න චූටි බිඳින්න හෙම එපා"යි කී අයියා නැවත පිරිත් මණ්ඩපය දෙසට පා නැගීය. මම චූටි මල්ලී සමග කාමරයට ඇදුනෙමි. "අක්කෙ මේ කුංගුං තියෙන්නෙ. අල්ලන්න බැහෙ" මල්ලි මින් හැඟවූයේ තාත්තාගේ කණ අල්ලන්නට නොහැකි බවය.

"අපේ 'තුදු' තාත්ති 'තාදු!' 'තා – දූ' " දැත් එක්කොට පිංතූරයේ මුහුණ හොවා තාත්තාට කීපවරක්ම මල්ලී වැන්ද, වීදුරුව දෑතින් අල්වාගෙන තාත්තා සිඹින්ටත් වූනා 'කුංගුං' 'කුංගුං' කියමින් පිංතූරයේ පෙනෙන තාත්තාගේ කණ අතගාන් තාක් මෙන් සිඟිති ඇඟිලි තුඩු වලින් වීදුරුව පිරිමදිමින් පිංතූරයේ කොනක හිස තබාගත්තා. ටික වේලාවකින් චූටි තද නින්දක යෙදී සිටින බව මා දුටුවා ඔහුගේ පියවී තිබුණු දෙනෙත් පවා ප්‍රීතිය රැඳී තිබුණා. මල්ලී අසලම මමද ඇඳ මත සිටියෙමි.

මල්ලී හඬන්නට විය මාත් ඔහු අසලම නින්දට වැටුනු බව තේරුම් ගත්තේ එවිටය. වෙනදා නැති අමුතු සිරියාවකින් මුලු ගෙයම පිරී තිබුණි. බැලූ බැලූ පැත්තේ දෙතුන් දෙනා එක්වී කතාකරමින් සිටියහ.

චූටිත් අතින් අල්වාගෙන මම සාලයට ආමි. විදුලි ආලෝකය නිසා ගෙදරට අමුතු සිරියාවක් ලැබී තිබුණි. චූටි පමණක් නොව මමද පුදුමයෙන් මෙන් උඩ බැලීමි. පිරිත් මණ්ඩපය පාට පාට විදුලි බුබුලින් බැබලුන නිසා වඩාත් ලස්සනට පෙනුනි. චූටී මගේ අත ගසා දැමීය. කෑගසමින්, උඩපනිමින්, සිනාසෙමින් ඒ මේ අත දුවන්ට විය.

"පුතේ අන්න කීර්ති මල්ලි නැගිටලා එක්ක ඇවිත් වැඩ ගොඩවෙන්න ඉස්සරවෙලා බත් ටිකක් කවන්නැ" අම්මා මෙවර කිව්වේ සුදු අක්කාට බව ඇය මල්ලී වෙත එනවිට සිතාගතිමි.

"එන්න චූටි, බයි කන්න"යි කියමින් සුදු අක්කා චූටිව වඩාගන්න තැත්කළාය. චූටි සුදු අක්කාගේද අත ගසා දැමිය.

"චූටි බබා බයි කන්නේ පස්සේ"යි හේ කීය.

අක්කාට මල්ලී එක්ක යැමට නොහැකිවිය. එහෙයින් ඇ ආපසු ගෙට ගියාය.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"තාත්තත් ආවමයි චූටි පුතා බයි කන්නෙ හෝද අක්කේ" මල්ලී මෙසේ කීවේ අක්කා ගෙට ගිය පසුය.

දුව පැන විඩාපත්වූ මල්ලී අම්මා සොයමින් ගෙට ගියේය. අම්මා කෑම කාමරයේ පුටුවක් මත වාඩිවී පුංචි අම්මලාත් ලොකු අම්මලාත් සමග මොනවාදෝ සිනාමුසු මුහුණුන් කීවාය. සුදු අක්කාත් ජනේලයකට පිටදී සිටියාය. සුදුරෙද්දක් අතුරන ලද මේසය මත රෑ කෑම පිළියෙලවී තිබුණි. මල්ලී දුවගොස් අම්මාගේ දෙදන මත හිස තබාගති.

"ඇයි පුතේ! බත්කන්නෙ නැද්ද චූටි පුතා" අම්මා ඉතා ආදරයෙන් මල්ලීගේ හිස අත ගෑවාය. නමුත් මල්ලී කිසිවක් කීවේ නැත.

"අන්න අපේ තාත්ති ආවා" මල්ලී ආලින්දයට දුවගියේ ඉතාමත් ප්‍රීතියෙනි. ගෙයි සිටි හැමදෙනම බයවූවාක් මෙන් මල්ලී ගිය දෙස බලා සිටියහ. මල්ලී නොපෙනී යනතෙක් බලාසිටි මා නැවත හිසහැරවූ විට සුදු අක්කාගේ ඇස්වල කඳුලු පිරී තිබෙන බව දුටුවෙමි. ලොකු කඳුලු කැට දෙකක් අක්කාගේ දෙකම්මුල් දිගේ රූරා හැලුනි. මා අම්මා දෙස බැලුවේ තවත් අක්කා දෙස බලා ඉන්න බැරිවූ නිසායි. අම්මාගේ දෙකොපුල් දිගේද කඳුලු කැට බේරෙන සැටි දිටිමි. එහි උන් හැමදෙනාගේම නෙත් අග කඳුලු පිරී තිබුණි මුලු කාමරයේම මහත් සෝකී බවක් තිබුණි මට ඉන් පිටවී දුවන්නට සිත්විය. එහෙත් මගේ අඩි ශබ්දය මහ හඬින් ඇසේ දෝ යන බිය නිසා මට පා ඔසවා ගත නොහැකිවිය.

චූටි නැවත ආපසු දුවගෙන කාමරයට පැමිණියා. ඔහුගේ මුහුණේ රැඳි ප්‍රීතිය අතුරූ දහන්වී තිබුණා. "තාත්ති ආවෙ නෑ අම්මේ දූන් කොච්චර රෑ වෙලාද ?" මෙතෙක් පැවැති තද නිහැඩියාව ඉන් බිදුණා. මල්ලී අම්මාගේ මුහුණ දෙස බැලුවා අනතුරුව සුදු අක්කාගේත්, පුංචි අම්මාගේත්, මුහුණු දෙස බැලුවා. මල්ලිගේ පුංචි ඇස්දෙකේද කඳුලු පිරුණා ඔහු හඬ නගා කෑ ගැසුවේ නැගැ අම්මාගේ දෙදණ මත මුහුණ හොවාගෙන සෙමෙන් ඉකි බිඳින්ට වුනා වරින් වර ඔහුගේ පිට උස් පහත් වන සැටි මා දුටුවා. ඔහුගේ හැඬීම තද වේදනාවෙන් පෙලෙන්නෙකුගේ කෙඳිරියක් වැනි විය. අම්මාගේ කම්මුල් දිගේ ආ කඳුලු වලින් මල්ලිගේ පිට තෙත්වුන හැටි මට තවත් බලා සිටිය නොහැකිවිය. සුදු අක්කා කඳුලු පිසමින් කාමරයෙන් පිටවී ගියාය. මමද ඇ පසු පස ගියෙමි. සුදු අක්කා ඇගේ කාමරයට වැදී කොට්ටයට මුහුණ තදකරගෙන ඇඳ

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

මත දිගාවුණිය. ඈ ශබ්දනගා ඉකිබිඳින්ට විය දිනක් හේවිසි සමග මළමිණියක් අපේ ගේ ඉදිරිපසින් වැටුන පාර දිගේ ගෙන යනවිට "අන්න අපේ තාත්තා ගෙනියනවා මටත් බලන්න ඕනෑ"යි මල්ලි පොළොවේ ගැපෙමින් හැඬූ හැටි මට මතක් විය. හරියටම අවුරුද්දකට ඉස්සර මේවාගේම දිනක තාත්තා පෙට්ටියක් තුල දමා සාලය මැද තබා තිබුණ හැටි මට මතක්විය චූටි මල්ලී හැඬුවේ තාත්තා ඉතින් කවදාවත් නොඑන බව නිශ්චය වශයෙන්ම දැන ගෙනද නැත්නම් අනික් අය හැඬුව නිසා දැයි මම නොදනිමි. එදා තාත්තා දෙනෙත් පියාගත්තේ නැවත කවදාවත් අප දෙස නොබලන්ට බව මට මතක්විය. කාමරය වසා පැතිර සිටි අඳුරෙහිම මගේ දෑසුත් කඳුළින් පිරීයනු මට දැනින. තාත්තා මිය ගිය දිනයේ මෙන්ම සෝකී භාවයක් මුලු ගෙදරම රැඳී තිබුණි.

"සුදු අක්කා"

Lyon Café

for people of

Good Taste

Phone 7073 KANDY.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සැනසුම

ගම් වැදුනු
හා පැටවෙකු පස්සේ
ගිනි පුලිඟු නෙතින් නහා
මාරක දත් විලිස්සමින්
දිව එන බලු රැලක් වගේ
මා එලවා
මා පස්සේ
දිව එයි ජීවයේ හැඟුම්

හැංගෙන්නට තැනක් නොමැත,
බේරෙන්නේ කෙලෙසද මම ?

මරණ බියෙන් පණ ගැන්වී
හදවත
දෑතට අරගෙන
නහර තුලම රත් ලේ මුදවා,
ගොරෝසු අඳුරෙහි කුසයෙන්
එළියට බට රිදී නිහඬ
සැනසිල්ලේ වැතිර සිටින, සන වනයට
දුවමි, දුවමි, පසු නොබලා.

සැනසුමේ පුළුන් තොටිල්ල
හමුවේවිද මෙහිදීවත් මට ?

සන වනයේ
ඝැඩි දෑඩි ගස් අතරින්
පඳුරු අතරින්, අඳුරු මැද්දෙන්
මීයෙකු දුටු ගැරඬියෙක් වගේ
කැරකී කැරකී, පෙරළී පෙරළී
බඩගා ගෙන එන්න දඟලයි
කිරුම් හඬ, බලු රැලේ

විමල් දිසානායක

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

නූතන සිංහල කවිය හා විචාරකයා

සමාජයේ කෙරීගෙන යන යම්කිසි ව්‍යාපාරයක් ගැන එහි සාමාජිකයන් විසින් නිතරම කතා කෙරේ නම්, ඔවුන් ගේ අදහස් පැවසේ නම් එය, ඒ ව්‍යාපාරය සමාජයේ දැඩි සැලකිල්ලට භාජන වී ඇති බව පමණක්ම නොව එම ව්‍යාපාරයේ දියුණුවද හෙළි කරන්නකි. නූතන සිංහල කවිය ගැනද නොයෙක් දෙසින් පැවසෙන දේ කුමන තරාතිරමක ඒවා වුවද හුදෙක් ඒ ගැන අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම පමණක්ම සිංහල කවියේ දියුණුවට ලකුණකි. විවේචන ග්‍රන්ථ, සඟරා, පුවත්පත්, සාහිත්‍යරැස්වීම් ආදී නානාවිධ මාර්ගවලින් පැවසෙන මේ අදහස් පරීක්ෂා කොට බලන්නෙකුට ඒවා විවේචන, පූරසාරම්, ඇණුම් බැණුම්, අදෝනා, තර්ජන ආදී වශයෙන් නොයෙක් කොටස්වලට බෙදිය හැකිය. ඒ කෙසේ වතුදු සිංහල උගතුන්ගේද, සිංහල හා තවත් භාෂා හැදෑරීමෙන් තම අත් දැකීම් වඩාත් පුළුල්කොට ගන්නට උත්සාහ කරන්නන්ගේද සැලකිල්ලට භාජන වී ඇති ප්‍රධානතම සාහිත්‍යමය අංගයක් වශයෙන් නූතන සිංහල කවිය හැඳින්විය හැකිය.

දැනට ලියැවී ඇති නූතන සිංහල කවි බොහොමයක් ම ඉතා දුර්වල රචනායැයිද, ඒ කවි දුර්වල වන්නට එක් ප්‍රබල හේතුවක් වූයේ සම්ප්‍රදායානු ගත එළිසමය රැකීමටත්, තමන්ගේ කවි එක් විරිතකට සීමා කිරීමටත් අපගේ නූතන කවියන්ද පෙළඹීමයැයිද යන සහේතුක මතයක් සිංහල පාඨක ජනයා තුළ වැඩෙමින් පවතියි. ගතානුගතික එළිවැටින් හා විරිතින් නිදහස් වූ පද්‍ය මාර්ගයක් වන නිසඳැස් කවිය උපයෝගී කැර ගැනීමෙන් නූතන සිංහල කවියේ දියුණුවක් සැලසිය හැකිය යන්න ඔවුන්ගේ විශ්වාසයයි.

මේ අතර මේ මතයට විරුද්ධව නැගී සිටින පිරිසක්ද සිංහල පාඨක ජනයා අතර සිටිති. මොවුන්ගෙන් සමහරෙක් කවි ගෙතීමෙහි ශූර කවියන් වන අතර බොහෝදෙනෙක් නූතන සිංහල කවියේ ආත්මය එළිවැට හා විරිතයැයි අදහන්නෝ වෙති. නූතන සිංහල කවිය ඉතා රසවත් එකක්ය, එළිසමය හා විරිත නොතකා හැරියහොත් වන්නේ සිංහල කවිය නැත්නටම නැතිවී යාමක්ය යන මතය හිසින් දරණ ඔවුහු, කවිය කියන්නේ 'රසය ආත්මය කොට ඇති වාක්‍යකට යැ'යි පැරැන්නන් කියූ කියුමද අමතක කරති. කවියක් ගොතා ගන්නට නොදන්නන් කවියන් වීමේ අදහසින් එළිසම කවිය විනාශ කොට නිසඳැස් කවියක් ඇතිකරලීමට උත්සාහ ගතිතැයි යන දෝෂාරෝපනයද නූතන සිංහල කවියේ දියුණුව උදෙසා නිසඳැස් කවිය උපයෝගී කරගත යුතුයයි කියන

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

විචාරකයින්ට විරුද්ධව නඟා ඇති පවත් තර්කයකි. මෙතෙක් ලියැවී ඇති, ජී. බී. සේනානායක, සිරි ගුණසිංහ, ගුණදාස අමරසේකර ආදීන්ගේ නිසඳැස් කවි, කවි නොව නිකම්ම පද්‍ය හැලියැයි සිතාවට ලක් කිරීමට ඔවුහු උත්සාහයක් ගනිති. මෙය විචාරශීලි වූවක් නොවේ. (The Figures of Speech and Figures of Thought) යන ග්‍රන්ථයෙහි සාහිත්‍ය විවේචනය අරභයා ආනන්ද කුමාරස්වාමි ගේ එක් කියුමක් බොහෝ කලකට පෙර කියන ලද්දක් නමුදු එය මෙකලට ද ඉතා හොඳින් ගැළපෙතැයි සිතේ.

"යම්කිසි විචාරකයෙකු, හොඳනරක අනුව හෝ වේවා, චමත්කාරයට අනුව හෝ වේවා හුදෙක් තමා තුළ හෝ සමාජයේ හෝ මුල්බැසගෙන ඇති රසාස්වාදන ක්‍රමයන්ට අනුවම යම්කිසි කෘතියක අගය මනින්නට යත්තේ නම් එය සාහිත්‍ය විවේචනයක් නොවේ යයි නියත වශයෙන්ම කිව හැකිය"

මෙසේ හෙයින් එළිසමය නොමැති පමණින්ම කවියක් හෙළා දැකීම සාහිත්‍ය විවේචනයැයි කිව නොහැකිය. කවිය පමණක්ම නොව අන් හැම කලා කෘතියක්ම විවේචනය කරන විචාරකයා තුළ පිහිටිය යුතු ගුණ වලින් උපේක්ෂාව වූ කලී උතුම් එකකි. යම් යම් බාහිර හේතූන් නිසා තමාට හිත වැටී ඇති යම්කිසි සාහිත්‍ය කෘතියක් අසාර්ථක එකක් නම් එය අසාර්ථක එකක් සේ පාඨක ලොවට පෙන්වා දීම විචාරකයාගේ යුතුකමකි. එසේම යම්කිසි කරුණු නිසා තමන් කැමති නොවන යමකිසි කෘතියක් සාහිත්‍ය කෘතියක් ලෙස සලකා බලන කල්හි උසස් එකක් සේ විවේචකයාට දැනේ නම් එයද සමාජයට හඳුන්වාදීම ඔහුගේ පරම යුතුකමක් වන්නේ ය. ජනප්‍රිය නොවන කවියකු ප්‍රශංසා කරන්නටත්, ජනප්‍රිය කවියකු ගේ දොස් පෙන්වා දෙන්නටත් සමහර විට විවේචකයාට සිදුවෙයි. මේ දුෂ්කර කාර්යය සඳහා කෙලෙස් දමනය කළ එකකු තුළ පිහිටිය යුතු තරමේ උපෙක්ෂාවක් විවේචකයකු තුළ පිහිටිය යුතුය. අපක්ෂපාත විවේචකයා හඳුනාගන්නා සමාජය උසස් හෝ පහත් සාහිත්‍ය කෘති වෙන්කොට හඳුනා ගැනීමටත් උසස් කෘතීන් රසවිඳීමටත් ඔහුගේ සහාය පතයි. පාඨක සමාජය විචාරකයකු කෙරෙහි විශ්වාසය තබන්නේ ඔහු අපක්ෂපාතීව, උපේක්ෂා සහගතව සාහිත්‍යකෘතීන් විවේචනය කරන්නකු බව ඒත්තු ගිය හොත් පමණි. එමනිසා තමාගේ පුද්ගලික රුචි අරුචිකම්වලට අනුව හෝ, සමාජයේ මුල්බැසගත් මතයන්ට අනුව හෝ, තමාගේ රුචිය මුළු පාඨක ජනතාවගේම රුචියය යන දුර්මතය මත පිහිටා හෝ කරන සාහිත්‍ය විවේචන නිසා විශාල අපරාධයන් දෙකක් සිදුවෙයි. උසස් නිර්මාණයන් කරන කවියන් අධෛර්යමත්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

වීම එක් අතකින් සිදුවන අතර, පක්ෂපාතීව කෙරෙන විවේචන නිසා සාමාන්‍ය පාඨකයා නොමග යැමද අනෙක් අතින් සිදුවෙයි. එමනිසා, එළිසමය හා විරිත අත්හැර ලියන කවි එළිසම කවියට වඩා කාව්‍ය රස උද්දීපනයට සමත් වෙතියි යන කියුමෙන් සිත් වේදනාවට පත්ව, යම් යම් කෘතීන් හෙළා දකින්නටත්, යම් යම් පුද්ගලයන් අන්ධ භක්තියකින් පුදන්නටත් තරම් සැහැසි වන ඇතැම් විචාරකයන් නිසා නූතන සිංහල කවියද එබඳු ඉරණමකින් ගලවා ගත හැකිවන්නේ, කවිය නම් මේය, කවියේ රසය නම් මේය, එළිසමයෙන් හා විරිතෙන් මිදුණු විට නූතන සිංහල කවියේ රසය වැඩිවන්නේ මේ ලෙසින්ය යන කරුණු සහේතුකව පාඨකයන් ඉදිරියෙහි තැබීමෙනි.

කවිය වූ කලී සහජ වාසනා ගුණවත්, ප්‍රතිභා ශක්තියත් ඇති කවියකු මෙතෙක් කිසිවකු නො පිවිසුණු චමත්කාර ජනක ලෝකයකට වැද එහි ඔහු විසින් දකින ලද අපූරු අත්දැකීම් වචන යන්ගේ මාර්ගයෙන් අපටත් දැනවීමෙකි කවි ලියන්නා ප්‍රථම වශයෙන්ම කවියකු විය යුතුය. කවිත්වයක් නොමැතිව රසවත් කවියක් නිර්මාණය කිරීම උගහට නෙයිනි. දෙවැනි වශයෙන් කවියා ගේ අපූරු අත්දැකීම් පාඨකයාට දැනවිය හැකිවන අන්දමේ වචන මාලාවක් ඔහු සතුවිය යුතුය. කවියා තමා සිතින් පිවිසුණු ලෝකයේ චමත්කාර ජනක අත්දැකීම් අපට දැනවීම උදෙසා උපයෝගී කරගන්නේ වචන පමණකි. කවියා ඔහුගේ අත්දැකීම් අපට හඟවන්නේ සිත්තම් ඇඳ නොවේ. හුදෙක්ම වචන ආශ්‍රයෙන් පමණි. මේ වචන ඔහු එකිනෙක ගැලපීමේදී වෘත්තය එතරම් වැදගත් නොවේ. ඔහු පද සකස් කරන්නේ ගී විරිතට අනුවද, සමුද්‍රඝොෂ වෘත්තයට අනුවද, එසේ නොමැති නම් නිසඳැස් කාව්‍ය සම්ප්‍රදායට අනුවද යන්න කවියක හොඳ නරක මැනීමේ කෝදුවක් කර ගැනීම අයුතුය. තමා මනසින් පිවිසුණු ලොවින් ආස්වාදයක් ලත් සිත්තරු ඒ ආස්වාදය අපට දනවන්නේ සිත්තමක් මගිනි. සංගීතඥයා ඒ රසය අපට දෙන්නේ කන් පිනවන වාදනයක් හෝ ගායනයක් මගිනි. කවියාද ඒ ආස්වාදය අපට දනවන්නේ වචන යන් එක්තැන් කොට කවියක් නිර්මාණය කිරීමෙනි. මිනිස් ලොවට අවශ්‍ය රසය කිනම් මගකින් හෝ සාර්ථකව නිෂ්පාදනය කරන්නා උසස් කලාකරුවෙකු කොට සැලකිය යුතුය. යම්කිසි කවියකු කුමන වෘත්තයකට අනුව හෝ කවි ලියා, ඒ කවි ආශ්‍රයෙන් අපගේ සිතෙහි චමත්කාරයක් ඇතිකරයි නම් ඔහුගේ කවිත්වය ගැන සැකයක් ඇතිකර ගත යුතු නොවේ. එළිසමයට හා විරිතට අනුව පබැඳුණු පමණින් යම්කිසි කෘතියක් කවියක් බවට පත් නොවේ. එය බැහැර කළ පමණින්වත් ඒ කෘතිය කවියක් බවට

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

නො පෙරළේ. කාව්‍ය නියතාකාරයෙන්ම කවියක් වන්නේ කවියා තුළ ඇතිවුණු අපූර්ව සංකල්පනාවක් උචිත පදමාලාවක් ආශ්‍රයෙන් අසන්නාගේ සිතටද දැනවීමට සමත් වූ විට පමණකි.

උසස් ප්‍රතිභාසම්පන්න කවියකු තුළ අපූරු කවි සංකල්පනා ඇතිවීම ස්වභාවයකි. එනමුත් එය කවියට නැගීමේදී කවියා භාවිත කොට ගන්නා වචන මාලාවෙන් ඔහු තුළ ඇතිවූ ඒ අපූරු කවි කල්පනාව ප්‍රකාශ නොවේ නම් එය අසාර්ථක කවියක් වන්නේ ය. අනෙක් අතට, කෙතරම් හොඳින් එළිසමය යොදා විරිතකට අනුව බඳින ලද කවියක් වුවද ඒ කවියෙහි ගැබ්වන කවි කල්පනාවක් නොමැති නම් එයද කවියක් වශයෙන් සැලකිය නොහැක. උසස් කවි කල්පනාවකුත් එය ප්‍රකාශ කෙරෙන උචිත භාවික පදමාලාවකුත් කවියක අත්‍යවශ්‍ය අංගයෝ යි. අපගේ නූතන සිංහල කවියන්ගේ රචනා විමසන්නෙකුට ඉහත දැක්වුණු කරුණු ප්‍රත්‍යක්ෂ වෙතියි සිතේ. අපගේ නූතන කවියන් සමහරකු තුළ කවි කල්පනා නොනෙත්ම දක්නට නොලැබෙන අතර, සමහර කවියන් තුළ කවියකු කෙරෙහි තිබිය යුතු සහජ කුසලතාවන් තිබෙන බව ඔවුන්ගේ සමහර කවි කියවන විට හැඟී යන කරුණකි. එසේ නමුදු ඔවුන් තුළ ජනිතවුණු ඒ අපූරු සිතුවිලි ප්‍රකාශ කිරීමට ගත් මාර්ගය, එනම් විරිතටත්, එළිසමයටත් අනුව බැඳුණු කවි නිසා ඔවුන්ගේ ඒ ප්‍රයත්නයන් අසාර්ථක වී ඇත. ඔවුන්ගේ ඒ නිදහස් කවි කල්පනා ප්‍රකාශ කිරීමෙහිලා එළිසම කාව්‍ය අපොහොසත් වී ඇත්තේ එය, එළිසමය, විරිතය ආදී විසින් නීතිරීති කීපය කට බැඳී සිටින හෙයිනි. කවියාගේ සිතුවිලි නිදහසේ ගලායන්නක් වන හෙයින්, ඒ සිතුවිලි අපට දැනවීමට ඔහු විසින් උපයෝගී කොට ගන්නා පදමාලාවත් නීතිරීතීන්ට නොබැඳුණු නිවහල් එකක් විය යුතුය. උසස් ප්‍රතිභාශක්තිය ඇති කවියකු තමන්ගේ කවි කල්පනා අපට දැනවීමේ මාධ්‍යය වශයෙන් නිසඳැස් කාව්‍ය ප්‍රවේස මෙන් උපයෝගී කර ගන්නේ නම් නූතන සිංහල කවියේ දියුණුව එයම වනු ඇත. මෙතෙක් අපට දකින්නට ලැබී තිබෙන සමහර නිසඳැස් කවිවල මේ දියුණුවේ ලකුණු දැනටමත් දකින්නට තිබේ. එළිසම කවිද, නිසඳැස් කවිද කියවා ඒවායේ රසයක් ඇතිනම් විඳගෙන, ඒවායේ යම් නිරස බවක් දක්නට ඇත්නම් ඒ නිරස බවට හේතුවූ කරුණු උපේක්ෂාසහගතව පිරික්සා බලන්නෙකුට, නූතන සිංහල කවියේ රස උද්දීපනය කිරීමේදී මෙබඳු බාධක තිබේය, එබඳු බාධක මග හරවාගෙන උසස් නූතන සිංහල කවි කලාවක් ඇති කළ හැක්කේ මේ ලෙසින්ය යන්න වටහා ගැනීමට අපහසුවක් වෙතැයි නොසිතමි.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

කවිය වූ කලී කවියා වචනයන්ගේ උපකාරයෙන් කරන රස උත්පාදනයකි. ඔහුගේ සිතෙහි ජනිත වන හැඟීමක් කියාපෑම සඳහා ඉතාමත්ම උචිත වචන තෝරා බේරා ගැනීමේ නිදහසක් කවියා සතුවිය යුතුය. තමාගේ කවි සංකල්පනාව ප්‍රකාශ කිරීමෙහිලා උචිතයැයි තමාට හැඟෙන වචනයක්, එළිසමයට ගැනී වීම නිසා හෝ, වෘත්ත රැකිය යුතු නිසා හෝ අනක්කොට වෙනත් වචනයක් යෙදීමට කවියා පෙළඹුණහොත් එය මහත් වරදකි. තමන්ගේ කවි කල්පනා කවියට නැඟීමෙහිදී නූතන සිංහල කවියන් බොහෝදෙනෙක්ද මේ ප්‍රශ්නයට මුහුණ පා සිටිති. නිදහසේ තෝරා ගන්නා ලද වචන මාලාවකින් චමත්කාර ජනක හැඟීමක් ප්‍රකාශ කරනු වෙනුවට අපේ බොහෝ කවියන් පෙළඹෙන්නේ එළිසමයට හා වෘත්තට ගැලපෙන වචනයන් යෙදිය හැකිවන පරිදි තම සිතුවිලි පාලනය කර ගැනීමටය. වෘත්ත විසින් හෝ වේවා, එළිසමය විසින් හෝ වේවා වෙනත් කුමන බාහිර හේතුවක් නිසා හෝ පාලනය කරනු ලැබූ කවි කාල්පනික සිතුවිල්ලක් රසවත් කාව්‍යමය ස්වරූපයකින් බිහිනොවෙයි. ඒ වෙනුවට අපට දකින්නට ලැබෙන්නේ සක්ක පදවලින් හා අනවශ්‍ය වචනවලින් පිරුණු හතර පද පමණකි

අත් පොඩි දෙකාසා සියුමැලි බව නෙලට	දූනී
උණුසුම් හැඟිමක් හදවත වැලඳ	ගනී
එකෙණෙහි ආදරය පෙළහර නඟනු	වැනී
සංගීතයක් තොල් අතරින් බිමට	පනී

මේ කවියෙහි 'එකෙණෙහි' 'වැනී' යන පද කුමන කාර්යයක් ඉටු කෙරේදැයි අප විසින් විමසා බැලිය යුතුය. මෙබඳු අනවශ්‍ය පද ඇතුළුවීම නිසා කවියෙහි රසය කෙලෙසෙයි. ඒ අතරම කවියෙහි ඇති මටසිලුටු බවත්, ලුහුඬු බවත් නැතිවී යෙයි. 'එකෙණෙහි' යන පදය මෙහි පාවිච්චි කරන ලද්දේ හුදෙක් වෘත්තය රැකීමට විනා කවියාගේ හැඟීම් ප්‍රකාශනයට ඒ පදය අවශ්‍ය වූ නිසා නොවේ. ඒ හැරත්, මෙහි එන 'ආදරය පෙළහර නඟනු' යන යෙදුම රස උද්දීපනය කරන්නක් නොවේ. වාච්‍යාර්ථයෙන්ද ව්‍යංගාර්ථයෙන්ද තොර එබඳු පද කවියකට වැද්ද නොදුන මනාය.

'සංගීතයක් තොල් අතුරින් බිමට පනී' එළිසමය නිසාත් වෘත්තය නිසාත් අපේ නූතන සිංහල කවියකු මෙතැනදී කෙතරම් නොමග ගියේද යනු කිවහොත්, 'සංගීතය' 'බිමට පනින' බවක් කීමට පවා එඩිතර විය. එම අව්‍යක්ත යෙදුම කවියට පිවිසුණේ 'නී' යන්නෙන් කෙළවරවෙන ලෙස හතර පදය පිරවීමට අපගේ කවියාට අවශ්‍යවූ හෙයිනි. කවියා මෙසේ අසාර්ථක රචනාවක්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

කිරීමට පෙළඹුණේ ඔහුගේ කවි කල්පනාවල දුර්වල කමටත් වඩා සම්ප්‍රදායානුගත එළිසමය හා විරිත රැකීමට ගන්නා ලද උත්සාහය නිසාය. එළිසමය හා විරිත කවියාගේ නිදහස සීමා කරන බැමි ලෙසින් හඳුනා ගත යුතුය.

කවියක, එහි රස නිෂ්පත්තියට අනවශ්‍ය එක් වචනය කුදු නොතිබිය යුතුය. උපයෝගී කරගන්නා වචන වලින්ද, වාච්‍යාර්ථය, ව්‍යංගාර්ථය හා ධ්වනිය ආදී සැම ප්‍රයෝජනයක්ම ගැනීමට කවියා සමත් විය යුතුය. කවියේ වචන ගණනින් සුළු වුවද ඒ වචන ආශ්‍රයෙන් අසීමිතවූත්, ගැඹුරුවූත් කල්පනා ලෝකයකට පාඨකයා ඇතුළු කරවිය හැකි වන්නේ නිදහස් චින්තනයට මෙන්ම, නිදහස් ලෙස බස හැසිරවීමට අවකාශයක් ලබන කවියා විසින් පමණකි. එළිසමය හා විරිත මෙබඳු අවකාශයකට ඉඩ නොතබන අතර එබඳු දැඩි නීතීන්ගෙන් මිදුණු නිසඳැස් කවිය එයට අවශ්‍ය නිදහස් කවියාට ලබා දෙයි.

ගල් ගුහාවකින් අඳුරේ
එළියට එන දිළිහි දිළිහි
හොඳුරු සොයන ඇස් වාගේ
මා සිත තුල පෙරළි පෙරළි
දඟලය දහසක් දේවල්

මෙතැන්හිදී කවියා උපයෝගී කොට ගත් හැම වචනයක්ම කවියේ රස නිෂ්පාදනයට අත්‍යවශ්‍යවෙයි. කවියේ රසයට හානියක් නොකොට එක් වචනයක් හෝ කවියෙන් ඉවත් කළ නොහැකිය. 'ගල්ගුහාවකින්' හා 'අඳුරේ' මන පදවලින් ධ්වනිත කෙරෙන අඳුරු පසුබිමින් පසුව අපට පෙනෙන්නේ දිළිසෙන ඇස් දෙකකි. 'දිළිහි දිළිහි' යන්නෙන් ඒ ඇස්වල රෞද්‍රතාව අපට ඇඟවෙන අතර 'ගොදුරු සොයන ඇස්' යන යෙදුමෙන් අපට දැනෙන්නේ ඒ මේ අත හැරෙන ඇස් දෙකකි. සිතුවිලි නිසා කවියා විඳින වේදනාවද භීතියද මේ කවියෙන් මනාව ප්‍රකාශ වෙයි. ප්‍රවේසමෙන් හා කිසිම නීතියකට වහල් නොවී ගලපන ලද කවියකින් අසීමිතවූ රසයක් මතුකළ හැකිායයි මා කීවේ එහෙයිනි. කවිය අඛණ්ඩ ප්‍රවාහයක් සේ කවියාගේ මුවින් නොගිලිහෙයි. ඔහු වචන තෝරාගන්නේ, ඒ වචන තමාගේ කවියට වැද්ද දෙන්නේ කීපවරක් වචන ගැන හැඟීමෙන් පසුවය එසේ සිතන ඔහුට තමාගේ කවි කල්පනාව ප්‍රකාශ කිරීමට ඉතා උචිත වන්නේ මේ මේ වචනයැයි තීරණය කරගත හැකිවෙයි. එනමුත් එළිවැට හා විරිත විසින් කවියෙහි පදමාලාව මෙහෙයැවේ නම්, කවියට ඉතාම සුදුසුයැයි කවියාට සිතෙන වචනය අත්හැර වෙනත් වචනයක් යෙදීමට බොහෝ විට

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ඔහුට සිදුවෙයි. නූතන සිංහල කවියේ නිරස බවට එක් ප්‍රධාන හේතුවක් වී ඇත්තේ එයයි.

යම්කිසි කවියක් කියවීමෙන් පසුව අප සිතෙහි රසයක් ඇති වන්නේ කවියා විසින් තමාගේ හැඟීම් ප්‍රකාශනයෙහිලා උපයෝගි කර ගන්නා ලද පදමාලාව ආශ්‍රයෙනි. කවියාගේ සිතෙහි කොතරම් අපූරු සිතුවිල්ලක් තිබුණත් එය සාර්ථක අන්දමින් පාඨකයාවද දනවන්නට ඔහු සමත් නොවේ නම් ඒ කවියා දක්ෂ කවියකු සේ නොසැලකිය යුතුය. කවියා සිය කාව්‍ය රචනයේදී පාඨක ලෝක යක්ද ඇති බැව් සිහිකළ යුතුය. නිතරම පාඨකයා ගැන සලකා මේ ලෙසින් මගේ පද යෙදුව හොත් කවිය කියවන්නා තුළ රසවත් හැඟීම් ගට ගනීය යන හැඟීමෙන් යුතුව කවියා සිය රචනයන් කළ යුතුය. කවියා තුළ වචන ගැන හැඟීමක් තිබිය යුතුය. යම්කිසි භාෂාවක වචන පරිහරණය හොඳින් හැදෑරුවකුට ඒ ඒ වචන ඒ ඒ තන්හි යෙදීමෙන්, ඒ ඒ පද හා සමග සංඝටනය කිරීමෙන් නොයෙකුත් රසවත් හැඟීම් ජනිත කරවිය හැකිය.

දෙනෙතත් ඉඟිමරා සතුටින් ඉපිල්ලෙමින්
සිහින් මුතුවූ දත් පෙන්වා මහත් හඬින්
රිදී කාසි සොලවන මෙන් සිනාසෙන
නිමල් යුවතියේ මිහිරිසි ඔබේ හඬ

මෙහි දක්නට ලැබෙන වචන තෝරා ගැනීමෙහිදී කවියා කිසිම නීතියකට බැඳී නොමැත. 'දෙනෙත් ඉඟිමරා', 'සිහින් මුතුවූ' 'නිමල් යුවතියේ' වැනි යෙදුම් වල ඇති සරල බවත්, රසවත් බවත් කියවන්නාගේ සිතටද එක්වරම දැනෙයි. 'රිදී කාසි සොලවන මෙන් සිනාසෙන' මේ පදයේ නිතැතින්ම මෙන් යෙදී ඇති 'ස' කාරය නිසා යුවතියක් මිහිරි හඬින් සිනාසෙනු පාඨකයාගේ කණට ඇසෙන්නාක් මෙන් සමහර විට දැනෙයි. වචන තෝරා ගැනීමෙහි දීත් ඒ වචන රිසිසේ අනෙකුත් වචනයන් සමග ගැලපීමේදීත් කවියා එළිසමයට හෝ විරිතට නෝ වහල්නොවීම නිසා ලත් නිදහස මේ කවියෙන්ද පිළිබිඹු වෙයි. අනුචිත වචන මෙන්ම, අනුචිත පද සංඝටනයද කවියක රස නිෂ්පත්තියට අතිශයින්ම හානිකරය. එළිසමයෙන් හා විරිතෙන්ද මිදුණු දක්ෂ කවියකු අතින් මේ වරද කෙරෙන්නේ කලාතුරකිනි. කවියා තුළ ඇතිවුණු චමත්කාරය කවියට නැගීමෙහිදී එයට අතිශයින්ම උචිත වචන තෝරාගෙන කවියේ ලාලිත්‍යයට ගැලපෙන අයුරින් ඒ පද යෙදීමෙන් පාඨකයාට සිතෙහි අපූර්ව රසයක් ඇති කරවිය හැක්කේ නිසඳැස් කවිය මගින් පමණකි. එළිසමය විසින්ද, විරිතට අවශ්‍ය මාත්‍රාගණන විසින්ද

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සීමා කරනු ලැබූ චින්තනය ඇති කවියකු අතින් ලියැවෙන කවියක මෙබඳු ප්‍රාතිහාර්යයක් බලාපොරොත්තු විය නොහැක.

නූතන සිංහල කවියේ දියුණුව රඳා පවතින්නේ එළිසම කවිය මතය, එසේ නැත්නම් නිසඳැස් කවිය මතය ආදී වශයෙන් මත භේදයක් පවතින මෙකල අප විසින් නිවැරදි මග තෝරා ගත යුත්තේ එළිසම කවියත්, නිසඳැස් කවියත් දෙස විචාරාත්මකව බැලීමෙන් පමණකි. කවිය වූකලී කවියකු විසින් තම සිතෙහි හටගත් අපූරු සිතුවිල්ලක් වචනයන්උප යෝගී කොට ගෙන අපටත් දැනවීමට ගන්නා ලද උත්සාහයකි. කවියාගේ ඒ සිතුවිල් ලට ගැලපෙන වචන තෝරා ගැනීමටත්, ඒ වචන රිසිසේ ගැලපීම ටත් කවියාට නිදහස තිබිය යුතුය. ඒ නිදහස එළිසමය හා විරිත නිසා ඇහිරී යන අයුරු අපි දුටිමු නිසඳැස් කවිය උපයෝගී කොට ගන්නා කවියාට එබඳු අවහිරයක් සිදු නොවේ. එසේ හෙයින් සිංහල පාඨකයා රස කවියෙකු වන්නේ නම් ඔහු නිසඳැස් කවියේ අගය වටහා ගත යුතුය.

එළිසම කවියේත් නිසඳැස් කවියේත් හොඳ නරක විමසීමට බසින විචාරකයා සමාජයේ මූල්බැසගත් තීරණයන්ට අනුව හෝ තමා විසින් එක් පක්ෂයක් පමණක් සලකා බැසගත් තීරණයන්ට අනුවම තම සිතුම් මෙහෙයවතොත් එය විචාරයක් නොවන්නේය. මනුෂ්‍යයකු වශයෙන් හා පාඨකයකු වශයෙන් තමා ලත් අත්දැකීම් මත පිහිටා උපෙක්ෂාසහගතව කරන විවේචනයම නියම විවේචන යක් වන්නේය.

ආර්. ඇස්. ජයරත්න

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

විශ්ව විද්‍යාලය හා දේශපාලනය

ලංකා විශ්ව විද්‍යාලය ගැන යම් තැනෙක සඳහන් කෙරෙතොත් එයින් මහජනයා අතර ධ්වනිත වන අරුත් දෙකෙකි. සංස්කෘතිය කට නැකමක් නොකියන සලෙලුන් මෙන් හැසිරෙන ම්ලේච්ඡ පිරිසක් වෙසෙන මහා හෝටලයක් යන්න පළමු අරුතය. ඒ විශ්ව විද්‍යාලය පිළිබඳව පුවත් පත් මගින් මහජනයා තුළ ඇති කරන ලද මත යයි. තරුණ මොළ වලට වාමාංශික අදහස් කාවද්දන ආකරයක් යන්න දෙවැනි අරුතය. විශ්ව විද්‍යාලය පිළිබඳව මෙවැනි හැඟීම් මහජනයා තුළ ඇතිවූයේ මොන හේතූන් නිසා දැයි විග්‍රහ කොට දක්වීමක් මෙම ලිපියෙන් අදහස් නොකෙරේ එහෙත් විශ්ව විද්‍යාලයේ දේශපාලන අදහස් ගැන සලකා බලන විට විශ්ව විද්‍යාලය ගැන මෙවැනි මතයක් ඇතිවීම පුදුමයක් කොට සැලකිය නොහේ.

යම් යම් හේතූන් කරණ කොට ගෙන විශ්ව විද්‍යාලය පේරාදෙණියට ගෙන ඒමත් සමගම එහි වූවන් තුළ වාමාංශික දේශපාලන අදහස් වර්ධනය වන්නට විය. සමහර විට මෙය මෙසේ වූයේ ඇදුරන්ගේ ඊට ලැබුණ සහයෝගය නිසා විය හැකි ය. විශ්ව විද්‍යාලය පේරාදෙණියට ගෙන ඒමට කලින් විශ්ව විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් දේශපාලන අදහස් නොදැරූ අය බවක් මෙයින් නොහැඟේ. එහෙත් විශ්ව විද්‍යාලය පේරාදෙණියට ගෙන ඒමත් සමගම වඩාත් සංවිධානාත්මකව දේශපාලන කටයුතු ගෙන යැමට නේවාසික විශ්ව විද්‍යාලයක පරිසරය ඉතා සුදුසු විය. විශ්ව විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍යයන් මාර්ක්ස් වාදීන් හැටියට මෙසේ හංවඩු ගැසුනද මාර්ක්ස් වාදය කුමක් දැයි පවා හරි හැටි දැන සිටියේ ඔවුන්ගෙන් ඉතා ස්වල්ප දෙනෙකු පමණි. තමා මාර්ක්ස් වාදියෙකැයි පුරසාරම් දෙඩීම විශ්ව විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍යයෙකුට මහත් ආඩම්බරයක් විය. විශ්ව විද්‍යාලයීය ශිෂ්‍යයන් අතර මාර්ක්ස් වාදය කොතරම් අජීර්ණ වීද යත් ඊට විරුඬව කථා කිරීමට පවා ඔව්හු මැළිවූහ. මාර්ක්ස් වාදීන්ට විරුඬව සටනක් ගෙන යැමට කවරෙක් වත් ඉදිරිපත් නොවූහ. විටින් විට පැවැත් වුණු නිවාසීය හා සමිති සමාගම් නියෝජිතයන් තෝරීමේ තරඟයන් හිදී මෙය නොදින් පැහැදිලි විය

තරුණු මෙසේ වූයෙන් කල්පනාකාරි දෙමාපියෝ තම දරුවන් විශ්ව විද්‍යාලයට එවීමට පවා තරමක් අකමැත්තක් දැක්වූහ. විශ්ව විද්‍යාලයට ගියහොත් "කොමියුනිස්ට් කාරයකු" නැතහොත් සමසමාජ කාරයකු වීම නියතය යන මතය එතරම්ම තදින් මුල් බැස තිබුණ හෙයිනි. විශ්ව විද්‍යාලය යන්න මතක් කළ පමණින්ම සමහරුන්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

තුළ පිළිකුලක් ඇතිවන්නේ එහි වූ වත් මහා විප්ලව කාරීන් යැයි හංවඩු ගසා තිබුණ හෙයිනි.

විශ්ව විද්‍යාලයයේ දේශපාලන භූමිය වාමාංශිකයන්ටම සීමා වුවද මේ වාමාංශිකයන් අතර ප්‍රභේද දෙකක් විය. කොමියුනිස්ට් හා සමසමාජ යනුවෙනි. මෙම දෙ කොටස ප්‍රබල වන්නට ප්‍රබල වන්නට ඔවුන් අතර වූ අසමගියද දියුණු වන්නට විය. දිවයිනේ මෙම දෙපක්ෂය අතර කුලල් කා ගැනීම් දක්නට නො ලැබුණ ද විශ්ව විද්‍යාලය ඇතුලත ඔවුන්ගේ සට්ටන විශාල විශයෙන් දක්නට ලැබිණ. කොමියුනිස්ට් කණ්ඩායමේ මෙහෙයීමෙන් පවත්වන රැස්වීම් කඩා කප්පල් කිරීමට සම සමාජ කණ්ඩායම තැත් කළ අතර සම සමාජ මෙහෙයීමෙන් පැවැත්වූ රැස්වීම් කඩා කප්පල් කිරීමට අනෙක් පිරිස තැත් කළහ. සමහර අවස්ථාවන් හි දී ගෙන්වනු ලැබූ කථික යන් පවා මෙම ප්‍රභේද මුල් කොට ගෙන කථා කළ බව පෙනේ. "සම සමාජ කාරයන් ගේ දවල් හීන" යනුවෙන් තිස්ස විජේරත්න මහතා පැවැත්වූ කථාව මෙහිදී සඳහන් කළ හැකිය. නිවාසීය නියෝජිතයන් තේරීමේ තරඟයන් හි ද මෙම කණ්ඩායම් දෙක නිතර කුලල් කා ගත් සැටි හොඳින් ප්‍රත්‍යක්ෂ විය. මෙම වාමාංශික කොටස් දෙකින් ප්‍රබල වූයේ කිනම් කොටසද යනු නිගමනය කිරීම තරමක් අසීරුය. විටෙක සම සමාජ කොටස බල සම්පන්න ලෙස පෙනුණ ද තවත් අවස්ථාවක කොමියුනිස්ට් වරු බලසම්පන්න සේ පෙනිණ. මෙතැනදී තවත් කරුණක් පැහැදිලි කළ යුතු ය. වාමාංශික කණ්ඩායම් දෙකටම නො අයත් වූ පිරිස සාමාන්‍යයෙන් අපූරු ප්‍රතිපත්තියක් අනු ගමනය කළහ. වඩා බල සම්පන්න ලෙස පෙනුණු කොටසට විපක්ෂවීම මොවුන්ගේ සිරිත විය කොමියුනිස්ට් වරු බල සම්පන්න වූ විටෙක ඔවුන් ඡන්දය දුන්නේ සම සමාජ කණ්ඩායමට ය. නො එසේ වූ විට කොමියුනිස්ට්වරුන්ට ය.

දේශපාලන තත්ත්වය මෙසේ වූයෙන් වාමාංශිකයන්ට විරුද්ධව නැඟී සිටීමට කවුරුත් ඉදිරිපත් නො වූහ. සමහර විට කිසිවෙක් එවැනි පියවරක් නොගත්තේ ඊට ලැබෙන සහයෝගයක් නොමැතියි සිතූ නිසා විය හැකි ය. මෙසේ ම මෙම වාමාංශික පක්ෂ කොතරම් සංවිධාන වීද ප්‍රබල වීද යත් කීය සැක නො මැතිව ප්‍රසිද්ධියේ ම තම ශක්තිය පෙන්වන්නට වූහ. කරුණු මෙසේ වුවද විශ්ව විද්‍යාලයයේ දේශපාලන තත්ත්වයෙහි විශාල විපර්යාසයක් ඇති වීමට තුඩු දුන් විශේෂ සිද්ධියක් පසු ගිය වසෙහිදී සිදු විය සම සමාජ කණ්ඩායම තම ශක්තිය උරගා බැලීමක් වශයෙන් විශේෂයෙන්, විශ්ව විද්‍යාලයයේ සම සමාජ ආධිපත්‍යය මහජනයාට පෙන්වීමට මෙන් සිංහල පනත හෙළා දැකීමේ යෝජනාවක් ශිෂ්‍ය සංගමය ඉදිරියට ගෙන ආහ. මෙම යෝජනාව ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවෙහි දී

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

සරසවිය තුළ නොයෙකුත් නොසන්සුන් කම් ඇති විය. සිංහල පනත සාධාරණ හෝ අසාධාරණ හෝ වේවා, හැඟීම් කුපිත කරවන, ශිෂ්‍යයන් අතර භේද භින්න කරවන මෙවැනි යෝජනාවක් ශිෂ්‍ය සංගමයට ඉදිරිපත් කිරීම යෝග්‍ය නොවන බව දුන් නම් යෝජනාව මෙහෙය වූ අයට පවා පැහැදිලි විය යුතුය. රටේ නොයෙකුත් ජාති භේද ඇති වුවද සුළු පාක්ෂිකයන් රැසක් වෙසෙන මෙම විශ්ව විද්‍යාලයෙහි එවැනි කිසිදු ලකුණක් පහළ නොවීය. කරුණු එසේ වූ විට මෙ වැනි වැදගම්මකට නැති යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කිරීම විශ්ව විද්‍යාලය තුළටත් මේ ජාති භේද ගෙන ඒමට කරන ලද උත්සාහයක් හැටියට හැඳින්වීම නොවටී ද? කෙසේ හෝ වේවා යෝජනාව ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේ දී කොමියුනිස්ට් අනුගාමිකයන් ගේ සහයෝගයද එයට ලැබිණ නොයෙක් අවහිරයන් මධ්‍යයේ යෝජනාව සම්මත විය. එහෙත් මෙතෙක් තැනින් තැන විසිර ගිය වාමාංශි විරෝධීන් ප්‍රථම වරට එක් තැන් වූයේ මෙම අවස්ථාවේ දී බව පෙනේ. යෝජනාවට පක්ෂව ලැබුණේ ඡන්ද 453 ක් පමණි. මේ සම සමාජ කොමියුනිස්ට් මූළු බල ඇණියම එක මුතුව, සිංහල පනතට විරුඬ අතිකුත් අයගේ ද සහාය ලබා ගැනීමෙන් ලබා ගත් ඡන්දය මෙයින් වැදගත් කරුණක් අනාවරණය විය වාමාංශික පක්ෂයන්ට අයත් නොවන විශාල පිරිසක් විශ්ව විද්‍යාලයේ සිටින බව හොඳ හැටි පෙනී ගියේය. මාර්ක්ස් වාදීන්ට විරුඬව සටනක් ඇරඹීමට ඉතා උචිත අවධිය මෙය බව දක්ෂිණාංශයට බර උදවියට කල්පනා විය. භාෂා පනත හෙළා දැකීමේ යෝජනාව තම පක්ෂයට ලැබුණු ජයක් ලෙස මාර්ක්ස් වාදීහු කල්පනා කරනත් යථා තත්ත්වය නො එසේ වන බව දුන් දුන් පැහැදිලිය

දුන් විශ්ව විද්‍යාල දේශපාලන භූමියෙහි හැප්පෙන කොටස් තුනෙකි සම සමාජ-කොමියුනිස්ට් හා-ප්‍රජාතන්ත්‍රිය සමාජ වාදීන් හැටියට හඳුන්වා ගනු ලබන දක්ෂිණාංශයට බර කොටසය. සම සමාජ-කොමියුනිස්ට් දෙ කොටස හැප්පෙන තරමට වාසි ලැබෙන්නේ තෙවන පිලටය.

ප්‍රජාතන්ත්‍රිය සමාජ වාදී සංගමය පටන් ගැනීමත් සමඟම විශ්ව විද්‍යාලය යේ දේශපාලන ඉතිහාසයෙහි වැදගත් පිටුවක් ආරම්භ විය. මාර්ක්ස් වාදය අජීර්ණ වී පවතින මාර්ක්ස් වාදීන්ගේ මහා බල කොටුව ලෙස පිළි ගැනෙන විශ්ව විද්‍යාලයේ දේශපාලනය නුදුරු අනාගතයේදී අමුතුම මඟක් ගෙන, සවරූපය අතින් වෙනස් වීමට ඉඩ කඩ ඇත් බව නම් පැහැදිලිය.

විදුදන්

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ජීවිතයක ලකුණු සොයා

තිසංසලයේ හදවතට වැදී
ගලාගිය කාලයේ ගංගා
ගෙවී තිවී යත පහන් දැල්ලක එළියෙන් බලමින්
ජීවය සිඳී ගිය
පාලු බිමක
අඩ පතවූ සුළඟ වැදී
ඉබේ වැනෙන ගසක් වගේ
සුසුම් හෙලමි.

ජීවන සාරය සිඳීගොස්
ඉතිරිව ඇති කටු පඳුරු
සැපත සිඳුනු,
තටබුන් ජීවිතයක ලකුණු කීයයි.

ඇට පෑදුනු ගොන් මාල්ලෙක්
වතුර සොයා පාලු බිමේ
ගාටන්නේ මා වාගෙයි
ජීවිතයක ලකුණු සොයා.

"ලලිත"

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சூரிய காந்தி

விடியலில் வந்து, நீ இன்முகங் காட்டியே
 விண்ணிலெ ழுந்தாயே!
நொடியினில் நோக்கி, உன் பொன்முகங் கண்டிட
 நானும் கிழ்ந்தேனே!

உளமதில் இன்பம், என் ஆருயிர்க் காதல!
 ஊன்றிடச் செய்தாயே!
இளமல ராகி, என் இன்முகங் காட்டியே
 ஈங்குநான் நின்றேனே!

முகிலிடை ஓடி, என் இன்னுயிர்க் காதல!
 மேக மளர்ந்தாயே!
பகலெலாம் உன்னையே பார்த்துக் களித்திடப்
 பாவை சுழன்றேனே!

பரிதியே நானும், உன் பக்கமே பார்த்திடப்
 பாவனை செய்தேனே!
குருதியில் ஓடி, அம் மேற்கரைக் குன்றினில்
 கோலம றைப்பாயோ?

நெருங்கிய குன்றை, நீ தேடியே நாடிடில்
 நானுயிர் வாழ்வேனோ?
கடுதியி ருந்த என் காதலின் கேதுதல்
 காதிலுங் கேளாயோ?

* * *

சி. தில்லைநாதன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"சந்தேகம்"

விடுமுறை நாட்களுக்கு பிறகு முதல் சிங்கள வகுப்பு ஆரம்பிக்க இன்னும் ஐந்து நிமிஷங்கள் இருந்தன. பல மாணவ மாணவிகள் வகுப்பறைக்கு வந்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். எந்நாளும் காணாத ஓர் உள்ளத்துடிப்புடன் நான் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து இருந்தேன். மாணவர்கள் அறைக்கு நுழையும் கதவைப் பார்த்தவண்ணமாய் இருந்த எனது கண்கள் ஒருத்தியினது வரவை எதிர்ப்பார்த்திருந்தன. ஏன் அவள் இன்னும் வரவில்லை? பல முறை நான் அவளைச் சந்தித்துப் பேசிய நிகழ்ச்சிகளும் காட்சிகளும் என் மனக்கண் முன்னே தோன்றலாயின.

அன்று மாலை, சர்வகலாசாலையில் எல்லா மாணவ மாணவிகளும் அழகான சாலை யோரங்களில் உலாவிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். பல்கலைக் கழகத்தினருகே ஓர் அழகான பூந்தோட்டம். அப்பூந்தோட்டத்தைச் சுற்றி தண் புனல் 'மா மணல்' ஆறு கடல் நோக்கிச் சென்றுக் கொண்டிருந்தது. பூஞ்சோலையில் ஆற்றங்கரை யோரமாய் இருந்த கற்பாறையொன்றில் இரு மாணவிகள் மாலை நேரத்தில் செவ்வானில் படர்ந்திருந்த செங்கதிர்க்கிரணங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் தற்செயலாய் அப்பக்கம் வந்து கொண்டிருந்தேன். அந்த கற்பாறையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் என் சக மாணவிகள் என்று அறிந்தவுடனே அருகில் போய்ச் சேர்ந்தேன். அவ்விருவரும 'வாருங்கள் குமார், இப்படி உட்காருங்கள்!' என்று என்னை மனமார வரவழைத்தனர்.

அவள் மல்லிகா. நல்ல அழகி, பார்ப்பவர் கண்களுக்கு நல்விருந்தாய் இருந்தாள். நவநாகரிக முறையில் படிக்கும் பெண்களுக்கு வேண்டிய எல்லா அம்சங்களும அவளிடம் இருந்தன. பேசும் பொழுது இனிமையாகவும் குறும்புத்தனமாகவும் பேசுவாள். பல வயதுப் பெண்களிடம் காணப்படும் பொய் வெட்கம் அவளிடம் இல்லை. மற்றவளும் ஓரழகிதான், ஆனால் தானே முன்வந்து பேச நாணினாள். நான் கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில் அளித்தாள.

மல்லிகாவோ என்னோடு போட்டாப் போட்டியாகப் பேசத் தொடங்கினாள். மாலை நேரத்தை குறித்துப் புலவர்கள் அங்கங்கே செய்திருக்கும் பல அழகான வர்ணனைகளை எடுத்துரைத்தாள். அவள் பேச்சில் எத்துணைத் தெளிவு. எத்துணை இனிமை, பொருள் செறிவு என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்று தான் மல்லிகா என் உள்ளக் கோட்டைக்குள் புகுந்தாள்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

மல்லிகாவிடம் நான் பேசிய முதல் தடவை இதுவல்ல. இன்னொரு நாள் வகுப்பில் சிங்கள இலக்கியத்தை படிப்பித்துக் கொண்டிருந்த விரிவுரையாளர்—'மாணவிகளை விட மாணவர்கள் அலட்சியமாக இருக்கிறார்கள். வகுப்பு நடக்கும் போது கவனம் செலுத்தாமல் வேறுகாரியங்களைப் பார்ப்பார்கள்' என்று கடிந்து பேசினார். அவ்வகுப்பு முடிந்தவுடனே மல்லிகா என்னை நோக்கி மெதுவாக.

'நீங்களோ ஒரு சத்தடியுமில்லாமல் இருக்கிறீங்க! மற்ற மாணவர்களைப் போல இல்லை!' என்று என்மேல் புகழ்மாலையைச் சூடினாள். அதற்கு பிறகு ஒரு நாள் சர்வகலாசாலைத் சிங்கள இலகிய சங்கத்தின் ஆதரவில் 'சொற்பொழிவுப் போட்டி' ஒன்று நடாத்தப்பட்டது. அதில் நான் முதலிடம் பெற்றேன். போட்டி முடியதும் முடியாததுமாக என்னைத் தேடி வந்து நன்றி செலுத்தி விட்டுப் போய்விட்டாள்' இப்படிப் பல சம்பவங்கள் நம்மிருவர் உள்ளங்களை இணைக்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருந்தன.

பல தடவைகளில் மல்லிகா தன் ஊரைப் பார்க்க வர வேண்டுமென்று என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். நானும் "பிறகு பார்ப்போம்" என்று சாக்குச் சொல்லியிருந்தேன். இந்த நம்பிக்கை இப்படி வளர்த்துக் கொண்டேயிருக்க, என்னைப் பிரிந்து ஊரில் இத்தனை நாள் கழிந்து வந்த மல்லிகாவைப் பார்க்கவும் அவள் குறுநகைதேன் மொழிகளில் இன்பத்தை அனுபவிக்கவும் வெகு ஆவலாய்க் கதவைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன்.

அவள் வந்தாள! வகுப்பு அறைக்குள் நுழைந்தாள். என்னைக் கண்டதும் காணாதவள் போல வந்து உட்கார்ந்தாள்! முன்பிருந்த இன்முகம் எங்கே? இளநகை எங்கே? இன்சொல் எங்கே? என்று பல கேள்விகள் என்னுள்ளத்தில் எழுந்தன.

'இது என்ன விந்தை ஆயிற்றே? என்று முணு முணுத்தேன். மல்லிகாவின் இத்திடீர் மாற்றத்தைக் கண்ட நான் மன வருத்தமடைந்தேன். நான் என்ன பிழை செய்தேன்? என்ன சொல் தவறிவிட்டுப் பேசினேன்? என்றெல்லாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் என் அருமைத் தோழன் மூர்த்தி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். இந்தத் தொடர்புத் தொடங்கிய முதல் நாளிலே இருந்து இதுவரை எல்லாவற்றையும் அவனிடம் சொல்லியிருந்தேன். அவனிடம் சொல்லாத இரகசியமே இல்லை. அன்று நிகழ்ந்த இவ்விபரீதமான சம்பவத்தையும் தெரிவிக்கலானேன். மூர்த்தியும் மன வருத்தமடைந்தான். தன் தோழனுடைய இன்பத்தைக் கொள்ளையடிக்க எந்த சனியன் அவள் முன் தோன்றி

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

யிருக்கிறதோ என்று ஐயமுற்றான். சில மணி நேரம் மூர்த்தியும் நானும் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினோம் கடைசியில் மூர்த்தி:

'இது பெண்களுடைய இயல்பே, அவள் மனம் சலியாதிருக்காது. அதுவும் நவநாகரிக முறை தழுவிச் சர்வகலாசாலைகளில் படிக்கும் பெண்களைப் பற்றி வேறு சொல்ல வேண்டுமா? பல மாயா தந்திரங்களைக் காட்டி ஆண்களை மயக்கிவிடுவார்கள். பிறகு 'வேண்டாம்' என்ற நினைவு வந்தவுடன் ஒதுக்கி வைப்பார்கள்! இது அவர் சுபாவம்! அவளைப் பற்றி வருந்தாதே! அடியோடு மறந்துவிடு!

என்று சமாதானம் சொல்லிப்பார்த்தான். ஆனால் எனக்கு மல்லிகாவிடம் அபார நம்பிக்கை. அவள் அப்படிபட்டவள் அல்ல என்பதைத் திடமாக நம்பினேன். தனியாய் சந்தித்து இதைப்பற்றி அவளிடம் பேச வேண்டும் என்று ஆவலாய் இருந்தேன்.

அன்று பின்னேரம். வகுப்புக்கு வந்திருந்தேன். வகுப்பு அறைக்குப் போகும் வழியில் மூர்த்தியை சந்தித்தேன்.

'அந்த கடிதம் எங்கே?' என்று மூர்த்தி என்னிடம கேட்டான். அப்போது தான் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஒரு மாதத்துக்கு முந்தி ஒரு நாள் மூர்த்தி தன் மாமாவின் பெண் தன்னிடம் எழுதிய கடிதமொன்றை என்னிடம் காட்டினான். நான் அதை பலவந்தமாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். அக்கடிதத்தில் அவள் மூர்த்தியிடம் தனது நிலையான அன்பைப் பற்றி பலவாறு எழுதியிருந்தாள். 'அத்தான்' என்ற சொல்லைத் தவிர மூர்த்தியின் பெயரை அங்கே குறிப்பிட்டிருந்ததைக் கண்டேனல்லேன்.

இப்பொழுது அக்கடிதம் எங்கே யென்று என் புத்திக்குப் புலப்படவில்லை. அதை நாளை கொண்டு வருவேன் என்று மூர்த்தியிடம் சொல்லி என் விடுதிக்கு வந்து தேடலானேன், அது அகப்பட வில்லை.

அப்பொழுது, ஒரு நாள் மல்லிகாவிடமிருந்து அவளுடைய இராமாயணத்தை நான் கொண்டுவந்திருந்தமை ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அக்கடிதத்தை அதன் பக்கங்களினூடே போட்டதையும் அப்புறம் தெரிந்துக் கொண்டேன், அக்கணமே, மல்லிகாவின் மன மாற்றத்துக்கு காரணம் என்னவென் பதை வெள்ளிடைமலையாக எனக்குப்பட்டது. எல்லாம் அந்த கடிதம் செய்த திருவிளையாடலே.

வி. வச்சிரசேனன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

புலவனுரைத்த அரசியலறம்.

"கலைஞர்கள் அரசியலிலே தலையிடக் கூடாது. அவர்கள் அரசியலிலே தலையிடுவது நாட்டுக்கு நல்லதல்ல" என்று சிலர் இன்று சொல்லக் கேட்கிறோம். அரசியற் காரியங்களில் ஆசிரியர் மாணவர், நடிகர், புலவர் யாருமே கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்பது இவர்கள் கருத்து. பின்பு யார்தான் அரசியலில் கலந்து கொள்வதென்றால் 'அரசியல் வாதிகளே' என்பர் இவர். யாரந்த அரசியல் வாதிகளோ யாமறியோம். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நாம் மறுக்கமுடியாது. நாட்டின் அரசியல் நாட்டோர் எல்லோரை யும் பாதிக்கவே செய்யும். நாம் அதை விட்டு ஓட முனைந்தாலும் அது எம்மை விடாது. நாட்டின் நலன் நோக்கும் எவரும் அர சியல் பிழைத்தபோது அறங்கூறவும் முயல்வது இயல்பு. இது பண்டைக்காலமுதல் நாம் கண்டுவரும் உண்மை. பண்டைய தமிழ் அரசர் அறநெறிபிழைத்தபோது நம்மகத்துப்புலவர் அவர்முன்னர்ச் சென்று அஞ்சா நெஞ்சுடன் தவறை இடித்து ரைத்து நல்லறங்கூறியதை நாமறிவோம். வேந்தரும் அவரை மதித்தே நடந்தனர்.

அரசர் பிழைத்த போது மட்டுமன்றி, முன் எச்சரிக்கை யாகவுங்கூட அவர்கள் வேந்தர்க்கு விழிதிறந்து வைத்ததுண்டு. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் அரசோச்சிக் கொண்டிருந்த காலமது. நாடு செல்வச் சிறப்புடனும் வெற்றிக் களிப்புடனும் குதூகலத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. அந்நிலையில் அரசன் பெருமையைப் புகழ்ந்து:

"முரசு முழங்கு தானை மூவர் உள்ளும்
அரசு எனப்படுவது நினதே பெரும!" என்றுகூறிய வெள்ளைக் குடி நாகனார் என்னும் தமிழ்ப்புலவர் அந்த அரசனு க்கு அரசியலறமும் சில உரைக்கிறார். அவர் அது உரைப்பது அவன் அரசியல் பிழைத்ததினாலல்ல. அவன் என்றும் பிழையா மல் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தால். நாட்டின் நலனே தன் நலனாகக் கருதும் நல்வேந்தன் இச்சோழன். நாட்டின் செல் வச்சிறப்பினாலே தான் பெருமை பெறும் இவ்வேந்தனை விழித் துப் புலவர் சில புத்திமதிகள் கூறுகிறார்.

"காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்" என்றார் வள்ளுவர். சில ஆட்சியாளர் தாம் மக்களை விட உயர்ந்தவர் என்ற தற்பெரு மையினால் மக்களின் அன்புத்தொடர்பை இழந்திருப்பர். மக்க

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ளின் துன்பமோ தேவையோ அறியாது நடாத்தப்படும் அவரது ஆட்சியில் அறம் நிலவாது. அரசனுக்குத் தமது குறையுணர்த்தும் சுதந்திர மின்றி மக்கள் துன்புறுவர். அவர்கள் கீழுள்ள துணையாளரை முற்றும் நம்பியிருக்கமுடியாது. அவர்கள் நாட்டு நிலையை அரசன் அறியாது திரையிட்டு தம் நலன் நாடி நடந்திடவுங் கூடும். ஆட்சியிலே மக்கள் குறையிரக்கும் போது மற்றவர் அதை நிவர்த்தி செய்வதற்குப் பதில் அரசனே நேரில் காட்சி தந்து அதைத் தீர்த்தால் மக்கள் அளவிலா ஆனந்தமடைவர். அம்மன்னனிடம் அவரது அன்பு பன்மடங்கு பெருகும். ஆட்சியாளர் நல்லாட்சி நடாத்தத் தவறிய போதிலும் மக்களுடன் தாம் சமமாகக் கலந்து பழகுவது போலச் சில சந்தர்ப்பங்களிலாவது காட்டிச் செல்வாக்குத் திரட்டுவதை நாம் காணலாம். மழைத்துளியை வேண்டுவோர் பெருமழையே பெய்தால் எப்படி உள்ளக்களிப்படைவரோ அப்படியே ஒருவர் நீதி வேண்டும் போது அவருக்கு மன்னவனே எளிதில் காட்சிதருவானுகில் அவர் பெருமகிழ்ச்சி அடைவர், என்று சோழவேந்தனுக்குப் புலவர் கூறுகிறுர்.

நாம் சாதாரணக் குடைகளைப் பாவிப்பது வெயிலுக்கும் மழைக்கும். அரசனுக்கும் வெண்கொற்றக் குடையுண்டு. ஆனல் அது வெயிலுர்காகப் பிடிக்கப்படுவதல்ல. அரசன் குடிகளின் நலன் மறந்து கொடுங்கோல் நடாத்துவானுயின் அவனது வெண்கொற்றக்குடை வெறும் வெயிலுக்குப் பிடிக்கும் குடையாகிவிடும். அதையே, "கூரிய வேலேந்தும் வளவனே! உன் வெண்கொற்றக்குடை வெயிலை மறைக்க உள்ளதல்ல; அது குடிகளின் துன்பந் துடைத்து அருள் புரிவதன் சின்னம்" என்று புலவன் கூறுகிறுன். இந்த அறிவுரையில் எத்துணைபொருள் பொதிந்துகிடக்கிறது? வெயிலை மறைக்கும் குடை அதை உடையவனை வெயிலினின்றும காக்கும். ஆனல் வெண்கொற்றக் குடையோ, அதாவது ஆட்சிபீடம் ஒருநாட்டின் மக்கட் கூட்டத்தையே துன்பமணுகாமல் காக்கவேண்டியது. இவ்விரு குடைகளுக்கிடையேயும எவ்வளவு வேறுபாடு?. மக்களின் நல் வாழ்வு அரசரின் ஆட்சி நலனிலேயே தங்கியிருக்கும்.

"வான் நோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்: மன்னவன்
கோல் நோக்கி வாழுங் குடி" என்றுர் வள்ளுவர்.

நாட்டை ஆட்சி புரிவோன் மக்களைத் துன்புறுமல் காக்கவேண்டும். அதற்குத்தான் அவன் ஆட்சிபுரிகிறுனேயன்றித் தன்னைக் காக்கவல்ல. "ஆட்சிபீடத்தில் தமது நிலையை என்றும் காப்பதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்து கொண்டு நாட்டு மக்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

களைத் துன்பப் படுகுழியிலே தள்ளுவோர் எப்படி ஆட்சிபீடத்திலிருக்கத் தகுதியுடையவராவர்?'' என்று இன்று நாம் எழுப்பும் கடாவைப் புலவன் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே எழுப்பியிருக்கிறன்.

பகைவர்கள் பெரும்படையுடன் வந்து இச்சோழமன்னனுடன் போரிட்டபோது இவனே பெருவெற்றியடைந்தான். இந்த வீரப் புகழ்மிகு வேந்தன் வெற்றிக் களிப்பிலே விபரீத வழிச் செல்லக் கூடுமெனப் புலவன் பயந்தானே?. அரசனுக்கு அவ்வெற்றி தேடித்தந்தது அவனது வீரர்களே என்று நினைவூட்டுகிறன் தற்பெருமையால் வேந்தன் அது வெற்றி என்று கருதுவானேயாகில் அது முழுதும் தவறு. அரசன் வீரமுடையவனுக இருந்தால் மட்டும் போதாது. அவன் வெற்றிக்குக் குடிமக்களின் ஒத்துழைப்பு என்றென்றும் வேண்டும் வீரர் தமது பணியைவிரும்பிச் செய்ய வேண்டும். அந்த வீரங்கூட வெறும் பேச்சால் பிறந்து விடாது. அதிகார ஆணையால் வீரம் வராது. வீரரின் தேவை தீர்க்கப்பட வேண்டும் அவர்கள் துன்பமின்றி இருக்கவேண்டும். வாழ்விற்கு முக்கியமான உணவு வீரர்க்கும் வேண்டும். அந்த உணவை உழவரே அளிப்பார். அவ்வுணவின்றேல் வீரர் பணியில்லை. அப்பணியின்றேல் வேந்தனுக்கு வெற்றியில்லை. ஆகவேதான் அரசனுக்குக்கிடைத்த வெற்றி வயலில் விளைந்த நெல்லின் பயன் என்பதை மறக்கவேண்டாமெனப் புலவன் எச்சரிக்கிறன்.

''உழவார் உலகத் தார்க்கு ஆணி அஃது ஆற்ருது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து'' என்ற வள்ளுவர் கருத்தையே ஈங்கு வெள்ளைக்குடி நாகனரும் கொண்டுள்ளார்.

நாட்டில் மழையில்லையாயினும் விளைவு குறைந்தாலும் மக்கள் ஆட்சி புரிவோனையே பழிப்பர். நாட்டிற் கொடுமை நிலவும்போது ''இவனென்றைக்கு ஆட்சிக்கு வந்தானே அன்று முதல் தொல்லை'' என்று இக்காலத்தும் மக்கள் ஏசுவதைக்காணலாம். ஆனல் ஆட்சியாளர் மக்கள் நலனிலே கண்ணுய் நல்லதே செய்துவரும்போது, அவர் சில தவறிழைத்த போதிலும் அவருக்காக மக்கள் பரிந்தேபேசும் மனநிலையுடையவர் என்பதையும் நாம் மறக்கலாகாது.

''இயல் புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் விளையுளும் தொக்கு'' எனுங்குறளால், நீதி தவருத மன்னவன் நாட்டிற் பருவ மழையும் விளைவும் ஒருசேர ஏற்படுமென்றும்:

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"முறை கோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்" என்ற குறளால் அரசன் நீதி முறை தவறினல் பருவமழையும் தவறும் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். வெள்ளைக் குடி நாகனாரும் 'வானம் பொய்ப்பினும் விளைவு குன்றினும் மக்கள் உன்னையே பழிப்பர்' என்று சோழ வேந்தனைப்பார்த்துக் கூறுகிறார்.

அப்படிப் பழிக்கப்படாமல் மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற வழியும் கூறுகிறார் புலவர். மாறுபட்டவரின் பொது மொழியை மனதிலே கொள்ளாமல் உழவரைப் பாதுகாத்து அதன் மூலம் ஏனைக்குடியினரையும் பாதுகாக்கும்படி கூறுகிறார். உழவுத் தொழில் சிறப்புற்றால் ஏனையோரும் வாழவழியுண்டு. வரம்புயரக் குடியுயரும். அதனாலே கோனும் உயரும். உழவுத் தொழிலை வாயால் வெறுமனே புகழ்வதாலோ அல்லது உழவரை வேண்டிக்கொள்வதாலோ, கட்டளையிடுவதாலோ நெல்லு விளைவிக்க முடியாது. உழவருக்கு வேண்டிய உதவிசெய்து, ஊக்கந்தந்து நல்ல சூழ்நிலையளித்து விளைவைப் பெருக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும் பாதுகாப்பும் இருக்க வேண்டும்.

"முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னன் மக்கட்கு இறை என்று வைக்கப்படும்" என்று வள்ளுவர் சொல்வதுபோல வேந்தன் போற்றப்பட வேண்டுமானல் அவன் குடிகளுக்குத் தகுந்த உதவிசெய்து அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அவசியம்.

அரசனது ஆரசனைக்கு உட்படாத வரும் அவனது அடிபோற்றுவர் என்று புலவன் சோழவேந்தனுக்கு எடுத்துரைக்கிறன். உண்மை தானே!. மக்களை முறை செய்து காக்கும் மன்னனை யார்தான் போற்றுதிருப்பர்?

"குடி தழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்
அடி தழீஇ நிற்கும் உலகு" என்கிறார் வள்ளுவர். குடிகளை அன்போடு அணைத்துக் கோலோச்சும் மன்னவன் அடியினை உலகமே அணைத்துக் கொள்ளும் எனின் அவன் அன்புக்கு அடங்காதவரும் இருப்பரோ? இப்புலவன் கூறும் வழியே ஆட்சி புரிந்தால் போரும் தேவைப்படுமோ? பூசலும் ஏற்படுமோ? சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப்பார்த்து வெள்ளைக்குடி நாகனார் பாடிய இச் செய்யுள் (புறம் 35) இன்றைய அரசியலாருக்கும் அறங்கூறுந்தன்மைத்து.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

"நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே
நினவ கூறுவல் எனவ கேண்மதி;
அறம்புரிந்தன்ன செங்கோல் நாட்டத்து
முறை வேண்டு பொழுதின் பதன் எளியோர் ஈண்டு
உறை வேண்டு பொழுதில் பெயல் பெற்றோரே!
ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரண் கொண்மூ
மாக விசும்பின் நடுவுநின்றாங்குக்
கண்பொர விளங்கும் நின் விண்பொரு வியன் குடை
வெயில் மறைக் கொண் டன்றோ அன்றே வருந்திய
குடிமறைப்பதுவே கூர்வேல் வளவ!
வெளிற்றுப் பனந் துணியின் வீற்று வீற்றுக் கிடப்பக்
களிற்றுக் கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
பொருப்படை தரூஉங் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே!
மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை யல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும்இக் கண்ணகன் ஞாலம்
அது நற்கு அறிந்தனையாயின், நீயும்
நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடு புறம் தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடிபுறம் தருகுவை யாயினின்
அடிபுறம் தருகுவர் அடங்காதோரே"

சி. தில்லைநாதன்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Acknowledgements

We wish to thank all those who made contributions to this Magazine and others who extended their help in many other ways. We regret that owing to lack of space and other reasons some of the contributions could not be published.

We regret that in spite of the many attempts made by the Editor, a representative number of Tamil articles could not be published.

Character

Institutions and organisations depend on their reputation and character. Reputation may bring immediate success, but character decides their ultimate end.

Character means unswerving loyalty to high ideals—a magnanimity that seeks the spirit of the contract rather than its letter, above every thing else a consistent desire to give fair-plan.

Reputation is what others think of us and character is what we really are. It is the anvil on which are forged links of abiding friendship.

The Ceylon Insurance Co., Ltd.

69, Queen Street, **COLOMBO.**

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Mallika's

for better

Photographs
Out-Door Groups
Snap-Shots
Re-productions

Plus

Photo-Goods
of
Any kind

(just opposite the Police Station)

Dial—**7065**

MALLIKA STUDIO
KANDY

For - -

SAREES

to please your eye
and last long

VISIT - -

ANULA STORES
39, Badulla Road,
WELIMADA.

THE HOME UNIVERSITY LIBRARY

History of England 1815—1918 *J. R. M. Butler*
Political Thought in England—Bacon to Halifax *G. P. Gooch*
India, Pakistan and the West *Percival Spear*
The English Reformation to 1558 *T. M. Parker*
Medieval Europe *H. W. C. Davis*
Medieval England *Sir Maurice Powicke*
Karl Marx *Isaiah Berlin*
The English Revolution, 1688—1689 *G. M. Trevelyan*
World History from 1914 to 1950 *David Thomson*

Rs. 6-40 each

LAKE HOUSE BOOKSHOP

P. O. Box 244, 100, Parsons Road, Colombo 2.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Printed at the
GAMINI PRINTERS
AND
BOOK DEPOT
KANDY

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org